Dumitru Prichici
Condamnaţi la tăcere, ediţia a II-a
Colecţia: Secretele istoriei
Consilier ştiinţific: Col. dr. Emil Străinu
Această lucrare a apărut prin bunăvoinţa şi sprijinul

nemijlocit al domnului Constantin Titi Peticaru şi al domnului Ionel Barbu

Editura LUMEA Magazin, 2006

Cuprins

Argument
Cuvânt înainte
Scurtă biografie
M-am născut în capitalismul sălbatic
Primul contact cu serviciile secrete din România
Al doilea contact cu serviciile secrete
A treia contactare
Destin sau jocul întâmplării?
Preţul cunoaşterii adevărului despre munca şi oamenii din serviciile secrete româneşti
Misiunea în India
Producător şi negustor de tehnică operativă
În misiune cu Mihai Pacepa
După douăzeci şi patru de ani
Participarea la marea revoltă din Decembrie 1989
Partea a II-a
Poliţia politică şi injustiţia justiţiei din România între anii 1945 şi 2004
Documentar

ARGUMENT

Prezenta lucrare constituie un adevărat eveniment editorial.

Pentru prima dată în România un ofiţer tehnic de informaţii, specializat în tehnică operativă (TO), destăinuie pentru publicul larg adevărata dimensiune a activităţilor desfăşurate în compartimentele specializate.

Cartea are un profund caracter autobiografic şi face lumină într-un domeniu care până acum constituia un subiect tabu al serviciilor secrete, implicit al muncii de informaţii.

Încă de la apariţie, compartimentele de specialitate au reprezentat un sector de temut pentru adversari şi pentru cei certaţi cu legea, cât şi o sursă sigură, obiectivă de informaţii.

Deşi condamnat la tăcere, autorul face o adevărată echilibristică între informaţia secretă şi cea publică, redând cu minuţiozitate aspecte inedite din activitatea cotidiană a lucrătorilor TO, dintr-o perioadă în care aceste structuri aparţineau fostului Departament al Securităţii Statului.

Dovedind adevărate calităţi de narator, autorul ne prezintă pe itinerarul a peste trei decenii de carieră militară, cu împlinirile şi eşecurile de zi cu zi, viaţa militară dintr-o structură cu destinaţie cu totul specială şi deosebit de sensibilă prin activitatea şi atribuţiile sale.

Pentru cei neavizaţi, multe din destăinuirile autorului pot fi de-a dreptul şocante, dar şi distrugătoare a miturilor create în jurul sectorului TO.

După 1990, s-au scris multe lucrări cu caracter memorialistic, despre perioada comunistă din România, multe dintre ele relevându-i-se ca adevărate documente ale epocii menţionate, dar şi multe altele tratând evenimentele şi oamenii părtinitor, partizan, acuzator şi subiectiv.

Lucrarea de faţă se constituie ca o adevărată frescă a unei epoci din istoria ţării noastre ce a avut izbânzile, frământările şi sincopele ei.

Colonel dr. Emil Străinu

Cuvânt înainte

Depolitizarea structurilor informativ-operative din România, după revolta din decembrie 1989, ar fi creat o forţă deosebit de puternică, pentru stabilirea unor condiţii optime pentru instaurarea democraţiei şi a mecanismelor economiei de piaţă capitalistă modernă în România, dar s-au dorit doar banii, protecţia activiştilor PCR şi arhivele secrete, ca instrumente pentru manipularea societăţii civile.

Eu, ca ofiţer tehnic-operativ, naţionalist ca şi majoritatea colegilor mei, angajat în DSS după retragerea consilierilor ruşi după 1960, am acceptat să fiu în slujba statului, în speranţa realizării deschiderii spre lumea liberă.

Arhivele secrete, despre viaţa şi munca noastră a

românilor, despre lupta anticomunistă, au luat fiinţă la ordinul conducătorilor PCR, fiind date în CUSTODIA SECURITĂŢII pentru a nu fi acuzaţi cândva: el, Gheorghiu-Dej, şi Nicolae Ceauşescu.

Nu am scris aceste rânduri pentru a mă disculpa, nici pentru a-mi etala măiestria de povestitor, ci am dorit să vă aduc la cunoştinţă că noi, tehnicii-operativi, am fost condamnaţi dintotdeauna la tăcere, chiar şi când am fi avut ceva de spus.

Mi-am asumat acest mare risc în 1989 şi în prezent, când sper ca aceste rânduri să vadă lumina tiparului, să satisfacă setea de adevăr despre noi, cei condamnaţi la tăcere.

Bolşevismul a adus România şi naţiunea română într-o stare de sărăcie morală şi materială cumplită, oferindu-ne în schimb doar minciuna şi hoţia.

Răspund cu acest prilej şi celor care m-au acuzat de trădarea bolşevicilor, Partidului Comunist Român, faţă de care nu aveam niciun jurământ sau angajament liber-consimţit, că am plătit totuşi cu apostrofarea „securist” preţul cunoaşterii secretului puterii dictatorilor.

Acum este rândul lor, a unora din activiştii PCR, să se destăinuie sau să plătească pentru fărădelegile săvârşite din anul 1945 şi până astăzi.

Fiecare dintre noi este dator să facă cunoscut publicului larg, românilor de pretutindeni, faptele nedemne cel puţin a celor care după 1989 au ocupat funcţii de conducere cu drept de decizie în administraţia statului, în domeniul financiar bancar, în Justiţie, în Parchetul General şi cel mai grav în Serviciile de Informaţii.

Poliţia politică practicată de N. Ceauşescu a vizat doar adversarii politici, spre deosebire de cea practicată de Ion Iliescu după 1989 care a vizat pe lângă adversarii politici şi partea economică, financiară, legislativă, pentru menţinerea unei economii de piaţă confuze, unei legislaţii confuze, unei concurenţe neloiale, specifice unei dictaturi şi mai dure.

Emil Constantinescu, urmaşul lui Ion Iliescu, a avut şansa de a anihila utilizarea forţei poliţiei politice, dar nu a avut curajul să o facă, fapt ce ne îndreptăţeşte să punem o întrebare: Cine a condus România în perioada 1996 2000: Parlamentul, Preşedintele sau Serviciile de Informaţii?

În această carte, o nouă ediţie, în partea a doua a destăinuirilor mele, prezint un caz concludent de poliţie politică, pus în practică de acei activişti ai PCR, cărora în zilele fierbinţi din decembrie 1989, le-am stricat jocurile politice şi nu m-au iertat, am fost pedepsit după cum spunea generalul din DSS, Radu Gheorghe, în ianuarie 1990.

Sper ca aceste destăinuiri să lumineze minţile şi calea celor care s-au simţit sau încă se simt încorsetaţi de braţele lungi ale poliţiei politice din România.

Aceste destăinuiri reflectă modul de a gândi, de a trăi şi de a munci a unui simplu ofiţer tehnic, din miile celor atraşi de mirajul Serviciilor Secrete, de secretul puterilor unui dictator, eliminaţi la rândul lor de aceste lungi braţe.

*

Autorul

Scurtă biografie

Am scris această carte în numele adevărului, în clipa în care am fost întrebat de directorul unui important cotidian Bucureştean, cum am ajuns în securitate şi fără să stau prea mult pe gânduri, i-am spus: „Aşa a fost destinul meu”.

Din copilăria mea, îmi amintesc de mama când spunea că vrea să mă facă preot, aşa cum era părintele Trifanescu, unchiul ei din comuna Căldăreşti de Ialomiţa, şi nu glumea când îmi amintea că mă va da la şcoala de popi.

Ca să nu mă „stric”, a avut grijă ca, la nici zece ani împliniţi, să mă încredinţeze preotului Clement de la biserica Bazilescu din Bucureştii-Noi, de a cărui parohie aparţineam, dându-mi printre alte atribuţii de ţârcovnic şi pe aceea de a spune Crezul, îngenunchind în faţa altarului şi a credincioşilor care ascultau cu smerenie evlavioasa

mea recitare.

Dar nu a fost să fie să ajung preot, ci militar de carieră ca şi tatăl meu, cu marea deosebire că el a slujit în armata română, sub comanda unor regi până în anul 1946, iar eu am slujit până în anul 1987 în armata română, sub comanda politică a unor activişti PCR.

În timp ce regii i-au unit pe români şi ţara, ei, comuniştii, i-au dezbinat pe românii şi au vândut ţara ruşilor.

Aşa a fost să fie soarta noastră, a românilor.

Mulţi dintre cei care m-au cunoscut, înainte şi după revolta din decembrie 1989, s-au întrebat de unde şi de când un securist are asemenea vederi anticomuniste?

De când este patriot atât de înflăcărat şi cu credinţă în Dumnezeu?

Care au fost sfetnicii lui pe parcursul vieţii?

Aceste întrebări mi-au fost puse de acelaşi director al cotidianului bucureştean, iar răspunsul meu a fost scurt şi de această dată: „Din familia în care m-am născut şi am crescut, de la bunicii mei care aveau nu mai puţin de treisprezece copii, educaţi la rândul lor în spiritul dragostei faţă de ţară, de semenii lor, fără a fi şovini sau extremişti” cu excepţia unuia dintre fii, Marcel Comănescu, fratele cel mic al mamei mele.

Prin anii 1940, pe când lucra la depoul de locomotive Paşcani, acest tânăr Marcel Comănescu a fost atras în mişcarea sindicală, ajungând şi în funcţii importante în partidul comunist, în primii ani de după război, motiv pentru care tatăl lui şi întreaga familie i-au cerut să renunţe la viaţa de activist comunist, iar, dacă nu vrea, va trebui să-şi schimbe numele de familie şi să renunţe la toate drepturile fireşti.

Atât de îndoctrinat a fost, încât şi-a schimbat numele de familie, din Comănescu devenind Coman, îndepărtându-se definitiv de părinţii, fraţii şi surorile lui, îndeplinind în mod inconştient misiunea partidului comunist, de a-i dezbina pe români, de a distruge celula de bază a societăţii, familia, intrând fără să ştie în tagma jefuitorilor,

a burgheziei proletare.

Atât de încrezător a fost în ideologia marxist-leninistă, încât a renunţat la familia în care s-a născut, deşi a avut condiţii materiale bune, primind o educaţie frumoasă şi sănătoasă, la fel ca şi ceilalţi fraţi şi surori, care pe atunci erau funcţionari bancari, comercianţi sau producători.

Acest tânăr nu a renunţat la idealurile lui şi a luptat pentru drepturile muncitorilor pe care îi conducea ca şef al unei secţii din Uzina Griviţa Roşie din Bucureşti, neaccep. tând pentru el niciun avantaj material.

A avut curajul să spună într-o şedinţă de partid că el nu este de acord ca aceia cu funcţii în conducerea partidului comunist să primească plicuri grase cu bani negri, fapt care i-a adus un vot de excludere din toate funcţiile pe care le deţinea în partid şi sindicat şi până la urmă chiar din partidul comunist, sub pretextul că în timpul războiului ar fi luat pe locomotiva lui un ofiţer german şi deci a colaborat cu armata germană.

Cu acest prilej, a avut ocazia să constate cât de uşor sunt manipulaţi muncitorii simpli, cei care munceau, dar nu gândeau. Sărmanul de el, exclus şi din familie şi din partidul pentru care îşi părăsise familia, a ajuns acum un simplu muncitor în acelaşi atelier, unde era privit cu mânie proletară, culmea, de toţi cei care până atunci erau pentru el mai presus de familia lui.

Acum, nu mai avea nici prieteni, nici idealul pentru care luptase în anii tinereţii, avea doar regretul şi ura faţă de cei care l-au minţit, l-au îndoctrinat cu minciuni, ascunzându-i adevărata lor intenţie de parvenire, de îmbogăţire pe spinarea clasei muncitoare, de creare a acelei burghezii proletare, de care chiar şi Lenin se temea.

În contrast cu acest tânăr idealist, comunist, era un alt tânăr din familia mamei mele, Ahile Teodor Drăgan, funcţionar în Ministerul Justiţiei încă de prin anul 1935, educat şi el în spiritul dragostei faţă de ţară şi de semenii lui, dar care a ales o altă idee opusă extremei-stângi comuniste, fiind cooptat în mişcarea legionară a lui Zelea

Codreanu.

Fiecare dintre aceşti doi tineri entuziaşti, naţionalişti, fiecare în felul lui a avut de suferit de pe urma comuniştilor de conjunctură şi nu a idealiştilor de felul lui Marcel Comănescu fapt pentru care Ahile Drăgan a fost arestat de comunişti după 1944 şi torturat în numele poporului român, în multe din închisorile lor comuniste. A scăpat cu viaţă doar cu ajutorul lui Dumnezeu, mai ales din închisoarea Aiud, trăind tot restul vieţii cu teama de a fi urmărit şi arestat din nou.

Tatăl meu, fost militar de carieră până în anul 1946 în regimentul 38 infanterie din Brăila, nu a fost racolat nici de comunişti şi nici de legionari şi totuşi a fost hărţuit de comunişti, pentru faptul că a luptat pe frontul de răsărit.

A luptat, cei drept, la început din ordinul lui Antonescu până la Nistru pentru reîntregirea ţării, apoi, tot din ordinul lui Antonescu, cel care, dintr-o greşit înţeleasă mândrie de militar, a sacrificat atât ostaşi români, ţara pe care o conducea, cât şi viaţa lui personală, continuând războiul peste Nistru.

Antonescu, recucerind Basarabia, va rămâne în istoria şi memoria românilor, aşa cum vor rămâne şi statuile lui din lăcaşurile de cult ctitorite de el sau în domeniile private, apolitice, cât timp va exista naţiunea română.

Din aceste exemple şi din altele la fel de tragice din familia mea şi din viaţa tuturor celor pe care i-am cunoscut, m-am format ca om, ca român patriot, naţionalist, dar nu şovin, nu extremist, nu antisemit. Convingerile mele politice au fost dintotdeauna călăuza mea şi m-am exprimat sau am acţionat practic în toate împrejurările, indiferent unde aş fi fost: în şcoală, în cercuri de prieteni sau în locurile de muncă pe care le-am avut până la ieşirea la pensie şi chiar şi după.

M-am născut în CAPITALISMUL SĂLBATIC, am trăit în LAGĂRUL SOCIALIST şi sper să mor în CAPITALISMUL MODERN

Am condamnat modul în care s-a creat o parte a

burgheziei capitaliste până la cel de al doilea război mondialca rezultat al practicării unui capitalism sălbatic, burghezie care a fost şi va rămâne acuzată pentru crearea condiţiilor de viaţă mizere de la începutul secolului douăzeci, condiţii în care a trăit şi a muncit o mare parte a proletariatului, a ţărănimii şi a intelectualităţii. Prea puţini au avut norocul să muncească în uzine precum MALAXA din Bucureşti.

Aceste condiţii au favorizat folosirea ideologiei marxiste despre om, despre munca şi viaţa lui, în scopul formării unei clase de revoluţionari autentici, gata de sacrificiu, dar şi a unei clase conducătoare burgheze proletare.

Este condamnabil şi modul în care s-a creat cea mai periculoasă burghezie, cea a proletariatului, care nu renunţă la doctrina care a creat-o şi la idealurile ei, deşi a fost învinsă material şi moral pe plan mondial, de capitalismul modern creat în statele capitaliste după cel de al doilea război mondial.

„Această burghezie a proletariatului, apărută pentru prima dată în Rusia Sovietică după anul 1920, a devenit o clasă privilegiată, cu dorinţa de expansiune mondială. Ea nu va dispărea atâta timp cât îi va fi permis să se extindă în ţări fie ele sărace sau bogate, unde se va instala ca puterejdministrativă şi politică, stăpânind până în ziua în care va epuiza toate bogăţiile acelei ţări.

Dacă ţările capitaliste dezvoltate nu percep pericolul care le paşte, prin infiltrarea comuniştilor în instituţiile lor de bază, nu peste mulţi ani, vor fi distruse din interior fără niciun atac armat din afară, fie el nuclear, geofizic, chimic, bacteriologic, informaţional sau psihologic.

Ele vor fi aduse în starea de descompunere şi sărăcie morală şi materială, aşa cum au fost şi sunt aduse: România, sora ei Moldova, ţări din lumea a treia sau chiar şi ţări din lumea capitalistă.

TEROAREA, ca armă a comunismului mondializat, a ajuns la apogeu la începutul mileniului trei, se bazează pe învăţătura marxist-leninistă despre teoria şi tactica

mişcării revoluţionare a proletariatului, despre transformarea revoluţionară a orânduirii capitaliste în orânduire comunistă.

Ţările părăsite de cei care cu secole în urmă le-au colonizat, exploatat bogăţiile şi frumuseţile naturii, lăsând în urma lor o limbă oficială şi unele structuri administrative şi economice de mult depăşite sau nimic, au constituit şi constituie cel mai bun compost pentru dezvoltarea burgheziei proletare, aşa cum a procedat burghezia din partidele social-democrate din România, după 1989, urmând calea unei „economii socialiste de piaţă” nicidecum capitalistă modernă.

Am fost educat şi instruit prin exemple vii, unele trăite de mine sau petrecute sub privirile mele în decursul anilor, în călătoriile mele prin ţară, în ţări occidentale şi din lumea a treia, din Asia şi Africa.

De la sfârşitul celui de al doilea război mondial, din fragedă copilărie, am purtat în suflet şi în gând tot ce am văzut şi auzit, bun sau rău, frumos sau urât şi nu mi-am putut ascunde dezamăgirea faţă de cei care minţeau, furau, arestau, torturau şi omorau în temniţe sau oriunde se aflau, în numele unor idealuri străine de interesele neamului nostru românesc.

Aşa a fost destinul nostru, destin creat de faptele noastre şi ale celor de care am depins în acele vremuri, să fim supuşi unei dictaturi comuniste, venite pe tancurile ruseşti în 1944 şi cu greu scoase după mai bine de douăzeci de ani.

În acelaşi timp, alte ţări distruse şi ele de război şi-au creat cu sprijin financiar extern, dar şi cu forţe proprii alt destin, fiind libere să muncească să se refacă, să prospere şi să trăiască fericite, într-un sistem democratic capitalist modern.

În schimb, la noi în România acest lucru nu s-a întâmplat, viitorul meu şi al generaţiei mele a depins de aderarea la concepţia marxist-leninistă despre muncă, instruire şi viaţă, în care originea socială muncitorească era criteriul de bază pentru promovarea în şcoală, la locul

de muncă şi în viaţă.

În aceste condiţii, la numai paisprezece ani, ca fiu al unui fost militar activ în armata regală până în anul 1946, persecutat pentru participarea pe frontul de răsărit, din Rusia Sovietică, am urmat cursurile gimnaziale şi am început viaţa de ucenic, elev al Şcolii Profesionale Electromagnetica din Bucureşti.

Decizia privind viitorul a revenit tatălui meu în anul 1947, când am plecat cu întreaga familie din oraşul Brăila, pentru a scăpa de bandele de tâlhari care se înmulţiseră ca ciupercile după ploaie, care jefuiau şi omorau în plină stradă şi în plină zi pe oricine, pentru bani sau din motive politice, la comandă. Aş putea spune că am ajuns cu mult noroc, în cartierul Bucureştii Noi, mai liniştit, fără bandele de tâlhari şi crimele săvârşite în plină zi, dar fără şansa celor din lumea liberă, fără comunişti.

A fost o perioadă de luptă pentru supravieţuire, de sărăcie şi foamete destul de lungă, până prin anul 1960, când comuniştii deveniseră stăpâni pe situaţia politică şi nu mai aveau nevoie de starea de nesiguranţă a cetăţenilor, creată artificial la ordinul conducerii PCR.

Despre aceste ordine secrete s-a scris doar după mai mult de cincizeci de ani, în săptămânalul „ALERTA” din Bucureşti, din 27 iulie 2000, când presa a devenit liberă şi a putut relata cu dovezi despre acţiunile de intimidare a populaţiei şi a partidelor istorice PNL, PNŢ şi PSDR, pentru scoaterea lor în afara legii.

Redau un episod din publicaţia de mai sus:

La indicaţiile NKVD se trece la o activitate de infiltrare a unor agenţi, în partidele istorice de opoziţie, atât în scopul de a informa conducerea comunistă asupra tacticii electorale a acestora, cât şi pentru a crea sciziuni între membrii partidelor amintite.

Agentura secretă a PCR urma ca prin dezinformare să provoace disensiuni între conducerile PNT, PNL şi PSDR.

În acest sens, adresa Nr. 3/456 SS, a secretariatului general al PCR, emisă către organizaţiile judeţene şi

orăşeneşti, este edificatoare.

1. Şefii de echipă, care au fost infiltraţi în grupările „reacţionare”, urmează să-şi intensifice activitatea, provocând disensiuni între membrii partidelor de opoziţie: Maniu, Brătianu, Titel Petrescu.

2. Totdeauna, trebuie să răspândească suspiciunea printre membrii reacţiunii şi să raporteze săptămânal sciziunile obţinute.

3. Munca trebuie îndeplinită de aşa natură, ca să împiedice descoperirea membrilor infiltraţi, iar dacă sunt descoperiţi, un atac viguros trebuie dus prin presă, contra membrilor reacţiunii.

Semnat: Gheorghe Gheorghiu-Dej, Vasile Luca.

Circulara respectivă a fost emisă înaintea alegerilor din 1946 şi este evident concepută de specialiştii în spionaj politic al serviciilor secrete sovietice, Vasile Luca era, de altfel, colonel al G.R.U.

Cu toate că Ministerul Justiţiei şi Internele erau deja în mâna comuniştilor, ca şi Serviciul Secret, conducerea comunistă va dispune crearea unor unităţi paramilitare, care urmau a fi folosite în declanşarea unor tulburări violente, servind interesele partidului, respectiv ale sovieticilor.

Majoritatea ofiţerilor de poliţie şi jandarmerie nu prezenta încredere din punctul de vedere al consilierilor sovietici şi nici din partea agenţilor NKVD, care acţionau făţiş în România.

CC. al PCR, Strict Confidenţial, Nr. 4573/23.11.1946.

Secretarilor responsabili ai PCR din:

Urmare a deciziei Comitetului Central al PCR, de a constitui o gardă înarmată, de încredere (precum gărzile patriotice ale lui N. Ceauşescu şi „minerii” lui Ion Iliescu – n. a), vă informăm prin prezenta de planul pe care trebuie să-l executaţi cu minuţiozitate:

1. Garda înarmată trebuie să fie recrutată din membrii de încredere ai Tineretului Comunist, care să îndeplinească următoarele condiţii: de preferinţă, necăsătoriţi, să aibă serviciul militar satisfăcut şi

cunoştinţă perfectă a folosirii armamentului greu de infanterie, să fi dat dovadă că este un om de încredere, să fie gata să îndeplinească orice misiune.

2. Garda înarmată trebuie să fie la dispoziţia partidului, dar, pentru a preveni protestele reacţiunii, trebuie ţinut cont de următoarele reguli: lumina străzilor trebuie neglijată, în aşa fel încât cetăţenii să ceară întăriri poliţieneşti pentru a face faţă hoţilor. În acest scop trebuie să luaţi măsuri necesare, incitând presa locală să ceară constituirea de gărzi înarmate. Aceste gărzi trebuie formate, ţinând cont de prevederile paragrafului 1 menţionat mai sus şi trebuie să acţioneze numai în interesul partidului.

Trebuie să se înarmeze un număr cât mai mare de muncitori, care vor fi folosiţi la timpul potrivit pentru interesele partidului.

Odată constituită garda înarmată, ne veţi trimite listele aderenţilor pentru garda muncitorească, ce pot fi aduse la cunoştinţă populaţiei, cât şi cele confidenţiale privind garda de siguranţa.

Secretar-general.

Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Paternitatea acestor documente aparţine lui Serghei Nikolaev, ofiţer INU (Direcţia de Informaţii Externe a NKVD).

Nicolaev, cunoscut sub numele de Nicolau, în perioada redactării documentului, era adjunctul lui Gh. Gheorghiu-Dej la Ministerul Transporturilor, urmând ca în scurt timp să preia Direcţia Serviciilor Secrete de la Emil Bodnăraş.

Anii 1945-1947 vor fi perioada în care Direcţia de Informaţii Externe NKVD îşi va instala agentura în fruntea organelor de siguranţă din România. Reţelele secrete din ţară şi din străinătate ale Serviciilor noastre vor fi lăsate fie „în adormire” pentru o reactivare ulterioară, fie distruse. Agenţii secreţi ai SSI au fost predaţi de Eugen Cristescu conducerii NKVD. Acest aranjament l-a salvat pe Cristescu de la execuţie, deşi fusese condamnat la moarte

în procesul mareşalului Antonescu.

Mai mult, Cristescu oferă sovieticilor întreaga reţea a Intelligence Servicelui din România. Informaţiile şi documentele furnizate de Cristescu NKVD-ului vor alcătui o parte din rechizitoriul privind aşa-zisele legături de spionaj dintre conducerea PNŢ şi anglo-americani.

În fapt, toate sintezele informative despre activitatea lui Iuliu Maniu, documente pe care Antonescu nu le folosise, vor fi interpretate şi readaptate de tribunal, pentru a demonstra că liderii opoziţiei au lucrat pentru anglo-americani.

După ce a fost arestat, Pătrăşcanu va recunoaşte că a semnat graţierea lui Cristescu, din motivele amintite.

În acest haos politic, social şi economic am trăit noi românii în ţara noastră, după al doilea război mondial şi după cum vedeţi şi după revolta populară din decembrie 1989, cu deosebirea că în prezent Occidentul ne monitorizează permanent, în toate domeniile de activitate şi chiar în profunzime. În aceste condiţii vitrege de viaţă, pe care le-am trăit în primii ani de după război, m-am instruit pentru muncă într-un sistem social-economic centralizat controlat şi dirijat de conducătorii comunişti.

Perioada despre care nu pot să nu amintesc este cea de secetă cumplită, din anul 1946, de confiscarea grânelor din hambarele ţarănilor, pentru plata datoriilor de război, către sovieticii eliberatori. De „trenul foamei” care pleca din nordul Moldovei, cu oameni şi pe acoperişul vagoanelor, pentru a găsi ceva de mâncare oriunde în ţară, ajungând până pe meleagurile Olteniei şi Banatului, pentru a căpăta o traistă de făină, de grâu sai-pOrumb.

Primul contact cu serviciile secrete din România

Totul părea că se va sfârşi cu bine în acel an 1958, dar, într-una din puţinele zile pe care le mai aveam până la eliberare, am fost contactat de un civil foarte elegant, pe care nu-l mai văzusem în viaţa mea.

Am fost întrebat direct dacă doresc să mă angajez în Serviciile Secrete după terminarea serviciului militar, ca radiotelegrafist şi tehnician radio, cu gradul de

sublocotenent cu posibilitatea de a lucra în cadrul ambasadelor noastre, de oriunde în lume.

Când el a terminat ce a avut de spus, eu eram hotărât în privinţa răspunsului, care avea la bază în primul rând dorinţa mea şi a colegilor de laborator din Uzina Electromagnetica şi a şefului nostru ing Constantin Faur de a reveni acolo unde eram aşteptat şi unde promisesem că mă voi întoarce după armată.

Mai ţineam minte şi sfatul tatălui meu cum că armata este frumoasă doar să o priveşti şi nu puteam să uit că atât tatăl meu, cât şi bunicul din partea mamei spuneau mereu şi aşteptau încă ziua în care vor veni americanii să ne salveze de comunişti. Aşadar, răspunsul meu a fost categoric NU, deşi domnul foarte elegant îmbrăcat mi-a spus să mă mai gândesc.

Al doilea contact cu serviciile secrete din România

După revenirea la locul meu de muncă, în laboratorul de radio al serviciului tehnic PS (produse speciale), şi după scurgerea unei perioade de timp de aproape patru ani, prin 1962, am fost vizitaţi de un grup de civili tot atât de eleganţi ca şi domnul din 1958, dar care, de această dată, au purtat o discuţie secretă cu şeful nostru de serviciu ing. Nae Ştefănescu.

Am înţeles că era vorba despre o lucrare neobişnuită, de această dată foarte secretă, la care urma să participe un număr restrâns de ingineri şi tehnicieni, selecţionaţi după criterii numai de ei cunoscute şi care va dura cel puţin un an de zile.

Am fost informaţi că vom lucra în birourile noastre, în care nu vor mai intra alte persoane în afara celor cuprinse în liste, şi vom avea obligaţia să semnăm periodic unele angajamente de confidenţialitate, de parcă am fi produs arme de distrugere în masă.

Şi totuşi nu era o glumă, lucrarea era atât de secretă, încât în ziua în care au venit din nou acei domni eleganţi, pe culoarele pe unde treceau ei şi cei care purtau pe braţe un SARCOFAG al SECURITĂŢII de mărime neobişnuită, nu mai circula nimeni şi nici uşile nu se mai deschideau la

vreun birou sau atelier.

Mai târziu am aflat că acesta era un cadou, un colac de salvare aruncat lui Gheorghiu-Dej de comuniştii dintr-o ţară vecină.

Atunci a fost momentul în care imaginaţia celor mai curioşi din fire a început să producă scenarii care mai de care mai fantastice, cu urmări benefice pentru unii, pentru alţii comice sau tragice, iar noi, cei care ştiam de acum cine este beneficiarul unui nou produs electronic atât de secret, nu am fost speriaţi, dar ne priveam întrebători Unii pe alţii.

Volumul de muncă ce ne aştepta pentru următorul an şi păstrarea secretului ne îngrijorau.

Acum, după patruzeci de ani şi după scoaterea lor din exploatare, vă pot spune ce era în acel sarcofag uriaş şi ce a însemnat el pentru mine şi pentru dumneavoastră, cei care am fost cel puţin douăzeci de ani ŢINTELE LUI VII.

Acel produs electronic foarte secret era un grup compact de patruzeci de magnetofoane profesionale, acţionate de un singur motor şi un singur ax de antrenare a benzii magnetice, care lucrau simultan sau în contratimp, pentru a nu se pierde nicio secundă din înregistrările convorbirilor telefonice interne şi internaţionale, a convorbirilor interioare din camerele de acasă, de la locul de muncă, de pe stradă, din parcuri şi de oriunde ne-am fi aflat.

După numărul mare de posturi de cea o mie, m-am speriat de cea ce ne aştepta pe noi toţi cei care urmam să fim ascultaţi. Mai târziu, după ani, am constatat cu îngrijorare în ce scopuri le utiliza, noul Preşedinte Nicolae Ceauşescu.

La termenul stabilit, lucrarea a fost predată beneficiarului, iar noi cei desemnaţi pentru a o executa am fost răsplătiţi cu primele obişnuite şi cu o propunere discretă de transfer în vederea supravegherii şi întreţinerii în timpul exploatării lor.

Toate aceste instalaţii erau interconectate cu toate sistemele de comunicaţii telefonice şi radio, prin

repartitoarele pe care le-aţi văzut în acele secvenţe la TVR 1, din filmul realizat de Jana Gheorghiu la începutul anului 1990, din care au fost prezentate doar cele acuzatoare la adresa mea şi a colegilor mei din domeniul tehnic-operativ.

Timp de douăzeci de ani şi eu, şi colegii mei de serviciu de atunci am fost ca şi dumneavoastră clienţii ocazionali sau permanenţi ai acestor infernale sisteme concepute la ordinul expres al lui Gheorghiu-Dej, în scopul cunoaşterii şi luării unor decizii ferme în cazurile de abatere de la linia partidului, dar şi pentru depistarea spionilor, sabotorilor din economia naţională sau pentru rotirea cadrelor.

Oferta pentru angajare în acel serviciu tehnic era într-adevăr tentantă doar din punct de vedere material, în rest era o pedeapsă care s-a dovedit a fi greu de evitat.

Condiţiile erau avantajoase, funcţie de ofiţer tehnic, fără a fi obligat să port haina militară, cu un salariu mai mare decât cel pe care îl aveam, în uzina Electromagnetica dar cu un program de lucru fără sărbători, fără duminici, Paşte sau Crăciun libere, iar nopţile, din şapte, trei erau albe, pentru că aceste magnetofoane mergeau zi şi noapte.

Am dat răspunsul pe loc, am spus că doresc să urmez cursurile serale ale Institutului Politehnic Bucureşti şi nu pot renunţa la această dorinţă. Am dat pentru a doua oară un răspuns negativ, la propunerea acelor domni eleganţi şi ce-i drept foarte politicoşi.

Am sperat că va fi ultima dată când mi se mai face o asemenea propunere şi am continuat să muncesc în acel loc, unde timp de zece ani crescusem, învăţasem o meserie frumoasă şi de unde puteam să urmez şi cursurile serale la Politehnică. Am considerat că este ultima şansă de a scăpa de Securitate şi am făcut tot ce a fost posibil pentru a ieşi din colimatorul lor, deşi ei aveau gânduri bune pentru mine.

Mulţi tineri şi-ar fi dorit poate să fie chemaţi să lucreze în condiţiile oferite sau să nu mai vorbim de cei care ne invidiau atunci când lucram în birourile noastre cu paza la uşă, pentru a nu se deconspira lucrarea, pentru a

ne proteja de privirile curioşilor şi invidioşilor trepăduşi cu funcţii de conducere în sindicat sau în PCR.

Am decis atunci să-mi caut alt loc de muncă, indiferent unde, pentru a ieşi din vizorul lor chiar mai repede, pentru că nu eram dispus să inventez un alt motiv mult mai serios, mai credibil pentru ei, pentru a mă lăsa să-mi văd de treburile mele, de pregătirea pentru examenele pe care urma să le susţin în vara anului 1963.

Al treilea contact Destin sau jocul întâmplării?

O vorbă din bătrâni spune „Ce-ţi este scris în frunte-ţi este pus”. Deşi reuşisem pentru început să obţin prin concurs un post de tehnician electronist la Institutul de Telecomunicaţii din Bucureşti sau o posibilă angajare la Institutul Politehnic Bucureşti, într-unul din laboratoarele Facultăţii de Electronică, la Catedra de Măsurători electronice a prof. univ. Mariana Beliş, destinul mă urmărea.

Tânăr fiind, mai mult sau mai puţin convins de puterea destinului, am început demersurile pentru evadarea din calea celor din serviciile secrete”.

A doua zi după obţinerea locului din Politehnică, am spus vestea cea bună noului meu şef de laborator, ing. Mircea Bărbulescu, care m-a felicitat şi mi-a spus că pot face cererea de transfer pe care el o va aproba.

Am înaintat cererea Serviciului Personal în aceeaşi zi şi am aşteptat câteva zile, după care am întrebat secretara dacă pot să-mi iau cererea aprobată.

„Nu s-a aprobat, mi-a răspuns la telefon, şi ar fi bine să vii tu la şeful de cadre”. Aşa am şi făcut, în câteva minute am şi ajuns şi am întrebat dacă ştie cine nu a fost de acord cu transferul, pentru că şeful meu direct a semnat cererea fără nicio altă condiţie.

Nici nu am apucat să termin fraza, că uşa biroului s-a deschis şi a ieşit chiar şeful serviciului de cadre, care mă cunoştea de la meciurile de fotbal de la care nu lipsea niciodată, şi cu un zâmbet sadic după părerea mea, dar amical mi-a spus că nu se aprobă pentru că avem foarte mult de lucru.

M-a condus câţiva paşi pe culoarul pe unde venisem, întrebându-mă: „Ce, nu-ţi place aici unde lucrezi şi unde joci şi fotbal?”

I-am spus că locuiesc prea departe de uzina Electromagnetica, în Bucureştii-Noi, şi vreau să merg din această toamnă la cursurile serale din Politehnică. Cu regret, a spus că nu a acceptat şeful cel mare şi nu are ce face.

Supărat de răspunsul dat, am mers în laboratorul meu şi, fără să le spun colegilor şi şefului meu răspunsul primit, au înţeles că nu se aprobase. Şeful meu mi-a spus să nu fiu trist, pentru că mai este o soluţie, dar care mă va obliga să mai aştept încă două săptămâni, până la plecarea mea la Politehnică, şi mi-a sugerat să-mi depun demisia cu preaviz, iar după două săptămâni să cer cartea de muncă şi să mă prezint la noul loc.

Am procedat aşa cum m-a sfătuit şeful meu, care era pe lângă un foarte bun inginer şi un bun sfătuitor, şi am lucrat încă două săptămâni la vechiul loc de muncă, dar trecând zilnic şi pe la viitorul meu loc pentru a efectua lucrările de laborator, care erau aşteptate de studenţii de la cursurile de zi în special.

În aceste zile, am avut ocazia să constat că timpul este uneori elastic, se comprimă şi se destinde în funcţie de interesele pe care le avem, ajungând să cred că Dumnezeu este atât de puternic, încât noi, oamenii buni care credem în El, suntem optimişti şi puternici datorită credinţei noastre şi fericiţi datorită puterii Lui.

Timpul a trecut mai greu în acele cincisprezece zile, dar a venit şi ziua în care mi-am luat rămas-bun de la colegii şi prietenii mei, de la regretatul meu şef de laborator ing. Mircea Bărbulescu, cel care îmi era ca un frate mai mare.

Bun sfătuitor, după ce mi-a urat succes în viaţă, mi-a spus să nu uit că cei care m-au căutat în 1958 şi mi-au propus şi în 1962 să lucrez pentru ei, în securitate, nu vor renunţa la serviciile mele mai ales după lucrarea la care participasem în ultimul an, considerându-mă util în

exploatarea acelor mastodonţi.

În aceeaşi zi, am anunţat şi pe cei care mă aşteptau cu transferul la Institutul de Telecomunicaţii că nu am obţinut transferul şi cu regretele mele şi ale lor, după cum spuneau şi ei, am încheiat discuţia. A urmat o perioadă de nelinişte şi de nerăbdare de a mă vedea plecat din vizorul celor de la securitate.

Pentru mine, acum nu mai conta salariul pe care urma să-l iau, chiar dacă aici la Politehnică era ceva mai mic şi nici soţia mea nu a obiectat. Cei de la serviciul personal mi-au spus că se vor strădui să-mi acorde un salariu cel puţin egal cu cel de la vechiul loc de muncă.

Aşa s-a şi întâmplat, după câteva zile de la intrarea în noile atribuţii, am fost chemat la serviciul personal şi anunţat că s-a găsit un salariu mai bun pentru mine, dar cu condiţia să accept ca în cartea mea de muncă să fie înscrisă funcţia de lăcătuş mecanic, fapt care pe mine nu mă deranja, şi am fost de acord cu propunerea.

Iată-mă la începutul anului 1963 la locul de muncă mult visat, mult mai aproape de casa mea, în alt mediu de lucru, cu perspectiva de a lucra şi urma cursurile serale în acelaşi loc. Cel mai plăcut gând era că cei de la securitate îmi vor pierde urma şi poate vor renunţa.

Acomodarea cu noii şefi şi colegi s-a făcut destul de repede, la fel de repede m-am acomodat şi cu varietatea lucrărilor de laborator efectuate pentru practica studenţilor, care îmi ocupau plăcut timpul şi mă ajutau să-mi cunosc viitoarele teme ca student al aceleiaşi facultăţi.

Dar nu a fost să fie aşa, în acest an 1963 aveam să trăiesc momente pe care nu mi le imaginam, speram să am o viaţă liniştită, mai ales că soţia mea născuse în luna iulie un băiat frumos şi sănătos şi nu se putea plictisi în orele în care eu aveam să fiu prezent la cursurile serale.

Mi-am făcut iluzii deşarte, pentru că ce-i este scris omului în frunte-i este pus şi nu a trecut nici mijlocul verii şi am fost căutat la serviciu de un alt domn pentru acelaşi motiv, cu eternele oferte avantajoase şi chiar tentante, nu numai pentru unul ca mine, care simţeam din plin lipsa

unei locuinţe, cu un confort cât de cât mai bun, acum când aveam şi un copil de crescut şi cu un salariu care recunosc că începuse să devină insuficient.

Atunci am recunoscut că nu se poate şi cu varza grasă şi cu slănina întreagă. Mi-am amintit de vorbele ing. Mircea Bărbulescu, că nu voi scăpa niciodată de acei domni eleganţi până nu mă vor convinge să intru în securitate.

Atât insistenţele lor, cât şi ofertele m-au determinat să accept.

În final, pentru liniştea întregii familii, atât a soţiei, cât şi a soacrei mele, îngrijorate ca toate femeile că ginerele ar fi student seralist, cu colege şi colegi de toate vârstele, l-am căutat eu de această dată pe acel domn elegant, pentru a-i da un răspuns pozitiv. Am sunat la numărul pe care mi-l lăsase şi i-am spus că sunt de acord să mă angajez, cu condiţia să nu fiu obligat să port haine militare şi numai în domeniul tehnic.

În zilele care au urmat, am şi fost supus unui examen medical, foarte amănunţit şi am fost găsit sănătos, cu excepţia unei sinuzite, pe care o contractasem la antrenamentele de fotbal, din timpul junioratului, care se desfăşurau în fiecare an începând din luna februarie, pe zăpadă şi viscol, când pe unii tineri nu-i puteai găsi decât la gura sobei sau în vreo sală de spectacol.

Pentru a primi şi semnătura medicului ORL-ist al MI-ului, am fost obligat să fac un tratament destul de dur pentru a grăbi vindecarea în cel mult o lună de zile, astfel ca la începutul lunii decembrie să încep activitatea la noul loc de muncă. Am făcut tratamentul, am obţinut avizul şi cu nicio zi în plus sau în minus am fost anunţat că pe data de 1 decembrie 1963 să mă prezint la biroul de informaţii al MI-ului, de la podul Izvor.

Toate erau bune şi frumoase până aici, mai puţin faptul că eu nu-i spusesem nimic şefei mele de la serviciu, doamnei prof. universitar Mariana Beliş, căreia îi purtam un respect deosebit şi pentru faptul că era o doamnă de o fineţe rară. Cum să-i spun şi când ar fi mai bine, pentru a

nu o supăra prin iminenta mea plecare, fără a-i cere asentimentul.

Mi-am luat inima în dinţi şi am deschis discuţia într-una din zilele în care am considerat că era mai bine dispusă. Am început prin a mă scuza în cazul în care ceea ce îi voi spune o va supăra şi am început să-i povestesc pe scurt cum am fost pentru prima dată contactat de acei domni eleganţi, în anul 1958 şi cum am ajuns în final să renunţ la visul meu de a fi student, pentru a deveni pentru tot restul vieţii un militar de carieră, dar fără a purta haina militară.

M-a ascultat cu atenţie şi mi-a spus că nu este supărată că nu am consultat-o, iar, dacă eu mi-am făcut bine socotelile, cu atât mai mult se va bucura. Aceasta era realitatea, în comparaţie cu salariul care îl aveam acum, la douăzeci şi şase de ani, era şi momentul să-mi asigur pentru întreaga familie un viitor mai bun, fie ca inginer, după şase ani de seralist, fie ca militar activ din acel moment.

Cu un zâmbet părintesc, mi-a spus să calculez bine paşii pe care îi voi face, spre binele meu şi al familiei mele, iar despre referinţele care ar fi solicitată să le dea vor fi foarte bune.

Eram acum cu gândul la ce voi întâlni la noul loc de muncă, ce oameni, ce mistere ascund aceste servicii secrete din ţara noastră, în ce scop erau folosiţi acei mastodonţi, construiţi de noi, după cea mai modernă tehnologie cunoscută de noi la acea vreme. Am acceptat compromisurile, fără să ştiu ce mă aşteaptă. Nu se mai întâmplase niciodată să decid împotriva voinţei mele, iar regretele ar fi fost tardive în cazul nerespectării condiţiilor promise.

A sosit şi ziua în care am fost anunţat să-mi iau rămas bun de la civilie, de la şefa mea şi de la cel care mă cooptase într-o lucrare de cercetare privind realizarea unui sistem de comunicaţii radio, utilizabil în subteranele minelor.

Acest sistem era conceput de prof. univ. Cartianu, cu

care lucrasem câteva luni la realizarea practică şi de care cu regret m-am despărţit fiind un domeniu care mă pasiona.

Dar ce mai puteam face în acel moment, decât să-mi cer scuze pentru faptul că nu l-am anunţat din timp şi am promis că voi încerca să-mi rup din timpul liber atunci când va fi nevoie, cu acordul de principiu al noilor mei şefi.

În aceste condiţii m-am despărţit şi de cei care au fost pentru mine o speranţă pentru realizarea dorinţei de a fi un bun inginer lăsând loc de bună ziua, aşa cum am lăsat şi cu un an în urmă la vechiul serviciu.

Preţul cunoaşterii adevărului despre munca şi oamenii din serviciile secrete româneşti

Condiţiile de la noul loc de muncă au fost însă vitrege, fiindu-mi imposibilă şansa de a colabora cu prof. univ. Cartianu, în realizarea practică a acelui sistem de comunicaţii pentru subteranele din minerit şi chiar mai mult, am primit ordin să nu mai lucrez ca radioamator-emiţător, pe nicio frecvenţă şi sub nicio formă, deşi aveam autorizaţie cu indicativul Y03JK.

A sosit vremea, mi-a spus la telefon ofiţerul de cadre, pentru a fi prezentat noilor mei şefi şi colegi. Vorbele lui mi-au rămas în memorie şi m-au pus pe gânduri, până a doua zi când am intrat şi am văzut locul de muncă şi colegii.

În tot acest timp m-am întrebat dacă am acceptat din interes material sau din curiozitatea de a şti ce se întâmplă într-un serviciu secret de informaţii. Pentru a mă linişti, am spus: „Doamne, ajută-mă!” aşa cum m-au învăţat mama şi preotul Clement de la biserica Bazilescu, unde am slujit când eram copil de numai zece ani.

Am cerut soţiei să-mi pregătească pentru a doua zi costumul de haine, o cămaşă şi o cravată asortată, pentru a mă prezenta şi eu în faţa noilor colegi, în ton cu ei.

Nu vă pot spune cât de greu mi-a fost să mă obişnuiesc îmbrăcat cu costum şi mai ales cu cravată pe care nu o mai folosisem de la nunta mea, dar ce poţi face dacă aşa purtau toţi cei din securitate.

Iată-mă faţă în faţă cu noul meu coleg de minister, care mi-a strâns mâna tovărăşeşte şi mi-a spus pentru prima dată: „Să trăiţi! Vă rog să acceptaţi o plimbare pe Calea Victoriei, pentru că locul de muncă este foarte aproape, la câţiva paşi”.

La 1 decembrie, vremea era destul de frumoasă, am acceptat invitaţia şi în câteva minute am ajuns în dreptul unei porţi metalice în spatele căreia se afla postat un subofiţer, probabil de serviciu. Acesta ne-a salutat cu mâna la chipiu şi cu un „Să trăiţi!” pe cât de încet pe atât de scurt, lăsându-ne să trecem fără nicio legitimare.

Am urcat la primul etaj, unde se afla biroul comandantului, care ne aştepta conform programului stabilit.

În camera în care se afla secretarul, am fost invitat să mă fac comod, pentru că eram îmbrăcat totuşi de iarnă, cu palton şi fular, iar el, cadristul meu, s-a scuzat pentru a anunţa sosirea noastră.

Nu am avut timp nici să-mi verific nodul de la cravată, că a şi ieşit, invitându-mă în biroul comandantului ca pe un personaj important, fără ca eu să găsesc ceva deosebit la un tehnician oarecare, venit pentru a fi pus la muncă, nu pentru a i se da onoruri.

Când am păşit în interiorul biroului spre cel care mă aştepta, întâmpinându-mă cu o privire veselă, luminoasă, nu pentru că ar fi avut părul blond, frumos ondulat sau tenul alb, ci poate pentru că mă aşteptase cu interes justificat, de lipsa unui om de încredere în munca lor de mare răspundere, destul de complexă din punct de vedere tehnic.

Ne-am strâns mâinile ca doi civili, aşa cum eram de fapt şi îmbrăcaţi, deşi ştiam acum că el avea gradul de maior, iar eu nici nu întrebasem dacă mi s-a dat gradul de locotenent, după care am fost invitat să iau loc într-unul din fotoliile din faţa biroului său, iar cel care m-a verificat, angajat şi condus până în acel birou a cerut permisiunea să se retragă.

După un „Mulţumesc, eşti liber!” din partea

maiorului şi un „Să trăiţi!” din partea celui care acum, la despărţire, nu mi-a făcut decât un semn amical de salut, am rămas doar eu şi acel domn prezentabil, elegant şi chiar frumos ca bărbat. Pentru câteva secunde, a păstrat un moment de tăcere, după care m-a întrebat dacă fumez, concomitent cu gestul de a mă servi cu ţigări, dintr-un pachet frumos colorat, cartonat şi parfumat.

Aş fi primit acea ţigară, numai de plăcerea de a o mirosi, dar, cum eu nu fumam, am mulţumit politicos motivând că antrenorul meu de fotbal de la Uzina Electromagnetica, Ioan Lupaş, nu ne permitea să fumăm.

„Foarte bine, mi-a spus, felicitări, dacă aţi avut voinţă, atunci nu veţi avea acest viciu”. În continuare, mi-a spus că se bucură că am decis să intru în această activitate, că mă cunoaşte destul de bine din datele pe care le are de la serviciul de cadre şi din recomandările pe care le-a citit şi le-a apreciat ca foarte bune, de la persoane de prestigiu.

După câteva întrebări, privind viaţa de familie şi pasiuni personale, a trecut direct la prezentarea locurilor de muncă pentru care aş fi putut să optez, pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp, după care puteam cere probabil o schimbare. Primul loc pe care mi l-a descris şi propus pentru al accepta era din domeniul instalaţiilor pentru „sonorizarea” unor interioare, iar al doilea loc era cel pentru care de fapt am fost solicitat cu un an în urmă.

Mi-a spus că am dreptul să aleg locul pe care îl doresc şi am considerat normal să-i răspund cu aceeaşi amabilitate, fără să fiu prea mult rugat, că voi lucra acolo unde consideră domnia sa că este nevoie de mine, de cunoştinţele mele profesionale şi de puterea mea de muncă.

Mi-a mulţumit, a apăsat pe butonul unei sonerii şi a cerut să fie chemat şeful biroului pentru care optasem. Rină la sosirea lui, am mai schimbat câteva cuvinte despre locul respectiv, ca program de lucru, tehnici folosite, urmând ca detaliile să le cunosc ulterior.

Rină aici, impresia mea era foarte bună şi nu am avut de ce mă teme, era un om distins/ inteligent, prietenos, inspirând pe lângă multă prestanţă şi multă încredere şi seriozitate, ceea ce eu doream să întâlnesc în aceste servicii secrete de informaţii.

După intrarea în birou a celui care avea să-mi fie şef sau comandant de această dată, fiind de acum şi eu militar chiar şi numai pe hârtie, dar la ordin, m-am ridicat pentru a mă prezenta.

Acest şef era fără exagerare un om de aproape doi metri înălţime, la fel de chipeş şi cu acelaşi grad ca şi mr. Ovidiu

Diaconescu, care s-a prezentat mr. Arghiropol şi nimic mai mult, ţinându-mi mâna strânsă fără să mă mai lase, parcă pentru a nu mă pierde pe drumul până la biroul lui situat la acelaşi etaj unu.

Mr. Arghiropol era, după cum am aflat mai târziu, unul dintre puţinii specialişti în electronică pentru munca Serviciilor Secrete de Informaţii (SSI) din România antebelică, lăsat în viaţă de comunişti, cu condiţia de a pregăti noi generaţii de specialişti în acest domeniu.

Gestul maiorului Arghiropol l-a încântat pe cel care cu mai puţin de o jumătate de oră în urmă mă primise ca şef al Comandamentului de Tehnică Operativă şi Transmisiuni, iar acum i se adresa noului meu şef, destul de amical, spunându-i că a vorbit el cu Geartu şi nu sunt probleme.

Mulţumit de mine, poate din experienţa pe care o avea cu oamenii, m-a caracterizat pe loc poate ca băiat bun şi m-a prezentat subalternilor săi, când am ajuns în noul compartiment, ca pe fiul lui, ca noul coleg de muncă.

Am fost plăcut surprins să văd un colectiv format numai din tineri care nu depăşea treizeci de ani, prietenoşi, veseli şi, culmea curiozităţii, niciunul nu purta cravată ca mine sau ca aceia pe care eu îi întâlnisem până atunci.

Am fost invitat să iau loc la unicul birou liber, iar în încăpere se mai aflau încă cinci birouri la care erau

instalaţi ceilalţi, de acum colegi, tot tehnicieni şi ei ca şi mine şi probabil angajaţi şi ei în acelaşi scop, de a apăra ţara de hoţi şi de duşmanii poporului, nu ai comunismului.

M-am făcut comod, mi-am scos chiar şi cravata pentru a nu face notă discordantă, după care am şi început să primesc date, informaţii despre modul de lucru, despre mijloacele tehnice din dotare, despre locurile pe care trebuia să le vizităm, urmând ca cele mai mici amănunte să le dobândesc pe parcursul anilor, până voi ieşi la pensie din DSS, după cum le plăcea să glumească.

Pentru ca primirea mea să fie sărbătorită, au adus în grabă de la bufetul unităţii sticle cu sucuri şi câteva gustări, pe care nu le-am refuzat, fiindu-mi plăcut gestul lor şi sincer să fiu erau binevenite. În tot timpul cât am gustat din bunătăţile aduse, am şi stabilit ca a doua zi să fac parte din echipa ce urma să viziteze un castel.

Ba chiar făcusem şi pregătirea materială, urmând ca a doua zi de dimineaţă să ne întâlnim în Gara de Nord pentru prima călătorie din viaţa mea de ofiţer tehnic specialist, în cu totul alte domenii, în cel tehnic-operativ şi transmisiuni cum era el numit în Departamentul Securităţii Statului de atunci. Dar, când este stabilit acolo sus, când Dumnezeu nu te lasă să apuci pe alte căi, ci doar pe calea pentru care te-a hărăzit, atunci apare ceva sau cineva care îţi schimbă direcţia de mers, viitorul, sensul vieţii.

Aşa a apărut, în jurul prânzului, după doar câteva ceasuri de cunoaştere a activităţii în primul serviciu, un alt comandant elegant, chipeş şi simpatic, pe care îl cunoşteam din timpul executării acelor mastodonţi la Hlectromagnetica, în anul 1962, şi de la testul privind cunoştinţele teoretice din domeniul electronicii, efectuat cu câteva luni în urmă în faza de întocmire a dosarului meu de angajare.

Cel care ştia despre mine totul şi a dorit angajarea mea în sectorul pe care îl conducea era lt. mi. ing. Istifie

Geartu, care acum intra pe uşa biroului unde mă aflam, hotărât să-şi recupereze ceea ce îi aparţinea de fapt şi de drept, pentru că mă selecţionase şi îşi dăduse avizul

pentru angajarea mea, doar în sectorul pe care îl conducea.

Eu nu fugisem de lt. mi. Geartu, acceptasem doar propunerea comandantului acelei unităţi militare, locul în care aveau nevoie de mine în domeniul tehnic, loc în care am pregătit doar prima mea misiune, care s-a încheiat cu o sumară instruire şi o plăcută întâlnire cu acei tineri simpatici ca şi şeful lor.

Cum în armată ultimul ordin se execută, m-am conformat ordinului noului meu şef, mai ales că a precizat că a vorbit cu comandantul unităţii. De fapt, la intrarea sa în biroul în care mă aflam, a întrebat „Ce faci tovarăşu', cum ai ajuns aici?" şi, fără să mă lase să-i răspund, m-a întrebat zâmbitor: „Unde îţi sunt hainele?", la care am răspuns şi eu zâmbitor şi am arătat spre cuierul unde se aflau.

Lăsând gluma, le-a spus celorlalţi din birou că eu am fost angajat pentru compartimentul dânsului şi a vorbit cu mr. Ovidiu Diaconescu; „Aşa că, hai să mergem, să-ţi vezi noii colegi şi aparatele la care ai lucrat". Cu scuzele de rigoare, mi-am luat rămas-bun de la foştii mei colegi şi de la fostul meu şef pentru câteva ore, şi l-am însoţit pe cel care îl cunoşteam şi care urma să-mi fie şef de acum încolo.

Am intrat într-o cameră mică de la parterul aceleiaşi clădiri, un fel de hol îngust, în care nu pătrundea nici. lumina zilei, după care am intrat într-o altă cameră, ceva mai mare, în care nu vedeam decât fişete metalice şi o fe –, reastră de aerisire, mai mult decât de iluminare naturală. A deschis o altă uşă şi am pătruns într-un hol cu fereastră, [

prin care trecea doar un sfert din lumina zilei, cu iluminatul mai mult artificial, dar întâmpinat de un aer curat şi răcoros ca cel de la munte.

Aici era situată graniţa dintre lumea secretă şi cea nesecretă, aici era camera unde nu se mai intra cu hainele şi încălţămintea cu care se mergea în celelalte încăperi din clădirea respectivă şi cu atât mai mult pe stradă, iar în

acea cameră cu multe fişete, se schimba în mod obligatoriu ţinuta, mai ceva ca la moscheile turceşti.

Atunci, am păşit pragul dintre cele două lumi, dintre cea care se vede şi se aude în mod obişnuit şi lumea care se aude în şoaptă, în taină, în culisele puterii sau în intimitatea locuinţelor, de oriunde ar fi ele şi în orice limba de pe glob, pragul dintre lumea pe care o ştim cu toţii şi lumea din acea sală plină cu magnetofoane şi alte sisteme electronice profesionale construite de noi românii-fără să ştim ce funcţii vor îndeplini cândva.

Toată această sală, cu o suprafaţă de aproximativ două sute de metri pătraţi, deşi plină de tehnică, era supravegheată doar de trei oameni, dintre care un tehnician care intervenea doar atunci când se declanşa o alarmă.

Sala era iluminată artificial, dar destul de bine, iar aerul condiţionat era asigurat de o instalaţie ca o uzină, care nu permitea nici unui fir de praf să pătrundă pe canalele ei de aerisire.

Culoarea pardoselii era de un verde plăcut, odihnitor ca şi culoarea întregii aparaturi electronice, pentru a nu crea o stare de disconfort celor care o supravegheau.

După o trecere în revistă a întregii săli şi după prezentarea celor care erau de serviciu, ca noul lor coleg, am fost întrebat ce părere am, dacă îmi place să lucrez aici. Am spus desigur da, mai ales că aflasem că pe majoritatea dintre cei care lucrau aici îi cunoşteam de la Electromagnetica.

Faptul că şeful actual mă cunoştea, o parte dintre colegi mă cunoşteau, iar tehnica pe care o construisem cu ani în urmă o cunoşteam, nu a fost nevoie decât de două zile de acomodare pentru a fi lăsat să răspund de tot acest sistem diabolic, conceput şi realizat dintr-un motiv foarte important din punct de vedere strategic, al siguranţei naţionale a României, din păcate deturnat în interesul conducerii PCR-ului.

Dacă acest sistem de supraveghere electronică a întregului teritoriu ar fi fost pus, aşa cum se declara,

numai în slujba României, societatea românească ar fi prosperat, ar fi trăit liniştită, fericită, fără grija zilei de mâine, fără teama unor acţiuni teroriste de distrugere a unor obiective industriale sau instituţii militare sau civile.

Teamă de nou nu am avut niciodată, dar acum a existat doar o emoţie în faţa noului, mai ales în prima noapte albă pe care am avut-o, fiind cum am spus inclus în programul normal de ture, fără duminici, fără Paşte, Crăciun sau anul nou liber, după doar două zile de acomodare.

Atunci am intrat în mod indirect în contact cu obiectivele numerotate, fără să ştiu cum se numeau cei ascultaţi, care nu aveam cum să ştiu nici cine sunt, nici cu ce se ocupau, fiind interzisă prin ordin intrarea pe posturi, a noastră a celor care deserveam din punct de vedere tehnic sistemul.

Ofiţerul care hidra în informativ şi avea răspunderea păstrării secretului obiectivului, a laturii intime şi a intereselor sale personale şi de familie avea cunoştinţă de toate acestea pentru că doar el avea dreptul să asculte ce se înregistra pe postul respectiv.

De fapt noi tehnicienii, aveam notat obiectivul cu un număr, iar operatorul de pe centrală folosea un nume legendar pentru fiecare obiectiv, pentru a nu deconspira numele real în discuţiile sau înscrisurile cerute de cabinetul 1 sau 2 din CC al PCR. Notele informative şi artele de constatare erau folosite pentru întocmirea unor dosare de urmărire, în justiţie şi pedepsirea nesupuşilor PCR-ului, dar păstrate în ograda securităţii, pentru a nu fi acuzat PCR-ul.

Şi eu, spre exemplu, am fost şi sunt şi în prezent „obiectivul Petre pentru interceptarea telefoanelor, corespondenţei şi filajului prin toate mijloacele tehnice operative”, pentru faptul că în oct. 1989, am declarat în şedinţa PCR de cartier, unde eram obligat să activez ca pensionar din 1987, că mă abţin în privinţa realegerii lui N. Ceauşescu la al XIV-lea Congres.

— Atunci, în mod conştient, am fost inclus în baza de

date a PCR-ului, am devenit obiectiv al DSS-ului, al foştilor mei colegi şi al SRI-ului de după 1989, cu numele conspirativ PETRE, după cum veţi afla din PARTEA A II-a a destăinuirilor mele.

Acest nume poate fi întâlnit în toate notele informative ale ofiţerilor, din cele trei unităţi ale Serviciului Român de Informaţii, respectiv, UM 0198, 0221 şi 0223, care m-au avut ca obiectiv, depuse la dosarul meu penal, la ordinul generalului

Vasile Lupu, adjunct al lui Virgil Măgureanu, şi culmea, şi al procurorului general al României, Nicolae Cochinescu, pentru motive politice în fond, nu pentru pericolul care îl prezentam eu pentru siguranţa Naţională a României.

Răspunderea pentru toate necazurile ce se abăteau asupra unei persoane care era urmărită pentru acţiunile sale politice şi nu de altă natură, doar a celor care afectau interesele familiei conducătoare, a lui Dej sau a lui Ceauşescu sau ale altor conducători comunişti, nu poate fi pusă decât pe seama celor care au decis politic urmărirea, şicanarea şi pedepsirea acelei persoane.

Ei, cei de la cabinetele „unu” şi „doi” al PCR, ordonau cine şi cât timp să fie supravegheat „să fie lăsat sau luat în lucru de anchetatorii care nu erau ai securităţii, ci infiltraţi ai Partidului Comunist Român în corpul tehnic-operativ.

Când românii vor înţelege acest sistem de acoperire, de mascare a acţiunilor de supraveghere şi represalii, asupra; adversarilor lor politici, unitatea naţională se va reface în mod sigur, sau când specialiştii din fostele şi actualele servicii de informaţii, uniţi pentru acelaşi ideal şi sub acelaşi; nume, vor fi lăsaţi de politicieni să-şi facă datoria de onoare, de a scoate la lumină faptele şi mai ales făptuitorii, nevrednici de a se numi români.

Dar să lăsam scuzele sau acuzele la adresa unora şi să-l trec la povestea vieţii mele de „securist”, după cum unii ne incriminează laolaltă, fără pic de discernământ, fără a fi conştienţi că o ţară fără profesionişti în domeniul

informativ operativ este vulnerabilă în faţa oricărui pericol venit fie el în domeniul politic, economic, social, militar] sau de orice natură.

Ştim cu toţii că tehnicii-operativi profesionişti care ne-am iubit şi ne iubim ţara, că noi şi munca noastră, a celor din temuta instituţie, eram suspectaţi de activul de partid, de „conducătorii iubiţi”, de lipsă de loialitate, ajungându-se la pedepsirea unora dintre comandanţi, aşa cum veţi vedea din derularea evenimentelor trăite de mine şi de comandanţii noştri profesionali, nu politici.

Momentul unei schimbări în viaţa mea şi în munca tehnic-operativă s-a produs nu după doar câteva ore ca în prima zi de muncă în securitate, ci după aproape trei ani, dar tot cu ajutorul celui care îmi era şef profesional, acum cpt. Geartu.

Acest om a avut totdeauna o influenţă fastă asupra mea, de când l-am cunoscut în 1962 şi până în prezent, pentru că şi acum a intervenit în mod indirect, prin întrebarea pe care a pus-o într-o zi tuturor colegilor mei de muncă.

Întrebarea consta în cererea sa expresă de a ne hotărî, unul singur dintre noi, cei şase tehnicieni, să acceptăm să lucrăm în alt compartiment din subordinea sa, dar care necesita deplasarea şi în teritoriul ţării, la interval de două săptămâni sau de două ori pe lună, pentru întreţinerea aparaturii învechite de interceptare electronică, din dotarea colegilor noştri din provincie.

Răspunsul trebuia dat pe loc, iar tăcerea a fost mormântală chiar şi din partea celor care nu aveau probleme în familie. După o tăcere de câteva zeci de secunde, jenat de atitudinea părintească a şefului nostru, am spart tăcerea şi am spus: „Merg eu!” la care şeful mi-a întins mâna şi mi-a mulţumit, ieşind din biroul nostru fără să se uite în urmă sau să mai spună ceva, decât că eu de a doua zi voi lucra în noul compartiment.

De ce am acceptat? Să fiu sincer, din dorinţa de a-mi cunoaşte ţara cu adevărat şi am şi reuşit să o cutreier în lung şi în lat, cu trenul, cu avionul, cu maşina şi cu vaporul

pe Dunăre şi pe Marea Neagră, timp de trei ani fără întrerupere, de două ori pe lună.

Intrasem acum într-un colectiv de şase tehnicieni, unii mai tineri, apţi de efort, alţii mai puţin tineri, care nu prea făcuseră efortul de a se rupe de familiile lor, poate şi din lipsă de curaj, de stăpânire a unor cunoştinţe profesionale mai diversificate, atât de necesare în rezolvarea unor probleme tehnice neprevăzute, necunoscute în exploatarea acelor mijloace tehnice de muzeu, folosite încă în munca de informaţii în teritoriu.

După fiecare misiune, în prima zi de lucru, ne prezentam la şeful nostru direct pe care îl informam verbal despre situaţia din teritoriu, urmând ca în cursul aceleaşi zile să întocmim şi un raport scris care se arhiva la nivelul serviciului nostru. Aceste rapoarte nu se refereau niciodată la un obiectiv sau o persoană urmărită, ci doar la starea de funcţionare a aparaturii tehnice-operative.

Atât raportul scris, cât şi povestirea celor văzute, întâmplate sau auzite în timpul misiunii, făceau deliciul zilei, fără a se supăra măcar unul dintre şefii noştri profesionali, exceptându-l pe cel care îl aveam pe capul nostru în birou, din partea PCR-ului, care pe lângă faptul că era bătrân şi nepriceput în funcţia tehnică pentru care lua mai mulţi bani decât noi cei care duceam greul în acel loc de muncă, era şi turnătorul care raporta PCR-ului tot ce spuneam noi mai puţin sau deloc lăudabil la adresa lor, a comuniştilor.

Sarcina lui era de a ne împinge de la spate pentru a nu avea timpi morţi în procesul muncii, în cazul nostru când scriam raportul despre misiunea îndeplinită, spunându-ne în repetate rânduri: „Daţi-i cărbuni, tovarăşi”, deşi el ardea gazul toată ziua. După două săptămâni de alergătură prin ţară şi muncă de multe ori peste zece ore pe zi, după cât eram de supăraţi în ziua în care decontam banii primiţi pentru transport, masă şi cazare, motiv pentru care produceam câte o gaură în bugetul familiei de ne pupau soţiile noastre, iar el, politrucul, ne critica şi ne turna dacă nu-i „dădeam

cărbuni”.

Plăcerea unică în aceste misiuni era de a cunoaşte oameni noi, locuri noi şi mai ales bucătării noi, ale căror specialităţi ne obligau de multe ori să ne abţinem, pentru a nu depăşi diurna.

În cei trei ani de activitate în acest domeniu, am cunoscut toţi şefii şi toţi subalternii lor din teritoriu şi nu-l pot acuza pe niciunul de trădare a ţării, pentru că şi ei, ca şi noi, au slujit ţara, nu pe Ceauşescu, şi au apărat-o de adevăraţii duşmani ai poporului.

Noi nu am distrus nici agricultura, nici industria, nici nu am lăsat pe drumuri în şomaj sute de mii de oameni şi nici nu am confiscat cuiva averile sau conştiinţa sau, dacă am cunoscut viaţa intimă a unui român, nu am avut obrăznicia de a o folosi ca informaţie, în scopul şantajării, cum au procedat activiştii PCR înainte şi după 1989.

Niciunul dintre noi, tehnicii-operativi, cu excepţia unor activişti de partid zeloşi infiltraţi şi în serviciile secrete, ca şi cei din întreprinderile şi instituţiile militare sau civile, nu a lovit fizic, moral sau material vreun om sau în interesele naţiunii române. Am fost specialişti ca şi cei din ţările occidentale.

Trebuie să recunoaştem cu toţii, care am trăit sub cizma rusească şi apoi sub dictatura lui Dej şi a lui Ceauşescu, când niciun tânăr cu o pregătire mai bună, pe care puneau ochii conducătorii comunişti, nu mai scăpa de racolarea lor, nu mai puteau ieşi din activitate decât la ordinul şi sub controlul PCR-ului. Dat afară din securitate, puteai fi dacă ar fi fugit în occident o rudă mai apropiată, iar atunci erai sigur rămas pe drumuri sau paznic la vreo întreprindere sau te miri pe unde.

Eu am avut norocul să nu fiu aruncat în stradă, deşi un tehnician electronist pe nume Savu, văr din partea mamei mele, care lucra în aceeaşi unitate cu mine prin anii ’80, a fost dat afară pentru că fratele lui, care era pilot de profesie, a fugit cu un avion folosit în agricultura românească, până în Turcia, unde a primit azil politic.

Îi mulţumesc şi acum că a fost bărbat şi a fost de

acord cu mine de la angajare să nu spunem nimănui că suntem rude, pentru a nu suferi două familii în cazul în care unul dintre noi ar fi avut necazuri aşa cum a avut el, cu fratele lui.

Am suferit în taină, fără să spun soţiei mele sau altcuiva, rudelor noastre comune, dar tot atunci am jurat că voi face tot ce se poate pentru a grăbi schimbarea lui Ceauşescu şi a adepţilor lui de la putere, el fiind autorul tuturor relelor din România.

Şi am trăit şi clipa asta, deşi am fost dezamăgit şi de Ion Iliescu, şi de Emil Constantinescu

Şi pentru că a venit vorba de Emil Constantinescu, nu pot trece cu vederea crasa indiferenţă, incompetenţa, ignoranţa sau reaua-voinţă a celor doi consilieri prezidenţiali, Zoe Petre – istoric şi Dorin Marian – consilier prezidenţial în domeiul serviciilor de informaţii promovat cu bună ştiinţă de Emil Constantinescu.

Domeniul pentru care erau numiţi şi plătiţi pentru al consilia pe preşedintele ţării ca factor de decizie, în mod real şi în timp util, privind viaţa şi activitatea serviciilor de informaţii, fiind activitate indisolubil legată de toate celelalte domenii, fie ea istoria sau siguranţa naţională”.

Cu ocazia unui simpozion organizat la începutul anului 1997, după preluarea puterii de către CDR, desfăşurat în sala fostă ARLUS în str. Batiştei din Bucureşti, pe tema „democraţiei”, d-na consilier Zoe Petre s-a rezumat numai în a prezenta din punct de vedere istoric originea democraţiei, timp de mai bine de o oră.

În final, au urmat şi întrebările din partea celor prezenţi la simpozion şi am dat şi eu o carte de vizită pe spatele căreia am scris următoarea întrebare.

„Care va fi rolul serviciilor de informaţii din România în instaurarea democraţiei în cei patru ani de guvernare CDR?” Răspunsul a fost dat de d-na Zoe Petre – istoric, în două cuvinte: „NU CUNOAŞTEM”.

Întrebarea a fost citită de Dorin Marian consilier prezidenţial în domeniul serviciilor de informaţii, iar cei din sală au cerut totuşi explicaţii, considerând întrebarea

pertinentă, de mare importanţă, dar refuzul a fost ferm. Urmările le vedem, le simţim şi sper să şi le asume şi Emil Constantinescu.

Să revin mai bine la povestea vieţii mele de „securist”.

Deşi încă nu eram membru de partid la cei peste treizeci şi doi de ani, mă bucuram de încrederea şefilor mei profesionali şi mă interesa mai puţin aprecierea secretarului de partid comunist, fapt pentru care îmi manifestam cu multă libertate simpatia sau dispreţul faţă de unele aspecte sau evenimente politice, sociale sau de altă natură.

Nu mi-a fost teamă într-o zi să dau colegilor mei vestea bună pentru noi românii că a doua zi la deschiderea postului de radio România se va cânta din nou imnul de stat din timpul regatului, Trei culori cunosc pe lume, care ştiam că era pregătit de corul Casei Armatei.

Toţi colegii de faţă s-au bucurat, mai puţin el, col. S.V.PCR-istul de profesie”, turnătorul nostru, cel cu „Daţi cărbuni tovarăşi” care, la auzul veştii mele, s-a ridicat nervos de pe scaun şi a ieşit pe uşă spunându-mi clar: „Te aranjez eu pe tine, cu tricolorul tău cu tot!”. Colegii mei, care îl ştiau, m-au privit cu teamă, întrebându-mă: „Eşti sigur, măi Prichici, că nebunul ăsta nu scapă ocazia pentru a se evidenţia în faţă partidului?” – ” Staţi liniştiţi, fraţilor, Dumnezeu este de partea mea!”

Nu au trecut nici cinci minute şi a sunat telefonul care, cum era de aşteptat, era de la secretarul de partid pe unitate şi care m-a chemat urgent la el. Eu am zâmbit cam amar cei drept şi am pornit spre locul execuţiei, fără frică, pentru că ştiam din sursele mele de informare că a doua zi la ora şapte va fi cântat imnul „Trei culori”.

Pe drum spre biroul activiştilor mă gândeam că din UTM nu mă poate da afară pentru că nu eram UTM-ist, din PCR nu mă poate da afară pentru că nu eram PCR-ist, iar din ţară nu mă poate da afară, poate doar din Securitate.

Am intrat în biroul lor, în cuibul de viespi mai bine spus, unde mă aşteptau doi tovarăşi dintre cei cu munci

politice în securitate, ca peste tot de altfel, iar eu din bună creştere şi instruire militară, m-am prezentat totuşi politicos, ca şi cum nu ştiam nimic.

Au început prin a mă întreba direct despre zvonul că se va cânta „Trei culori”. Le-am explicat, dar nu m-au crezut şi m-au avertizat ca voi fi aspru pedepsit de conducerea de partid, în cazul în care am lansat un zvon, la care am întrebat scurt „Şi dacă se va cânta?”

Au răspuns într-un glas, ca doi proletari, „Vom vedea!” iar eu nu am mai spus nimic în plus, cerând permisiunea să plec, pentru că ei erau şi mult mai mari în grad şi funcţii ca mine.

Am ajuns în biroul meu, parcă mai liniştit decât m-am dus, iar cei care mă aşteptau cu nerăbdare m-au întrebat cum a decurs interogatoriul, pentru că „ţărănică”, aşa cum îl alintau cei din partid, nu era în birou şi voiau să ştie dacă l-am văzut pe undeva, dacă a fost şi el de faţă la discuţii. „Nici vorbă” le-am spus, „el o fi poate prin clădire pe la alte uşi, lansând poate zvonul că eu voi fi dat afară pentru poziţia mea de zvonist antipartinic”.

S-a terminat ziua de lucru, într-o tăcere mormântală, iar la plecare, colegii m-au întrebat încă o dată dacă ştiu sigur că se va cânta mâine imnul. I-am asigurat că da şi le-am spus: „Pe mâine, fraţilor!”, aşa cum ne salutam de obicei.

Ajuns acasă, nu am spus soţiei nimic din cele întâmplate şi mi-am făcut de lucru pentru a trece timpul mai uşor şi mai repede, iar seara la culcare am tras o duşcă de ţuică de caise, făcută în mica mea distilerie din curtea de la „Doi Cocoşi” unde locuiam cu socrii mei.

Am fost trezit a doua zi de dimineaţă de soţia mea, pentru că eu, din cauza dozei de tărie, nu am auzit nici ceasul, am dormit buştean. Am sărit ca ars, cu gândul să nu întârzii, nu pentru că m-ar fi dat dezertor, ci pentru a fi de faţă atunci, în acel moment, crucial din viaţa mea, pentru a prinde momentul când crainica de la radio va anunţa noul imn de stat, cei drept cu un text recompus de Ceauşescu, dar care va fi cântat, spre bucuria românilor şi

necazul duşmanilor lor.

Am ajuns cu bine la serviciu şi m-am instalat la biroul meu, după ce i-am salutat cu un „Să trăiţi!”, pe un ton de om supărat. Mai erau doar două-trei minute până la semnalul ce anunţa ora exactă şi mult aşteptatul anunţ pentru noi românii, ceasul cel bun sau cel rău pentru mine.

Toţi colegii se uitau când unul la altul, când toţi la el, turnătorul, iar în liniştea de mormânt din birou s-a auzit după un moment de pauză pe postul de radio: „Aici Bucureşti, transmitem noul imn de stat al României”. „Hai să trăieşti!”, au strigat Iliuţă Siteavu şi Ion Ciobanu, cei mai veseli dintre colegi, eu am bătut cu pumnul în masă, iar ceilalţi colegi mă felicitau că am ghicit, în timp ce turnătorul meu a ieşit pe uşa biroului, ca un prost, ca un laş, fără să-şi ceară scuze cel puţin.

A revenit după mai bine de o oră, iar când s-a aşezat la locul lui, colegii care au spus că nu-l vor ierta l-au judecat, l-au umilit ca pe ultimul om, determinându-l să plece din nou din birou. De atunci nu a mai zis nici „Daţi cărbuni, tovarăşi”, dar nici eu nu m-am mai uitat la el, nici nu i-am mai spus pe nume, ci doar „tovarăşul”.

Nu m-au mai chemat nici cei doi politruci, care m-ar fi dat afară din securitate în mod sigur, în cazul în care nu s-ar fi cântat imnul, lămurindu-se cu toţii în privinţa opţiunilor mele politice, iar eu am decis să plec de lângă o asemenea creatură.

În partidul comunist, nici nu au mai încercat să mă lămurească să intru, pentru că se lămuriseră şi ei de mine, şi eu de ei.

Să vă relatez însă un alt eveniment important trăit de mine, care merită să-l analizaţi şi dumneavoastră, pentru că ar fi schimbat cursul evenimentelor politice din ţara noastră în acel moment, fără ca cineva să ştie cum a fost posibilă o asemenea diversiune.

Cu câteva săptămâni înainte de a se derula evenimentele din 1968 de la Praga, noi, cadrele militare din unitatea noastră, nu mai făcuserăm nicio şedinţă de tragere cu pistoletul Makarov din dotare, pentru că cei

care eram militari, eram obligaţi conform prevederilor jurământului militar şi al instruirii făcute să luăm pistolul în mână şi cu preţul vieţii să apărăm ţara de duşmanii care ne-ar fi atacat, din aer sau terestru.

Aşadar, eram obligaţi conform planului de apărare al sediului unităţii să ieşim fie la ferestrele clădirilor, fie pe acoperişiurile lor, cu pistolul în mână să ne apărăm în cazul în care prietenii noştri de la răsărit, ruşii, ar fi decis să ne atace şi pe noi românii, pentru că atunci în 1968 am refuzat să-i atacăm pe cehi, aşa cum au făcut-o ceilalţi, ca parte în Tratatul de la Varşovia.

Atunci a fost momentul în care Ceauşescu a jucat cea mai tare carte, când, prin nealinierea la ordinele Moscovei, a dorit şi a reuşit să arate puterilor occidentale că el nu se mai supune Moscovei şi doreşte să se îndrepte către Occident.

Rină aici nimic suspect şi grav, chiar dacă ar fi fost paraşutaţi un număr prea mare de infanterişti aeropurtaţi ruşi, am fi reuşit să-i lichidăm chiar şi cu pierderi din partea noastră, cu condiţia să nu fim trădaţi de cineva dintre noi, să fim împuşcaţi pe la spate.

Dar grav este că tot pe la spate am fost în mod sigur şi premeditat dezarmaţi de pistoalele Makarov, de nouă milimetri, şi dotaţi cu pistoale Beretta de calibru mai mic şi ruginite, cu numai câteva săptămâni înainte de invazia de la Praga, fără să avem cel puţin o şedinţă de tragere, pentru a le cunoaşte puterea de foc.

Evenimentele s-au desfăşurat în linişte pentru România, dacă vă amintiţi de mitingurile în care ne alăturam lui Ceauşescu împotriva invadării acelei ţări.

Dar tot atât de uşor puteam să primim o lecţie şi noi românii, să ne trezim cu ruşii pe capul nostru, pe străzi sau pe clădirile celor mai importante instituţii ale statului şi mai ales pe clădirile celor care aveau datoria să apere ţara, fără să putem evita lupta de aproape, în care pistolul Makarov era cel mai bun, fiind şi în dotarea ruşilor.

Am spus că Dumnezeu a fost cu noi şi chiar şi cu Ceauşescu, iertându-l poate pentru rătăcirea lui faţă de

biserica noastră ortodoxă, faţă de Dumnezeu, că ruşii nu au îndrăznit să ne invadeze, iar noi, securiştii, nu am fost morţi şi nici acuzaţi de trădare, lăsând agresorul să ne cucerească.

Diversiunea a constat în aducerea noastră în incapacitate de luptă, prin dotarea cu acele pistoale Beretta, care făcuseră şi cel de-al doilea război mondial în mod sigur, dacă ţinem cont de faptul că la prima tragere programată în poligonul de la Băneasa, nu am reuşit niciunul să îndeplinim condiţiile de tragere.

Atât de uzate erau acele pistoale încât la declanşarea focului gloanţele cădeau la câţiva metri în ţărâna din faţa noastră.

Atunci am spus: „Trădare fraţilor!”, nu mai avem consilieri sovietici, dar avem cozile lor de topor în conducerea securităţii sau în conducerea de stat.

Atunci ne-am speriat, ne-am amuzat, dar nu s-a întâmplat nimic grav, iar acum înţeleg de ce în decembrie 1989 tot securitatea a fost acuzată, deşi securitatea i-a lăsat pe oameni să intre în clădirea CC-ului din Bucureşti, fără să tragă un foc de armă, iar USLA a vrut să-i prindă pe terorişti, plătind cu viaţa dorinţa lor de buni români, de patrioţi, atât la chemarea Ministerului Apărării, cât şi în alte locuri unde s-au aflat.

Oare acum, cei care ne-au dezarmat pe noi în 1968, dacă trăiesc, ar mai pune la cale astfel de diversiuni sau acte teroriste? Cine ştie? Vorba lui Neculai Constantin Munteanu de la postul de radio Europa Liberă: „Să fim cu ochii pe ei, fraţilor, că altfel ne mănâncă de vii!”

Nu credeţi că tot noi am fost consideraţi trădători de neam şi ţară, de cei care creau diversiunile şi îi convingeau şi pe cei neinformaţi, clasa muncitoare, că noi cei cu pistoalele Beretta în mână am tras şi în decembrie 1989 din toate poziţiile şi i-am ucis pe revoluţionarii răniţi, aduşi pe paturile spitalelor?

Activiştii PCR din CC şi de la sectoare unde au fost oare?

Dar să lăsăm istoricilor şi experţilor militari dreptul

să analizeze aceste aspecte şi să trecem la o altă etapă din viaţa mea de „securist”, la singura şi ultima mea dorinţă, de a pleca din zona fierbinte a muncii de securitate, pentru a trece în domeniul în care eram nu numai specializat, dar şi pasionat.

În 1968, după ce s-au liniştit apele în conflictul cu Cehoslovacia, am înaintat conducerii unităţii în care lucram un raport prin care ceream să fiu mutat în unitatea specializată în comunicaţii radio din DSS şi, spre surprinderea şi bucuria mea, am fost înţeles şi ajutat, chiar de comandantul acelei unităţi, col. Iuliu Plăpceanu, un om deosebit de altfel ca şi ceilalţi comandanţi profesionali întâlniţi până atunci.

Am fost chemat într-una din zile în cabinetul în care se afla chiar col. Plăpceanu pentru a mă supune unui test privind nivelul de pregătire teoretică din domeniul comunicaţiilor radio, constând într-o serie de întrebări, care pe mine mă readuceau în domeniul cel mai frumos, pasionant, pentru un tehnician electronist şi radioamator, emiţător autorizat, cu indicativul Y03JK, de la vârsta de optsprezece ani.

După numai zece minute de discuţii, am fost anunţat de cel care mă examina că de a doua zi să mă prezint la noua unitate.

Aveam de acum posibilitatea să scap de acel turnător şi să cunosc alţi colegi de breaslă, alte locuri de pe meleagurile ţării.

Am fost prezentat a doua zi noului meu şef de serviciu col. N.M., inginer şi acesta ca şi ceilalţi şefi profesionali, dar cu ceva lipsuri după cum am observat din primele discuţii, în domeniul ingineriei, dar şi al relaţiilor cu subalternii săi, domeniu în care îi plăcea să fie periat, lăudat de subalterni, altfel nu-i intrai în graţii şi chiar puteai fi marginalizat, dacă erai slab din fire şi nu aveai argumente să-l obligi să te respecte.

Era un inginer care, cei drept, nu mai lucrase de mult cu instrumentele şi componentele cu care se opera în electronica din acea vreme.

El ştia să spună superiorilor săi, doar „Am înţeles” şi să transmită mai departe subordonaţilor ordinele date după executarea cărora îşi lua partea leului doar din laude.

Nu era om rău, dar mie nu-mi plac oamenii care doar vorbesc şi nu ştiu să facă ceva, să poată cel puţin aprecia cu competenţă munca subordonaţilor, să-i dea fiecăruia ce i se cuvine. Pentru acest motiv nici col. inginerului NM nu-i voi da numele.

Şef de birou nici nu se observa că aveam, pentru că am fost repartizat într-un loc în care mai aveam un singur coleg tehnician, cpt. Vasiluţ şi şeful de birou cpt. ing. Radu Gheorghe, pe care îl cunoşteam din timpul când lucrasem la Institutul Politehnic Bucureşti, unde el era pe atunci încă student la electronică, iar relaţiile noastre erau de prietenie mai mult decât de subordonare, poate pentru faptul că eu primeam cele mai multe ordine direct de la col. N.M.

Colegul meu, acel tehnician mai mare cu mulţi ani decât mine, cu state vechi în domeniul comunicaţiilor guvernamentale şi prezidenţiale, având pe inventar, în întreţinere şi exploatare, toată aparatura de comunicaţii de pe trenul, avionul şi vaporul lui Ceauşescu, nu mai putea face faţă misiunilor şi intervenţiilor, motiv pentru care eu am şi fost anunţat de la începutul testului de comandantul unităţii, col. Iuliu Plăpceanu că voi prelua o parte din sarcinile acelui tehnician.

Ceilalţi colegi erau buni, pâinea lui Dumnezeu cum spunem noi românii, băieţi de viaţă şi bine pregătiţi profesional, cum erau Dumitru Popescu şi Costică Moraru care îmi erau şi vecini cu casa.

Aici era însă locul unde nu-mi mai permiteam să fac glume pe seama lui „Nicu şi Leana” şi nici să mă abat de la linia PCR-ului, pentru că lucram chiar în ograda lor, deşi nu eram nici acum membru al PCR, atu pe care colegul meu Vasiluţ, Dumnezeu să-l ierte, îl avea faţă de mine.

Apăruse totuşi în sufletul colegului meu teama de a nu-i lua eu locul în misiunile mai importante şi, ca să-mi dea mie un motiv de supuşenie, a aranjat într-o zi de

sâmbătă, cu ajutorul şefului de serviciu, un concurs de instalări staţii radio pe maşinile coloanei oficiale, care tot noi le întreţineam.

În dimineaţa respectivă, col. N.M. ne-a chemat pe cei care eram desemnaţi în acest scop prin sarcinile de serviciu, ne-a transmis ordinul privind concursul, mai puţin Vasiluţ prietenul şefului, să executăm contra-cronometru instalarea staţiilor radio respective. Cel care va termina primul va fi liber să plece acasă la ora când va termina predarea în funcţiune.

Am pornit la treabă, cu plăcerea de a lucra bine şi repede şi am terminat primul cu verificarea instalării chiar de către ei, cei doi, N.M. şi Vasiluţ. Au spus bine şi au plecat împreună, fără ca şeful să-mi spună că pot pleca acasă, dar nici eu nu am cerut, poate din mândrie, poate de scârbă, deşi era sâmbătă şi mi-ar fi prins bine câteva ore libere.

Cine spune că eu am avut atunci doar impresia că sunt persecutat se înşală, pentru că eu totdeauna am muncit cu plăcere, nu pentru favoruri, ci doar pentru drepturile mele. Ca să vă conving de felul lor de a fi răutăcioşi, vă mai spun o întâmplare tot cu aceleaşi personaje, care ar fi sperat să-mi fie fatală.

Era prin toamna lui 1969 şi, într-una din zile, am fost chemat de col. N.M., pentru a-mi încredinţa o misiune importantă şi mai ales urgentă, care nu avea cum să o rezolve colegul meu, fiind plecat probabil cu altă lucrare prin Bucureşti.

Am ascultat ordinul, am spus: „Am înţeles” şi am plecat să-mi pregătesc material misiunea, pentru că era vorba de o defecţiune la staţia de emisie a Inspectoratului Judeţean Timiş, practic nu se mai auzeau nici cei de la Ministerul de Interne şi nici cei de la Securitate, totul era mort, iar urgenţa o constituia faptul că în cea de a doua zi, pe 20 septembrie 1969, urma să sosească în vizită oficială în ţara noastră prietenul lui Ceauşescu, Josip Broz Tito.

Când am intrat în biroul în care lucram cu cpt. Vasiluţ, având comune fişetele cu documentaţiile şi

materialele necesare oricărei misiuni, am constatat cu stupoare că erau sigilate şi încuiate, iar cheile nu au mai fost de găsit în acea zi pentru că Vasiluţ era plecat din unitate.

Am raportat şefului de serviciu, dar a spus că nu are cu ce să mă ajute, să mă descurc deci cum pot, numai să funcţioneze staţia de emisie din Timişoara. În acest caz, era vorba de o mică diversiune care ar fi putut aduce pentru mine, dar şi pentru cei mari, col. Iuliu Plăpceanu şi comandantului CTOT-ului Ovidiu Diaconescu, necazuri pe care nu le meritau şi nici eu nu cred că le meritam sau le doream cuiva, fie ei chiar şi cei doi complotişti inconştienţi.

Am plecat la casieria unităţii, am luat banii pentru drum şi cei optsprezece lei misie cum se spunea, iar în aceeaşi seară m-am urcat în trenul de Timişoara la vagonul de dormit.

M-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute să ajung sănătos şi la timp şi să rezolv cât mai repede avaria, pentru a nu da satisfacţie celor doi, care doreau cu tot dinadinsul să nu o rezolv, să mă compromit în faţa colegilor şi a şefilor mai mari care m-au numit în această funcţie importantă.

Am apelat la conductorul vagonului de dormit să mă trezească la destinaţie, chiar cu o jumătate de oră mai devreme, pentru a nu ajunge în depoul CFR sau pe vreo linie moartă cum mai păţise un coleg, pe care îl treziseră femeile de serviciu pentru că acela care avea misiunea de control era şi el obosit de tăria cu care se ademeniseră reciproc, ce-i drept.

În Timişoara, cunoşteam sedii şi colegi de serviciu pe altă linie, dar nu pe cea actuală, astfel că de la gară am mers direct la ofiţerul de serviciu al Inspectoratului de Securitate, unde m-am prezentat şi de unde am plecat cu o maşină şi un însoţitor la locul unde era instalată staţia de emisie, pe care aveam ordin să o readuc la viaţă.

Am intrat cu însoţitorul meu în clădirea în care se aflau mai multe staţii de emisie ale diferitelor instituţii, iar

cea pe care eu o căutam era montată pe un schelet metalic la o înălţime prea mare pentru ca eu la înălţimea mea să ajung să o şi repar fără scară, aşa că l-am rugat pe cel care mă însoţea să-mi facă rost de una.

Unicul instrument de lucru cu care eram dotat de obicei, chiar şi când nu eram în misiune, era doar o şurubelniţă bună şi chiar frumoasă, cu care acum urma să fac tot ce trebuia, pomenindu-i printre dinţi pe cei doi mici diversionişti de la Bucureşti, care încuiaseră cu bună ştiinţă fişetul cu scule şi documentaţii.

Am făcut involuntar ce face un medic atunci când se află în faţa unui bolnav, adică am pus dosul mâinii pe capacul metalic al emiţătorului şi era la fel de rece ca şi fruntea unui mort.

Mica mea sculă, şurubelniţa, m-a ajutat să scot capacul metalic, dar îmi lipsea acel instrument universal de măsură, pentru a face o primă constatare la rece.

Din nou, cel care mă însoţea a fost amabil şi mi-a adus de la cei care aveau în supraveghere celelalte staţii de emisie un instrument universal de măsură, cu care am localizat defectul, care consta de fapt în lipsa de atenţie a celor de la firma STORNO, care omiseseră să facă o lipitură prin cositorire a firului care alimenta chiar filamentul lămpii electronice finale a emiţătorului, care nu ştiu cum a funcţionat timp de câţiva ani, până în ziua când eu trebuia să fiu testat de cei doi mici diversionişti.

A fost o intervenţie destul de scurtă, cu un letcon electric şi el împrumutat, faţă de grijile pe care eu mi le făceam din clipa în care am primit ordinul şi până când am descoperit defectul şi chiar după ce însoţitorul meu a venit de la maşină pentru a mă anunţa că a început să funcţioneze şi chiar mai bine ca înainte de a se defecta, lipsind acum acei paraziţi proveniţi până atunci de la contactul imperfect în terminalul filamentului lămpii finale.

Atunci mi-am zis în gând ce bine este să fii radioamator-emiţător, cum pot să ies cu fruntea sus din orice situaţie şi, mulţumindu-i lui Dumnezeu, am plecat spre sediul serviciului R.

Pe drum, pe tot traseul, am luat legătura cu toţi cei care erau îngrijoraţi de starea de tăcere a staţiei cu care ei se ajutau în misiunile lor, aşa cum aveau să facă şi în ziua sosirii lui Tito în România, de fapt a doua zi.

lână la ora plecării din Timişoara, am fost însoţit la popota Inspectoratului şi apoi la o plimbare prin cele mai frumoase locuri ale oraşului de pe Bega.

A fost o misiune pe cât de scurtă pe atât de utilă, pentru liniştea celor doi şefi profesionali, a generalului Ovidiu Diaconescu avansat de curând la acest grad şi a col. Plăpceanu Iuliu, doi oameni pe care nu-i pot uita niciodată.

Ca un creştin-ortodox ce sunt, am spus acum „Doamne ajută-mă!” să ajung sănătos acasă şi voi vedea eu cum voi proceda cu cei doi, care nu cred că se vor opri din campania lor de discreditare a mea în faţa şefilor şi a colegilor mei.

Am ajuns a doua zi de dimineaţă la Bucureşti, destul de odihnit, pentru că am dormit fără grija care mă frământa până atunci. De la gară am făcut o mică escală până în cartierul Militari unde locuiam, pentru a mă reconforta puţin, după care am plecat la serviciul unde aveam să raportez ce am făcut şi pentru a primi o nouă misiune poate mai puţin ticluită de cei doi.

La intrarea în biroul meu, nu am găsit pe nimeni, aşa că am mers direct la şeful de serviciu col. N.M., căruia i-am raportat despre ce am găsit în teritoriu şi cum am rezolvat. S-a mirat spunând: „Cum doar, atât a fost? Şi ce au spus cei de la Inspectorat, au fost mulţumiţi?”, repetând întrebarea mirat parcă de succesul meu şi de insuccesul lor.

După un repetat: „Bine-bine, am să raportez superiorilor”, mi-a spus: „Acum pregăteşte-te să mergi la flotila noastră de la Otopeni, pentru a instala o staţie de emisie nouă. Poţi să iei o maşină de serviciu şi până la sfârşitul zilei să-mi raportezi dacă este gata”.

Am purces şi la executarea acestui ordin expres, apoi în sfârşit mă odihneam şi eu după patruzeci şi opt de ore de alergătură, pentru a-i şti pe cei care îmi erau şefi cu

adevărat, deşi erau mult superiori mie şi celor doi care simţeau de acum că nu le voi face pe plac, să greşesc vreodată.

Misiunea din India

De acum am zis că poate nu vor mai avea chef de intrigi după ce le-am tăiat de două ori cheful, dar iată că în zilele care au urmat în acea toamnă, misiunile se ţineau lanţ pentru că am fost anunţat din nou de şeful de serviciu col. N.M. că fac parte dintr-o grupă care pleacă într-o misiune specială de două săptămâni în India, pentru a-i asigura lui Ceauşescu legăturile radio cu ţara.

Poate a aşteptat să-i mulţumesc, dar nu am considerat că merită, pentru că nu el m-a propus probabil, ci tot cei doi care ştiau să răsplătească subordonaţi, pentru munca lor, pentru seriozitatea cu care îndeplineau misiunile ordonate, mai ales că mi-a spus că şeful echipei va fi chiar comandantul unităţii col. Iuliu Plăpceanu.

Mă bucuram, cei drept, dar nu puteam să cred că Vasiluţ colegul meu nu este inclus în această echipă, cu toată pila lui, la şeful de serviciu. Motivul cred că nu era altul decât că nu puteam părăsi şi eu, şi el biroul care se ocupa şi cu legăturile radio ale guvernului.

Aşadar, mulţumiţi de felul cum munceam şi mă comportam, cei doi şefi mari au decis probabil să mă răsplătească cu o călătorie de lucru de douăsprezece zile din nordul până în

sudul Indiei. Urma să plecăm cu un avion AN24 după câte îmi amintesc, pilotat de generalul Calomfirescu, comandantul Flotilei de Aviaţie a Securităţii Statului, având doar o săptămână la dispoziţie pentru pregătirea misiunii, iar plecarea a fost planificată la începutul lunii octombrie 1969.

În afară de noi, cei patru tehnicieni, a col. Ştefăneasa, şeful Serviciului Circulaţie din România, în acea perioadă, şi a col. Iuliu Plăpceanu, comandantul

nostru, nu mai era în avion altcineva decât cei doi piloţi, gen. Calomfirescu şi un tânăr copilot, asigurând o companie foarte plăcută.

Printre cei patru tehnicieni se afla şi vecinul meu de bloc, Costică Moraru, cu care mă cunoşteam din copilărie şi cu care stabilisem ca despre această plecare să nu spunem soţiilor noastre nimic, pentru a nu ne bombarda cu fel de fel de rugăminţi, pentru mici cadouri sau amintiri din îndepărtata Indie.

Aşa am procedat, dar culmea întâmplării a fost că soţia mea a vrut să plece în acea dimineaţă în acelaşi timp cu mine să mă conducă, ştiind că merg câteva zile într-o mică delegaţie prin ţară, fapt care a făcut să-şi aducă aminte că în Bucureşti nu se găsea în acea vreme nici usturoiul cel de toate zilele, aşa că m-a rugat să nu uit să-i aduc un kilogram-două de usturoi.

Ca să fie şi mai palpitant, în staţia de autobuz mă aştepta şi colegul meu de drum spre India, vecinul Costică Moraru, cu o valiză mai mare ca a mea, de parcă ar fi mers la capătul pământului, şi, vesel cum era de felul lui, mă gândeam să nu dăm soţiei de bănuit.

Norocul meu a fost că a sosit destul de repede autobuzul, aşa că soţiei nu i-a mai rămas timp decât să-mi amintească să nu uit să-i aduc usturoiul promis şi să ne ureze drum-bun, să venim sănătoşi şi cât mai repede.

Pe parcursul misiunii, până la întoarcere, colegul meu Costică m-a tot tachinat spunându-mi: „Ai grijă să nu uiţi usturoiul!”, despre care acum ştiau toţi cei cu care ne aflam în avion, amuzându-se de gluma noastră cu păstrarea secretului misiunii noastre în India.

Aşa se mai întâmplă în viaţă, flecare pleacă pe câte un drum mai mult sau mai puţin bun, fiecare după cum îşi face norocul, aşa cum noi ni l-am făcut şi l-am avut în ziua în care am decolat, în acea dimineaţă însorită de toamnă. Luasem după decolare cap-compas Ankara, după cum spuneau piloţii noştri, unde urma să facem doar o escală de alimentare.

Cerul era senin şi zborul la înălţimea de şase mii de

metri era foarte lin, spre deosebire de cel pe rutele interne, la doar trei mii de metri înălţime, cu goluri de aer şi căderi de sute de metri, de-ţi venea să te dai jos la prima.

Atmosfera în avion era foarte plăcută, pentru că tot interiorul era al nostru şi îl transformasem într-o adevărată sufragerie, într-o expoziţie de produse culinare, cu băuturi de tot felul, din producţiile casnice, indigene sau din podgorii renumite, cu muzica în ton cu ospăţul nostru.

Timpul a trecut destul de repede şi numai după câteva ore de zbor în care am dezbătut probleme de tot felul am ajuns la Ankara. Probleme politice nu am dezbătut, pentru că aici nu aveam loc să mă afişez cu convingerile mele despre politica comunistă, a celui pe care cu toţii îl slujeam sub imperiul fricii.

Şi în această misiune în care Ceauşescu în mod sigur mergea pentru a mai propovădui învăţătura marxist-leninistă şi mai ales de a-şi etala convingerile lui despre viitorul luminos pe care îl creează el românilor, fiind etichetat „comunist”, aşa cum am avut ocazia să fim etichetaţi într-un aeroport şi într-un restaurant de prin sudul Africii, în timpul altor misiuni, pe care le voi descrie la timpul potrivit.

Ne aflam acum la Ankara pentru o escală de alimentare, iar explicaţia pentru timpul scurt în care am ajuns aici era că noi mergeam cu avionul împotriva fusului orar. Rină la prima escală am avut noroc de timp frumos, care ne-a permis să admirăm peisajele de neuitat ale litoralelor românesc, bulgăresc şi turcesc de la Marea Neagră.

Strâmtoarea Bosfor, pe care circulau nave atât de multe, o puteam compara de la înălţimea la care zburam, cu bulevardul Păcii din cartierul Militari, pe care circulau tot felul de autovehicule pe care le priveam de la etajul nouă unde locuiam cu familia mea.

După scurta escală de alimentare, am decolat, depăşind cel mai estic punct al Europei şi cel mai vestic punct al Asiei, continuând zborul la fel de plăcut admirând

litoralul nordic al Turciei la Marea Neagră, care se vedea destul de bine de la înălţimea de şase mii de metri la care ne aflam acum în drum spre Teheran, unde aveam să ajungem spre seară.

Am depăşit neobservat Podişul Anatoliei în centrul căruia se găsea de fapt Ankara descoperind alte privelişti frumoase, deşi locurile păreau pustii, noi le vedeam de la acea înălţime şi pentru prima dată ca pe nişte zone selenare de un gri-roşcat, cu linii trase parcă cu rigla pe distanţe destul de mari, cu uşoare curbe sau şerpuiri care erau în mod sigur drumuri de transport rutier sau porţiuni mai albastre ale unor lacuri înconjurate de un verde crud, formând un lanţ multicolor spre Podişul Armeniei.

Trecerea din Turcia în Iran nu am avut cum să o observăm decât în momentul în care nu am mai văzut pe partea stângă a direcţiei noastre de zbor litoralul Mării Negre, de unde începeau să se înşiruiască acele mici ţări cândva libere şi prospere: Armenia şi Azerbaidjeanul.

Intrasem acum pe un culoar de zbor dintre două capitale, Erevan şi Bagdad – urmând ca în curând să ne apară din faţă Munţii Elbrus din sudul Mării Caspice la poalele cărora se situa capitala Iranului, altă ţară prietenă bună a lui Ceauşescu ca şi Irakul, cooptate şi ele în rândul ţărilor care vor face parte din coaliţia antiimperialistă, antiamericană antioccidentală, dirijată de Moscova, capitala imperiului sovietic.

Practic, confruntarea dintre cele două sisteme, cel democratic occidental exagerat de liber şi cel zis democratic sovietic, în care omul „cel mai preţios capital” nu avea voie să gândească şi să întreprindă ceva fără voia Moscovei, se va produce în momentul în care Occidentul va fi suficient de penetrat de agenţii specializaţi ai Moscovei, instruiţi pe banii adunaţi din comerţul cu petrol arab, cu droguri afghane şi din ţepele trase oamenilor de afaceri şi burselor de pe întreg pământul şi de ce nu şi de la noi, românii.

I

În călătoria noastră, zona pe care o traversam se

vedea a fi pe cât de frumoasă pe atât de periculoasă în cazul în care am fi avut probleme de zbor.

Nu se vedea nici urmă de drumuri rutiere, era un pustiu gri-roşcat, un pustiu înfricoşător şi nu ar fi fost nevoie nici de sicrie pentru a mai recupera ceva rămăşiţe pământeşti pentru a fi trimise în ţară.

Mi-a trecut la un moment dat prin minte faptul că nu aş fi ajuns prin aceste locuri vitregite de natură, dacă în 1962 nu ar fi intrat în birourile noastre din Uzina Electromagnetica acei domni eleganţi, cu sarcofagul lor în care aduceau arma secretă a PCR-ului, a comuniştilor pentru a se menţine la putere. Acel uriaş SARCOFAG al SECURITĂŢII a schimbat destinul meu.

Dacă nu se întâmpla să mă trezesc din visurile care se derulau cu ochii deschişi, mă trezeau colegii care vedeau alte minuni la sol sau în aer cum a fost apariţia unui avion cu două motoare cu reacţie, pentru pasageri, care se părea că trece la o distanţă de numai câteva sute de metri de noi, mergând în sens invers şi la aceeaşi înălţime, iar pentru a fi şi mai greu de observat, era şi alb-argintiu, de mă mir cum nu ne-am lovit.

Avea o ţinută elegantă de zbor prin forma aerodinamică, faţă de avionul nostru care părea de mărimea unui avion din cele care sunt utilizate la stropitul pentru dăunători, în agricultură.

Deşi ei erau cu un avion cu reacţie – noi eram mai tari – pentru că aveam la manşa avionului un pilot român, urmaş al lui Vlaicu, Vuia şi Coandă şi mai avea şi gradul de general printre altele, pe când ei nu aveau în mod sigur. Aşa a fost privită întâlnirea celor două grupuri de pasageri la nivel înalt, spre amuzamentul nostru şi al generalului Calomfirescu.

Nu ştiu dacă oboseala după aproape zece ore de zbor îi cam moleşise pe camarazii noştri din avion, pentru că unii se cam pregătiseră să treacă pe alte „frecvenţe” cum spunem noi radioamatorii, poate pentru a fi cu ochii limpezi atunci când vom ateriza la Teheran. Lumina zilei ne-a oferit şansa de a mai admira unul dintre cele mai

vechi oraşe din lume, care s-a născut şi dezvoltat în cele opt secole de la naşterea lui, ajungând capitala Persiei.

Timp nu aveam prea mult şi nici bani din mica noastră diurnă, pentru al vizita sau a face cumpărături, poate doar pentru a lua o gură de „aer persan”, acum iranian, după care să ne îndreptăm spre un hotel bun, mai confortabil poate ca ale noastre, dar fără insecte şi şopârle în camere şi în paturi.

Când am plecat din Bucureşti aveam soarele în faţă, la Ankara l-am avut la zenit, iar acum îl căutam prin coada avionului, pentru că se pregătea să apună începând să se vadă curbura pământului, ca o coroană de curcubeu. Începuse să se vadă litoralul Mării Caspice, ca semn că mai avem cel mult o oră de zbor până la aterizare.

Eram sătui de mâncare şi de tot felul de băuturi, nu ne gândeam decât să ajungem cu bine la sol, că am fost destul de mult prizonierii aerului, chiar dacă am fost plăcut impresionaţi de unele privelişti.

A fost o zi de „muncă de securitate”, de deplasare în misiune, presărată cu momente plăcute şi mai puţin plăcute, mult diferite de cele din trenurile care mă duceau prin ţară, în misiuni, pe linie de întreţinere a tehnicii operative sau comunicaţii radio. Aveam un singur regret totuşi, acela că în ziua plecării nu trecusem pe la birou, să văd feţele celor doi, a şefului meu de serviciu şi a colegului meu de birou, de la care nu cred că aş fi primit vreo urare de drum bun.

Aşa cum am spus totdeauna „Doamne ajută-mă!”, am spus şi acum la plecarea din Bucureşti şi până acum m-a ajutat, mai ales că românii mai au o vorbă „Ţine-mă Doamne sus, că jos vin eu singur!”

Clipele în care eu îmi derulam momentul despărţirii de ţară, de colegii de serviciu, de familie au fost destul de lungi, suficiente pentru a vedea la orizont mulţimea de căsuţe la periferia oraşului Teheran, cu vegetaţia lui luxuriantă, neobişnuită pentru noi europenii.

Iată-ne ajunşi pe pista de aterizare, care în mod cert ne primeşte ca pe nişte personaje cunoscute, apropiate

datorită vizitelor de lucru destul de dese pe care Ceauşescu le făcea la Teheran. După un rulaj pe o pistă laterală, pentru a adăposti avionul nostru într-un loc mai sigur, ţinând cont de valorile materiale pe care le aveam în avion, am pus piciorul în sfârşit pe pământ.

Surpriza mare a fost când am văzut că eram aşteptaţi de un microbuz al colegilor noştri de breaslă iranieni, în care am fost invitaţi să urcăm doar cu bagajul de mână necesar pentru o noapte de odihnă.

După ieşirea din aeroport, am străbătut câţiva kilometri până la intrarea în Teheran, care la acea ora era încă luminat de un strălucitor apus de soare, suficient pentru a admira stilurile caselor de locuit şi ale celor din administrarea statului. Chiar şi chipurile copiilor şi ale vârstnicilor, săraci, dar mulţi şi ale celor bogaţi, dar puţini, înfăşuraţi în pânzeturi sau mătăsuri albe sau în diverse fi culori, în funcţie de starea lor materială, realizau un tablou viu din lumea arabă.

Nu ştiu dacă am parcurs mai mult de doi sau trei kilometri prin oraş, după care am intrat în curtea unui hotel alcătuit din mai multe clădiri cu cel mult două etaje, dar fruă moş amplasate într-un parc cu plante luxuriante, dar şi cu foarte multe vieţuitoare mai mici sau mai mari.

Printre multele vietăţi, cea mai prietenoasă era o specie de veveriţă vărgată ca o zebră, care zburda prin copaci şi pe firele de telefon aeriene de la o clădire la alta.

Era un fel de menajerie de mai mare frumuseţea şi plăcerea să le vezi cum se jucau fără să se teamă de noi care fascinaţi, nici nu mai auzeam chemarea şefului nostru pentru a ni se da fiecăruia cheia camerei în care urma să ne odihnim în acea noapte.

Masa de seară am sărit-o după câte îmi amintesc, pentru că am fost de acord cu toţii că eram prea sătui şi în cele din urmă am renunţat şi la plimbarea de seară obişnuită a soldatului, în favoarea unei ore de somn în plus, ţinând cont că a doua zi dimineaţă urma să ne trezim la ora patru pentru a decola spre următoarea escală de alimentare, la Karachi în Pakistan.

Impresia mea personală, după felul cum am fost primiţi şi cazaţi, este că Ceauşescu se afla deja la Teheran, prea se purtau frumos cu noi, trimiţându-ne la culcare. Acum după 30 de ani, unul din colegii mei mi-a confirmat că se aflau cu Ceauşescu la Teheran, în mare taină.

Am intrat în cameră, am făcut o trecere în revistă a insectelor şi a altor vieţuitoare care ar fi prezentat pericol, dar nu am găsit nimic.

Am închis ferestrele şi am încuiat uşa, cu lumina aprinsă am continuat să observ şi în timpul cât am făcut un duş dacă a apărut vreo insectă, chiar şi în pat, sub pernă sub cearşaf, pe şifonier, m şi sub el pentru orice eventualitate.

Îmbrăcat şi eu în ţinuta lor de stradă, în pijama, am intrat sub cearşaf împachetându-mă cât mai ermetic pentru a nu lăsa nicio şansă insectelor să intre şi am întins mâna spre întrerupătorul veiozei din perete, dar, spre norocul meu, am mai aruncat o privire prin cameră pentru că auzisem un uşor zgomot, parcă o vibraţie şi bine am făcut pentru că de unde venise nu ştiu, dar era o lăcustă, după aspect, de vreo zece centimetri lungime.

Se instalase în mijlocul camerei şi îşi făcea încălzirea parcă de zbor, vibrându-şi aripile la fel de lungi, înălţându-se pe picioare din când în când, gata parcă să sară. Am încremenit de groază şi la gândul că trebuie să mă dau jos, chiar dacă butonul pentru apelarea cameristei era lângă cel pentru lumină.

Am decis să aplic şi eu o tactică mai sigură, să sun pentru cameristă şi apoi să cobor din pat folosind cearşaful drept scut, precum toreadorii, până la uşă, pentru a o deschide să intre salvatoarea mea.

În câteva minute, a şi bătut la uşă cineva şi am spus „da” pe româneşte, dar, în loc să văd o cameristă, am văzut un tânăr camerist a cărui privire s-a îndreptat în direcţia în care se afla lăcusta şi, cu un zâmbet de dresor, cunoscător şi prieten al întregii lor menajerii, a luat-o de „subţiori” şi tot zâmbind mi-a spus într-o engleză perfectă că nu sunt probleme.

I-am mulţumit şi, după ce s-a retras, am încuiat uşa, m-am împachetat din nou ca o mumie egipteană şi am stins lumina fără să mai cercetez camera, sperând să pot dormi şi eu cel puţin până la ora patru dimineaţa, când se dădea deşteptarea în tabăra noastră.

Am pus capul pe pernă şi dus am fost, după obişnuitele mele câteva respiraţii profunde la culcare, profunde ca şi somnul pe care l-am avut până în clipa în care, ca prin vis, am auzit bătând în uşă, spunând în mod repetat: „Deşteptarea, deşteptarea că pierdem trenul!”

Atunci am realizat că era ora patru şi nu mă mai puteam întoarce pe partea cealaltă, să-mi continui somnul, aşa cum aş fi dorit, pentru că şeful nostru în mod sigur era şi echipat de plecare, iar eu nu aveam timp nici să mă uit dacă au mai apărut peste noapte alte insecte prin cameră.

Am sărit ca ars, când am auzit din nou la uşă că cineva încerca să o deschidă şi am spus că în cinci minute cobor în holul unde se stabilise întâlnirea pentru plecare.

Am renunţat la duşul de dimineaţă şi, după o spălare sumară, am trecut la o echipare ca la o alarmă în armată* uitând şi de insectele care acum nici nu le mai vedeam cel puţin să-mi iau rămas-bun de la ele, cu gândul să nu fiu eu ultimul la apel.

Afară era acelaşi microbuz, cu care am plecat în grabă spre aeroportul unde ne aştepta şi autobuzul nostru aerian cum îl botezasem la plecare.

Era aproape cinci, când avionul nostru a decolat luând din nou înălţime şi cap-compas de data aceasta Karachi, capitala Pakistanului, la vreo cinci ore de zbor.

Am ajuns în scurt timp la plafonul obligatoriu de şase mii de metri, de unde începuse să se vadă pe lângă lumina stelelor şi un arc de cerc de mărimea curburii pământului, de culoare purpurie ce se accentua din minut în minut, în acelaşi timp cu dispariţia stelelor de pe bolta cerească.

Era un peisaj de o rară frumuseţe, a unui răsărit de soare cu un cer senin privit de la înălţimea de şase mii de metri, formând o linie a orizontului compusă din albastru cerului şi purpura spre auriu a soarelui care se pregătea să

ne trezească la o nouă zi.

Era de fapt momentul în care noaptea lasă să intre ziua prin fereastra îngustă a orizontului, tăiată de razele soarelui, acolo unde se întâlneşte cerul cu pământul, la orizontul întotdeauna depărtat pentru oameni, aşa cum orizontul, perspectiva cunoaşterii secretului puterii de reprimare a adversarilor lui Ceauşescu, părea tot mai depărtat.

Ziua se anunţa frumoasă, senină, iar speranţa că vom vedea şi munţii Himalaya era destul de mare. Timpul în care captivaţi de feeria răsăritului de soare a trecut fără să desluşim prea bine zonele de pe pământ pe care le traversam aşa cum în prezent împlinirea speranţelor românilor de a trăi zile frumoase, senine, în demnitate la înălţimea munţilor Himalaya este posibilă, dacă desluşim trecutul, prezentul şi viitorul nostru.

În călătoria spre India, ne aflam abia pe la jumătatea drumului, ne apropiam de capitala Pakistanului, Karachi, descoperind alte frumuseţi ale pământului, aşa cum am avut plăcerea pe tot drumul parcurs.

Goluri de aer nu-mi amintesc să fi întâlnit, cum se întâmpla pe rutele interne în România, mai ales în câmpia

Bărăganului, unde căderile în golurile de aer ale avioanelor ruseşti IL-2 cu care plecam în delegaţii la Constanţa ne obligau să nu mâncăm nimic cu multe ore înainte de decolare sau să adunăm pungile prevăzute pentru răul de înălţime de prin tot avionul.

Nu ştiu dacă în avionul nostru existau pungi, dar nici nu am avut nevoie, pentru că piloţii noştri conduceau foarte lin şi plăcut, fiind în plus şi pe posturi de ghizi turistici, anunţându-ne de câte ori vedeau un obiectiv mai important sau o privelişte frumoasă.

Am fost anunţaţi de exemplu că ne apropiem de litoralul nordic al Mării Arabiei, undeva în depărtare se vedeau nişte săgeţi, trasate pe apă, de o flotă maritimă militară, ce se deplasa în formaţie, ca un stol de pasări migratoare. Priveliştea ne captiva de fiecare dată, atât de mult încât şi acum ne-am trezit doar la auzul zgomotului

roţilor de avion în contact cu pista de aterizare a aeroportului Karachi, unde urma să facem acea scurtă escală de alimentare a avionului cu combustibil.

Am fost parcaţi la una din sursele de combustibil şi, fără să ne depărtăm de avion, am fost lăsaţi să stăm doar la umbra avionului, deşi era o căldură de aproape patruzeci de grade la umbră, am fost cum s-ar spune lăsaţi să punem piciorul pe pământ pakistanez şi să luăm o gură de aer fierbinte.

În câteva minute, a apărut la vreo patruzeci de metri de noi un individ care s-a oprit, ne-a privit ca o stană de piatră tot timpul cât a durat escala. Curios era faptul că, deşi temperatura aerului era aşa de mare, de se putea observa chiar şi fata morgana privind câmpul uscat din afara pistelor, el era îmbrăcat cu o şubă groasă, iar pe cap avea o căciulă ca a ciobanilor noştri, deşi oi nu avea de păzit.

Este adevărat că aeroportul era plin de avioane de tot felul, poate şi cele militare să fi fost prin apropiere, dar noi nu veniserăm cu intenţii rele pe teritoriul lor, deci nu aveau alt motiv să ne supravegheze, decât eventual o ascultare cu microfoane direcţionale, de la distanţă, să afle de unde venim şi unde ne ducem.

După o jumătate de oră eram gata de decolare, urmăriţi de acel om ciudat care purta cojoc şi căciulă în mijlocul verii, care ori nu era sănătos, ori era în misiune. Am părăsit pista aeroportului, luând înălţime spre ţinta noastră finală New Delhi, la trei ore de zbor, urmând să ne apropiem destul de mult de munţii Himalaya, ale căror vârfuri sunt considerate acoperişul lumii.

New Delhi era situat am putea spune la poalele acestor uriaşi munţi, la câteva sute de kilometri de ei, pe direcţia de mers spre Nepal, ţară de unde pornesc temerarii alpinişti pentru cucerirea vârfurilor din Himalaya, de peste opt mii de metri înălţime. Eram puţin obosiţi, dar nu aveam timp să dormim, pentru că urma să ne apropiem de cele mai vechi aşezări omeneşti din lume, alături de cele din Egiptul antic.

În scurta perioadă de pregătire a acestei misiuni, am căutat prin librării şi biblioteci cărţi care să-mi descrie mai amănunţit oamenii, locurile şi obiceiurile lor, pentru a mă ajuta în întâlnirile pe care urma să le am cu băştinaşii acestor locuri.

Romanul „Vin ploile”, scris în anul 1937 de Luis Bromfield, a fost editat în România abia prin anul 1972, astfel că m-am rezumat la lecturarea unei ediţii mai vechi.

Atmosfera din avion era dominată de nerăbdarea noastră care se amplifica pe măsură ce ne apropiam de piscurile Himalayei, care nu se vedeau, deşi era o vreme foarte senină cel puţin la cei şase mii de metri la care zburam şi acum.

Ne apropiam totuşi de cele patruzeci de vârfuri cu înălţimi de peste şapte mii de metri, dintre care unul depăşea opt mii opt sute de metri. Copilotul, un ofiţer tânăr care era la manşă şi avea şi cei mai buni ochi, a văzut primul un brâu de nori albi ca zăpada, care încercuiau primul vârf din partea nord-vestică a Indiei, a cărui culoare era mai mult bleu decât argintie ca a zăpezii ce îl acoperea.

Pe alocuri, pereţii acoperiţi cu zăpadă semănau cu nişte oglinzi uriaşe, ce reflectau lumina soarelui în direcţia noastră, ca un salut de bun-venit pe aceste meleaguri. Cu I toţii ne-am îndreptat privirile spre direcţia semnalată de tânărul copilot şi aproape în cor am exclamat cu toţii: „Extraordinar, fantastic, ce uriaşi sunt!”, ca nişte piramide, care deşi le priveam de la înălţimea la care zburam, tot ni se păreau că străpung cerul cu vârfurile lor imense. S-a aşternut, o linişte de mormânt, doar bâzâitul motoarelor se mai auzea, în rest toţi eram parcă hipnotizaţi de acei coloşi şi de semnalele lor luminoase, trimise în toate zările ca dar din partea lui Dumnezeu, stăpânul nostru, al oamenilor şi al pământului.

Cine nu crede în Dumnezeu să treacă prin faţa acestui altar şi se va declara credincios în mod sigur şi pentru totdeauna.

Atunci am înţeles că din aceste locuri a izvorât pe

pământ credinţa în Dumnezeu şi se păstrează şi în zilele noastre, ca un izvor nesecat de respect şi supunere faţă de cel care a creat această punte între cer şi pământ. lână în prezent oamenii au zăgăzuit lacuri, râuri şi fluvii, dar nu vor reuşi niciodată să ridice munţi ca Himalaya.

Celui care a creat aceşti munţi oamenii i-au spus Dumnezeu, fiecare în limba lui, şi au recunoscut că şi ei au fost creaţi de acelaşi atotputernic. Aşa cum a făcut munţii şi pe noi, poate să ne distrugă sau să ne facă să trăim fericiţi, după legile lui universal valabile pe care doar comuniştii le contestă, dar va veni şi vremea când se vor închina şi ei, ca să fie iertaţi pentru învrăjbirea naţiilor de pe pământ.

Cu gândul la frumuseţile acelor locuri, de unde sunt sigur că a izvorât credinţa în Dumnezeu, am pierdut din vedere momentul apariţiei la orizont a acelei aşezări omeneşti antice care urma să ne aibă ca vizitatori oficiali din partea statului român.

Avionul a fost acceptat să aterizeze pe pista aeroportului New Delhi şi s-a înscris pe axa pistei, parcă pentru a demonstra măiestria piloţilor români, aterizarea decurgând normal, după care am fost orientaţi către o latură mai liberă a aeroportului, pentru a transborda echipamentele de comunicaţii şi pe noi cei care urma să le utilizăm, în misiunea noastră de a asigura şefului statului legăturile cu ţara, la orice oră din zi şi din noapte.

Acum era ora în care tot creştinul îşi face siesta după masa de prânz şi soarele era încă sus, cu puţin trecut de zenit, doar căldura care ne-a întâmpinat semăna cu cea de pe aeroportul Karachi.

De la avion până la maşinile care ne aşteptau nu era mai mult decât lungimea aripii avionului nostru şi am putut citi o mică placă de atenţionare a celor care treceau pe aici că se vor întâlni cu periculoasele cobre, şerpii cei mai de temut, existenţi în număr suficient de mare pentru a ne lua drept pradă pe toţi cei care acum eram mai mult atenţi la întâlnirea cu reprezentantul ambasadei noastre, dar şi la momentul despărţirii de cei doi piloţi care ne-au

adus întregi şi nevătămaţi până aici, mulţumindu-le şi urându-le drum bun la întoarcerea în ţară.

Cu un microbuz şi un camion închiriat, urma să transportăm toate materialele şi pe noi cei şase, în frunte cu şeful nostru, care făcuse din avion probabil planul de transport, instalare şi cazare. După terminarea operaţiei de încărcare în camion a bagajelor, eu am primit ordinul să însoţesc acel camion în care se afla deja urcat pe lăzile noastre un indian tânăr, slab ca o aşchie, dar vânos, îmbrăcat doar cu pantalonii de pijama şi în picioarele goale.

Microbuzul a pornit primul, urmând ca eu să-i însoţesc până la ambasadă. Aşa am făcut, numai că eu nu m-am urcat în cabina camionului, în care aş fi fost ferit de soarele fierbinte, ci m-am urcat alături de indianul cel slab, de teamă să nu cadă din greşeală, cu micul colet de care se ţinea.

Bine am făcut pentru coletele noastre, dar pentru mine a fost un calvar în prima parte a drumului până la ieşirea în şoseaua lor naţională, timp în care am fost transformat din membru al delegaţiei române, îmbrăcat cu costum, cămaşă albă şi cravată asortată, într-un veritabil morar din cap şi până în picioare, din cauza prafului ridicat de microbuzul care mergea la câteva zeci de metri în faţa noastră şi a vântului care îl trimitea numai spre mine în camion.

Când am ajuns la ambasadă, colegii nu m-au mai recunoscut şi-a trebuit să mă scuz câteva minute pentru a-mi recăpăta înfăţişarea iniţială şi a participa la prezentările ce se făceau, în faţa personalului ambasadei noastre din New Delhi. Mi-am cerut scuze pentru întârziere şi am fost apoi prezentat.

La un moment dat, aud vocea unui tânăr care venea spre mine, repetând cu glas tare: „Ce mică este lumea!”, la care eu puţin confuz, pentru că mie mi se adresa acel tânăr, nu-mi aminteam de unde îl cunosc şi l-am întrebat, „Tu eşti Grig?”

„Da, eu sunt elevul Grigore Dolha, din compania de

transmisiuni de la Buzău pe care cu zece ani în urmă, l-aţi învăţat alfabetul Morse şi uite că am rămas radiotelegrafist pe viaţă!”

Ne-am bucurat şi noi, dar şi colegii noştri, pentru plăcuta întâlnire, deşi unul a fost şef şi altul subordonat în armată, au lăsat loc de bună ziua, cum spunem noi românii. De fapt noi ne mai auzisem la telefon, prin anul 1961, când el lucra la Centrul de Control Radio şi a intervenit când eu emiteam în eter pentru prima dată după ieşirea din armată, ca radioamator-emiţător cu indicativul Y03JK, a cărui frecvenţă ieşise din banda de lucru autorizată.

El fiind de serviciu, a văzut că cel care emite în telegrafie cu o putere de douăzeci şi cinci de waţi este chiar instructorul lui din armată şi m-a apelat telefonic pentru a mă ajuta să intru pe frecvenţa legală de lucru. Cum a aflat numărul meu de telefon de atunci, am înţeles după ce am intrat în DSS.

Atunci i-am mulţumit, i-am explicat cauza abaterii mele, că am schimbat o valoare în oscilatorul pilot şi nu aveam un frecvenţmetru pentru a-l etalona. A fost ultima dată când ne-am auzit în ultimii zece ani şi bine a spus el, „Ce mică este lumea!” şi ce bucurie declanşează o reîntâlnire, acolo unde nici nu te aştepţi.

Mă întreb acum, în anul 2001, de ce oare nu m-au avertizat cei care m-au recepţionat în anul 1996, când făceam o scurtă probă de emisie în fonie, celui care îmi ceruse să-i construiesc în baza unui contract de colaborare, un sistem de emisie-recepţie cu o putere mai mică de zece miliwaţi, pe o frecvenţă oarecare.

Eu nu doream decât să-i prindem pe cei care îi furau peştele din balta Suhaia, brânza şi smântână din fabricile lui din toată Muntenia, eu fiind autorizat, legal, iar el având dreptul să-şi asigure cu forţe proprii protecţia bunurilor materiale din domeniul său privat, aşa cum spune art.17 din legea 51/1991.

Ei, cei care acum sunt în locul lui Grig, au făcut cel mai urât gest necolegial şi nelegal luându-i capcana de

prins hoţi din firma lui Eduard Mihai Dinu, proprietar al S.C. Sunrisse SRL, falimentându-l pe el şi întocmindu-mi mie un dosar penal, cusut cu aţă albă, cum se spune, pentru că unul politic nu se putea face, iar Dinu a scăpat colaborând cu SRI-ul, cu mulţi ani în urmă, iar eu de fapt, fiind cel vânat.

Dar acest aspect din viaţa mea, de acum pensionar, îl voi descrie la timpul potrivit, în partea a II-a, pentru că face parte din activitatea mea de după 1990, ca întreprinzător privat în domeniul tehnicii operative, a investigaţiilor şi ca membru al PNŢ-CD.

Aşa că este mai bine să revin la misiunea noastră în India unde acum, ajunşi la ambasadă, şeful nostru a făcut toate demersurile pentru a ne crea condiţii de desfăşurare a misiunii.

Am fost conduşi apoi cu maşina ambasadei la hotelul în care aveam rezervate camere. Hotelul era de lux şi se afla în zona rezidenţială, a căror clădiri se ascundeau în vegetaţia luxuriantă, specifică Indiei. Aveam asigurată o cazare cum nu visasem vreodată, aveam un apartament cu două camere pe care îl împărţeam cu col. Ştefaneasa, şeful serviciului circulaţie rutieră din IGM. Camerele noastre ne ofereau o privelişte spre un parc cu mulţi cocotieri, iar masa o luam zilnic pe o terasă acoperită, răcoroasă, de parcă ar fi avut aer condiţionat.

Aici se întâlneau tot felul de naţii, de culori diferite şi de orientări politice diferite, fără să se producă vreun incident cât de minor.

Am văzut pentru prima dată un mod foarte original de a fi anunţată o persoană. Fie că este căutată de cineva personal sau la telefon, era afişat numele celui căutat şi motivul, pe o placă de carton de un metru lungime şi lată de numai un sfert, purtată de unul din chelnerii restaurantului printre mesele la care se aflau clienţii, fără să scoată o vorbă cel puţin.

Se vedeau obiceiurile lăsate de civilizaţia coloniştilor englezi, nu cum se proceda la noi după patruzeci şi cinci de ani de colonizare sovietică, strigându-l pe cel căutat ca

în piaţă sau pe şantier: „Măi, nea Vasile, te caută nevasta sau tovarăşa soţie!”, la telefon sau mai ştiu eu unde.

Şi în acest domeniu aparent minor se observă diferenţa de educaţie a omului în sistemul colonial capitalist şi colonial bolşevic, „socialist multilateral dezvoltat”.

Preţul pentru o zi pentru apartamentul în care eram eu cazat era comparabil cu salariul lunar al unui indian, funcţionar public, în care era inclusă şi gustarea de dimineaţă, alcătuită de regulă din ouă, şuncă, lapte, cafea, brânzeturi, ceaiuri de toate esenţele.

Binea era la discreţie, dar pentru noi românii, niciodată suficientă.

Listele de bucate erau aduse de „hoii” cum se numeau ospătarii lor şi cuprindeau meniuri din toată lumea mai puţin din ţările noastre socialiste, poate pentru că noi nu eram văzuţi prea des prin acele locuri, din motive pe care le ştim cu toţii, iar dacă noi românii am fi stat mai mult acolo, le-am fi mâncat pâinea pentru un an, într-o singură lună.

O problemă a fost cu laptele, care, în comparaţie cu cel oferit populaţiei în România socialistă, era atât de gras, încât nu-l puteam bea din cauza gustului de seu, chiar dacă dădeam deoparte caimacul gros de un deget, despre a cărui provenienţă aveam să aflu din întâmplare, într-o plimbare printr-un cartier destul de nobil din New Delhi.

Vă povestesc câteva dintre minunile negustorilor indieni, văzute de mine, printre care, aceea a unui indian care ducea o vacă, cei drept foarte curată, legată de coarne cu o frânghie.

Negustorul avea în mână şi o cutie de tablă, de conservă probabil, în care avea ceva galben ca untul.

L-am urmărit pe indianul cu vaca, pentru a afla unde o duce, până în clipa în care a strigat la una din case şi s-a oprit.

M-am oprit şi eu la vreo zece metri de el, la umbra unui copac, de unde am văzut spectacolul. După câteva minute, a ieşit o tânără, cu un vas de bucătărie pe care l-a

pus jos, aproape de ugerul vacii, după care a luat frânghia din mâna negustorului şi a aşteptat.

Indianul s-a aşezat pe vine, a luat cu două degete ceva ca untul din cutia de tablă, s-a uns pe palme şi ugerul vacii pentru a-i aluneca în timpul mulsului şi a început să mulgă cu spor laptele cald şi bun.

Din curiozitate, am trecut pe lângă oala lor cu lapte, care acum nu mai era alb, ci galben la culoare ca untul de pe mâini.

Am făcut câţiva paşi mai departe şi am zis „Asta e! Ăsta este caimacul, cel galben şi gros, care mă lipseşte pe mine de alimentul cel mai bun, cel mai plăcut şi mai hrănitor, pe care speram aici să-l beau în cantităţi nelimitate”, pentru că nu era limitată nici cantitatea de lapte servită la masa de dimineaţă, fie cu cafea sau fără.

O altă minune a negustorilor de carne de această dată, care mergeau cu carne pe la uşile cumpărătorilor, consta în modul de tăiere şi tranşare a cărnii după cum cerea clientul.

Măcelarul, ambulant ca şi lăptarul, se aşeza pe trotuar, scotea bucata de carne pe care o cerea clientul, din care tăia folosindu-se cu o mână pentru cuţitul cu care tăia carnea şi cu cealaltă trăgea de bucata cerută de client, iar cu talpa piciorului gol ţinea bucata de carne.

Bineînţeles că nu toţi procedau aşa, dar mie totuşi mi-a pierit pofta de mâncare pentru câteva zile.

Am trecut şi eu în zilele care au urmat pe ceaiuri.

Când ieşeam prin oraş, seara, la o plimbare, din curiozitate mai luam câte un ghiveci la cornet, de la cel care avea vase mai curate, vasele cu zarzavaturi fierte şi cu sosuri.

Doar cornetul, în care se servea ghiveciul, cu sos de tomate bine condimentat, era mai puţin agreabil, pentru că era făcut pe loc de un copil preşcolar, dintr-o filă de revistă colorată, pe care cu măiestrie o răsucea sub formă de cornet şi o înmâna vânzătorului.

Acesta o umplea cu zarzavaturi fierte, cu sosul picant şi pe deasupra presăra puţină verdeaţă şi o felie mare de

cartof, prăjită, în loc de lingură.

Acum când scriu aceste rânduri, mă întreb cum am putut să mănânc toate minunile, inclusiv acea gumă de mestecat, mai bine zis acea frunză verde, pe care vânzătorul îţi punea o pastă alb-gălbuie cu gustul puţin aromat, care după consumare se regăsea pretutindeni, pe trotuare, sub forma lichidă, roşcată.

Şi pentru că suntem la capitolul minuni ale Indiei, acolo unde auzisem că o vacă este sfântă dacă a făcut şapte viţei, fapt ce o salvează de la tăierea pentru consum şi îi dă dreptul să se hrănească şi să umble liberă, oriunde vrea.

Cu o zi înainte de a pleca din New Delhi, am trecut printr-o piaţă să văd şi eu cum se face comerţul la ei, ce se vinde pe tarabele lor şi preţurile, pentru a le compara cu piaţa noastră socialistă.

Plimbându-mă şi admirând bogăţia de mărfuri proaspete şi varietatea de zarzavaturi şi fructe de la ei, în comparaţie cu pieţele şi aprozarele socialimului românesc din acea vreme, am văzut la un moment dat pe unul dintre negustori, ieşind din spatele tarabei lui, cu mâinile ridicate spre cer, spunând parcă o rugăciune, în timp ce se aşeza în genunchi în mijlocul străzii şi făcând mătănii alternând cu ridicarea mâinilor spre cer.

A

În timp ce cumpărătorii de la taraba lui se retrăgeau, o vacă sfântă se înfrupta din verdeţurile frumos aşezate pe tarabă, rugăciunile lui fiind adresate Celui de Sus, drept mulţumire că i-a trimis şi lui vaca cea sfântă, care îi va aduce belşug, şi nu s-a ridicat din mijlocul drumului până ce vaca nu s-a ospătat, plecând parcă şi ea mulţumită de bucatele oferite.

Am continuat drumul prin acea piaţă bogată şi curată, deşi mai vedeam pe unele locuri resturile rezultate după trecerea vacilor, fie ele sfinte sau nu.

La un loc umbros, dormea sau îşi făcea siesta un indian, stând întins fără nicio pernă sub cap, pe trotuarul pe care treceau şi oamenii, şi alte vieţuitoare.

La un moment dat, o vacă s-a oprit chiar lângă el şi a simţit că trebuie să-şi facă nevoile, stropindu-l pe bietul om.

Eu mă aşteptam să sară ca ars, să meargă să se spele, dar să ştiţi că nu a mişcat decât puţin câteva degete.

Am râs, mi-am făcut cruce şi am povestit colegilor tot ce am văzut în acea piaţă frumoasă, bogată, aşa cum era piaţa românească înainte de al doilea război mondial, dar fără asemenea obiceiuri.

Există în toată lumea bogaţi şi săraci. În India, omul sărac primeşte pe timpul sezonului rece câte o pătură pentru a se acoperi noaptea, când temperatura scade sub douăzeci şi cinci de grade, numai celor care nu aveau locuinţe şi dormeau pe trotuarele din faţa caselor, magazinelor sau ale altor clădiri importante.

Am văzut cum, la lăsarea serii, familii cu copii îşi aşezau pe trotuare fel de fel de cartoane şi ziare, pe care se culcau fără să-i deranjeze cineva, ei făcând parte din pitoresc.

Căldura, atunci în sezonul de toamnă, era destul de greu suportată de noi, fiind în timpul zilei în mod obişnuit peste patruzeci de grade la umbră, iar acei poliţişti care stăteau pe străzi şi dirijau circulaţia erau echipaţi cu sandale, jambiere, pantaloni scurţi şi o cămaşă cu mânecă lungă.

Ca adăpost, purtau pe cap o caschetă şi o imensă umbrelă, înfiptă într-un toc la cureaua de la brâu, pentru a avea mâinile libere.

Femeia indiană avea datoria să devină mamă din dragoste faţă de soţul ei, să-i facă mulţi copii, iar soţul se ocupa cu multă grijă şi plăcere de creşterea copiilor, de educaţia lor, de veniturile familiei, în timp ce soţia avea grijă să fie tot timpul fardată, curată şi frumos îmbrăcată, pentru a fi iubită de soţ.

Cu ocazia plimbărilor de seară, în special prin zonele comerciale din cartierele bogate sau cele sărace, am văzut case de lut, care nu aveau nici ferestre, nici uşi, unele dintre ele nici acoperişuri, fără gardurile obişnuite,

existente în gospodăriile româneşti.

Sau indianul dresor de cobre, care la cântecul din fluier se ridicau din coşul în care erau transportate, legănându-se în ritmul cântecului său.

Am văzut şi acel loc al leproşilor, în care am intrat, spre norocul nostru, cu maşina, altfel am fi fost asaltaţi de o mulţime de mâini pline de răni, pentru a le da câte o rupie.

Toate aceste aspecte unele frumoase şi plăcute, altele mai puţin le-am observat în doar acele câteva zile în care am fost mai liber, zile de acomodare înaintea plecării mele la locul pe care îl aveam stabilit în misiunea pentru care venisem.

Mă acomodasem cu noul fus orar şi urma să plec în oraşul Bangalore, trebuia să rămân singur, instalând şi menţinând în funcţiune sistemul de legături radio telefonice, utilizat în anii 1969, pentru legăturile cu ţara, în timpul vizitelor lui Ceauşescu.

Am părăsit New Delhi eu şi colegii mei care aveau acelaşi program ca şi mine, dar în alte oraşe ale Indiei, urmând a ne regrupa în oraşul Bombay, în vederea revenirii în ţară.

Am pornit a doua zi de dimineaţă împreună cu doi colegi şi cu şeful nostru pe drumul spre oraşul Bangalore, cu un avion de pasageri, elegant de această dată şi de aceeaşi mărime cu cel care ne întâlnisem pe calea aerului, la venirea în India.

A

În acest oraş, trebuia să instalăm cu acordul poliţiei locale staţii radio pe maşinile lor, urmând să asigure comunicaţiile pe traseul supravegheat de col. Ştefaneasa, cel care nu a renunţat la costum şi cravată în această misiune.

Tot grupul nostru s-a prezentat la şeful poliţiei pentru a discuta aspectele tehnice ale vizitei, noi fiind ca de obicei îmbrăcaţi cu costume şi cravate cu cămăşi albe, apretate, de parcă am fi fost la o prezentare de modă, în timp ce ei erau într-o ţinută lejeră, cu şlapi în picioare, în pantaloni

scurţi, cu câte o bluză cu mânecă scurtă, descheiată la nasturi şi peste toate acestea se scărpinau în tălpile goale în faţa noastră.

Am fost instalat în palatul guvernatorului acelui district după câte îmi amintesc, într-o cameră destul de mare, cam cât două sufragerii din blocurile noastre socialiste, care era de fapt unul dintre dormitoarele palatului, cu un pat cu baldachin pentru protecţia împotriva insectelor, ce umblau fără restricţii, ca într-un palat părăsit.

În cameră, mai aveam un birou mare şi frumos, cu un scaun domnesc şi un dressing, un dulap lung cât un perete. Pardoseala era din marmură albă, poate pentru a ţine răcoare celui care ar fi locuit acolo pe timpul verii. Din această cameră se putea ieşi pe o terasă, cu o privelişte destul de monotonă dacă nu ar fi fost palmierii şi gazonul frumos îngrijit, având acea culoare de un verde-crud odihnitor, ce se asorta deosebit de frumos cu tricolorul românesc, arborat de la sosirea noastră la palat.

Aveam la dispoziţie o sufragerie cu o masă pentru cel puţin douăzeci şi patru de persoane, în care am luat masa în cele câteva zile de aşteptare, servit de cei patru „hol” cum se numeau ospătarii, având fiecare misiunea lui.

Unul dintre ei venea cu un vas cu apă caldă, pentru spălat pe mâini, altul cu un prosop mare, pluşat, iar ceilalţi doi serveau fie mâncarea, fie băuturile răcoritoare, pentru că alcoolul pentru mine era mai puţin răcoritor.

Pentru a fi păzit zi şi noapte, aveam o santinelă la uşa de la terasă şi un tânăr poliţist pentru orice problemă de rezolvat, care ştia limba rusă, cu care eu m-am descurcat cel mai bine.

Într-o ţară, fostă colonie engleză, ne-am înţeles totuşi în limba rusă, pentru că pe cerul lor zburau MIG-urile cu reacţie ruseşti, iar pe jos circula Kalaşnikov-ul, aşa că nu greşisem când am pus în valiza mea la plecare un dicţionar româno-rus şi unul englez-român.

A doua zi, am luat legătura cu şeful poliţiei, conform înţelegerii, pentru a-mi pune la dispoziţie maşinile pe care

să instalez staţiile radio şi cu multă amabilitate şi punctualitate am primit una, pe care am rezolvat-o din prima zi, urmând să-i facem proba în teren, cu cea pe care eu o instalasem pe biroul din dormitorul meu.

Totul fiind pus la punct, am făcut doar supravegherea utilizării lor în traficul zilnic al poliţiei locale şi am beneficiat de un răgaz de încă trei zile de odihnă, timp în care am recuperat din oboseala acumulată după două zile de zbor la venirea în India şi încă vreo trei ore de zbor până la Bangalore, unde mă aflam acum.

Am avut condiţii foarte bune şi de cazare, şi de masă şi nu de puţine ori mă gândeam la cei de acasă, la faptul că nici usturoi nu se găsea, în timp ce eu eram servit cu mâncăruri alese şi în cantităţi suficiente, fără restricţii.

Seara, obişnuiam să-mi pregătesc singur patul, care în permanenţă era acoperit pentru a nu pătrunde nici cea mai mică insectă; acestea erau cu miile pe plafonul camerei când se aprindeau luminile: ţânţari, fluturi, muşte, gândaci zburători şi şopârle cu ventuze, care se plimbau în voie după legi numai de ele ştiute.

Vedeam zburând prin aer nu numai acele mici insecte, vedeam şi şopârlele cele mari, pentru că erau şi unele mai mici care nu mă fereau în zborul lor planat către o insectă favorită, mai cădeau şi mă lovea câte una, fără ca eu să mă pot feri.

Ajunsesem să le accept, pentru că palatul era mai mult al lor, iar eu eram doar musafir.

Cu o seară înaintea vizitei lui Ceauşescu la Bangalore, am avut totuşi probleme de natură tehnică, a căror nerezolvare la timp ar fi putut compromite atât misiunea, cât şi pe cei care mă trimiseseră să o îndeplinesc, deşi nu aveau nicio vină, eu fiind singurul care trebuia să vegheze la buna funcţionare a mijloacelor de comunicaţii instalate de mine şi controlate seară de seară şi zi de zi, până la finalul misiunii.

Ce s-a întâmplat în acea ultimă seară dinaintea vizitei nu am aflat decât că înainte de a intra în patul meu cu baldachin am verificat legăturile radio, care erau bune, iar

când am luat unul dintre microreceptoarele telefoanelor, să verific dacă funcţionează, era mort, fără ton sau tensiune pe linia telefonică.

După măsurătorile făcute de mine, linia telefonică principală era întreruptă, iar la acea oră nu prea mai aveam cu cine vorbi, pentru că şi aghiotantul meu se dusese la culcare, iar centralistele de la deranjamente spuneau că ele nu înţeleg limba rusă, deşi răspundeau în engleză că nu pot/ace nimic până dimineaţă.

Îmi încolţise în gând teama de a nu fi o mică diversiune, a unor prieteni de breaslă, care se găseau în zonă, cu misiuni numai de ei ştiute, deşi nu credeam că ar fi interesaţi de soarta lui Ceauşescu sau de convorbirile noastre secrete, dar mai ştii ce ochi şi urechi erau pe noi, că doar şi noi eram pe ei, când îi primeam la noi acasă.

Singura salvare era aghiotantul meu, care dormea la acea oră, am cerut prin şeful gărzii palatului să-l cheme urgent la mine. În mai puţin de o oră a venit şi a înţeles gravitatea întreruperii legăturii mele telefonice cu ţara.

A fost cu adevărat operativ şi nu a plecat până cei care au produs defectul nu şi-au reparat „greşeala” să-i spunem, cerându-mi scuze.

I-am mulţumit şi i-am urat din nou noapte bună şi să nu uite că a doua zi vom avea ziua cea mai grea în care totul trebuia să meargă strună.

Acum puteam să dorm şi eu liniştit, cel puţin până la ora opt, când colegii mei şi Ceauşescu urmau să sosească în zona mea, în Bangalore, pentru a-i asigura lui şi celorlalte servicii, aşa cum îi plăcea să fie servit, să vorbească cu ţara cu CC-ul sau cu Scorniceştiul din maşină sau plimbându-se pe jos, oriunde în lume se ducea.

Dimineaţă la ora şapte, am fost trezit de telefonista de serviciu de la deranjamente, care într-o engleză perfectă m-a întrebat dacă este bună linia telefonică, la care mi-am permis şi eu să-i răspund într-o engleză învăţată în grabă în zilele de pregătire a misiunii că totul este în regulă şi i-am mulţumit.

Eram obosit, nu dormisem mai mult de trei-patru ore,

de grija a ce se va întâmpla a doua zi şi m-aş fi culcat din nou, dar în curte, în faţa terasei, se auzeau maşinile pe care instalasem staţii radio, pentru legătura coloanei oficiale cu toţi factorii de răspundere de aici şi din ţară.

Am avut plăcerea să mă întâlnesc din nou cu fostul meu coleg de cameră de la New Delhi, col. Ştefăneasa, cel care şi aici va trebui să-i asigure buna desfăşurare a vizitei, pe toate drumurile publice şi traseele din zona pe care o vizita Ceauşescu.

La ora zece, stabilită în program, a început vizita şi, spre fericirea mea, a colegilor mei şi a şefului nostru col.

Plăpceanu, totul a decurs normal, fapt remarcat şi de ajutorul meu, aghiotantul, cum îi plăcea să-i spun tânărului indian, al cărui nume şi grad reale nu le-am ştiut, acum amintindu-mi doar figura lui şi plăcerea cu care a colaborat cu mine, plăcere de altfel reciprocă.

Într-o discuţie amicală, m-a întrebat în mod discret, pentru ştiinţa lui sau poate a şefilor lui, de ce în vizitele din străinătate Ceauşescu nu mănâncă la mesele oficiale sau de ce nu bea ca toţi comesenii, la care am fost obligat să-i răspund aşa cum eram instruiţi de cei care îl însoţeau pe linie politică, „să spunem că este foarte modest la acest capitol, că nici acasă nu prea mănâncă şi nici nu prea bea”.

A zâmbit-şi poate din politeţe a aprobat felul lui de a trăi, mai mult pentru spirit, decât pentru trup.

Nu-i puteam spune că l-am văzut mâncând la masa de revelion de la vila din Primăverii, din Bucureşti, unde a lăsat fazanii întregi pe masă, dar a mâncat sarmalele româneşti cu mămăliguţă caldă, stropite din belşug cu vinuri a căror podgorie nu era reprezentată pe etichetă decât printr-o frunză de viţă-de-vie.

Muzica lăutărească de pahar sau de prin Scorniceşti era interpretată cu măiestrie de marea noastră cântăreaţă Angela Moldovan, invitată doar pentru a-l bine dispune pe Ceauşescu, nicidecum pentru a fi aşezată la loc de cinste printre meseni.

În vizitele lui de lucru, lua pe lângă cei care îi asigurau legăturile cu ţara şi paza pe toate drumurile

străbătute şi alţi specialişti în artă culinară, cu mâncarea lor cu tot, inclusiv băuturile şi apa minerală preferată, ca şi croitorul, cizmarul şi frizerul, fără de care nu putea trăi.

Poate şi de teamă că în 1968 se manifestase împotriva politicii de cotropire a Cehoslovaciei, teamă justificată de altfel şi de dispariţia prematură de pe scena politică românească a lui Gheorghiu-Dej, cel care a închis vanele conductelor de petrol către ruşi şi i-a mai şi trimis acasă pe consilierii sovietici, instalaţi de Moscova în România după 1945, gest politic important, dar care pentru mulţi români a fost tardiv.

Noaptea care a urmat, fiind de odihnă pentru toată suita prezidenţială, mai puţin pentru noi cei care vegheam să nu-i tulbure cineva somnul, a fost pentru mine şi toţi colegii de breaslă o noapte albă, când în mare viteză trebuia să strângem toate aparatele instalate iniţial, pentru a pleca cu avionul, pregătit acum pentru tot corpul tehnic, pentru deplasarea spre ultima escală: Bombay.

Această vizită a fost de fapt făcută la invitaţia prim-ministrului Indira Gandhi, ca răspuns la vizita făcută în România de aceasta, în anul 1967. Scopul vizitei nu putea fi altul, cel puţin pentru curiozitatea presei, decât pe teme economice de interes bilateral şi politice desigur, pentru a se formula o poziţie comună în problemele păcii mondiale.

India era atunci o ţară numai bună pentru plantarea şi dezvoltarea ideologiei marxist-leniniste, ridicată de Ceauşescu la nivelul politicii de stat în România şi de ce să nu-şi încerce norocul şi pe plan mondial.

Ţări ca India, care cu un miliard de oameni în acea vreme constituia o forţă greu de stăvilit în cazul unei conflagraţii mondiale între terorismul de stânga şi sistemul capitalist modern, în care democraţia reală constituia o fisură destul de largă pentru cei care doreau să o distrugă din interior prin conflicte religioase sau interetnice.

Imperiul sovietic nu a avut niciodată scrupule, extinderea graniţelor nu se făcea cu acordul celor cotropiţi, mai ales că ieşirea la Marea Arabiei, la Oceanul Indian, era încă un vis neîmplinit al ruşilor, lăsat prin

testament de Petru cel Mare.

Dar să-i lăsăm pe ei, corifeii, să-şi facă jocurile politice, economice şi militare, iar noi cei mici să facem o evaluare a întâlnirilor din anul 1969, a activităţilor partidelor comuniste şi muncitoreşti.

În luna ianuarie, Ceauşescu ridică reprezentanţa diplomatică de la Kabul, capitala Afghanistanului, la rang de ambasadă.

În februarie, Josip Broz Tito îl vizitează pe Ceauşescu la Bucureşti.

În martie, se întruneşte la Budapesta Comitetul Politic Consultativ al statelor participante la Tratatul de la Varşovia.

Tot în martie, Ceauşescu face o vizită oficială în Turcia.

În aprilie, are loc sesiunea CAER, cu scopul de a uni eforturile ţărilor participante, pentru rezolvarea sarcinilor construirii socialismului şi comunismului, în ţările participante.

De ce în luna martie, la Budapesta, cereau să convoace o conferinţă cu toate ţările Europei Occidentale, pentru asigurarea securităţii europene când ei se gândeau să consolideze sistemul socialist şi în final comunist?

În mai, Leonid Brejnev îl cheamă la Moscova pe Ceauşescu pentru un schimb de păreri privind pacea şi securitatea din Europa.

Tot în luna mai, are loc la Varşovia o întâlnire, iar delegaţia era condusă tot de Ceauşescu.

A

În luna iunie, are loc la Moscova o consfătuire a nu mai puţin de şaptezeci şi cinci de partide comuniste şi muncitoreşti, la care s-a adoptat un document intitulat „Sarcinile partidelor comuniste şi muncitoreşti, în lupta împotriva imperialismului în etapa actuală”.

Se pune întrebarea acum cine era imperialistul în acel an sau cine este imperialistul acum? Cine poate fi acuzat de expansiune, după ce coloniile au fost lăsate libere de occidentali?

Teritoriile pe care s-au stabilit atâtea generaţii de exploratori, de oameni de ştiinţă sau chiar de aventurieri au fost administrate prin transferul modurilor de viaţă din ţările de origine ale colonialiştilor, cu părţile lor bune şi rele, lăsând în momentul decolonizării la jumătatea secolului al XX-lea zeci de naţiuni, libere, civilizate şi într-o măsură oarecare industrializate.

Să-i condamnăm doar pe cei care după decolonizare au plecat în ţările lor de origine cu agoniseala muncii, agoniseală care poate a fost prea mare, lăsând în urma lor un gol, un vid de putere, de administrare, pentru continuarea vieţii de zi cu zi, lăsându-i fără nicio perspectivă?

Dar bolşevicii? Ce au luat cu ei după ce au cucerit Germania în al doilea război mondial? Şi nu doar din Germania! Ce vrajbă între oameni şi ce sărăcie au lăsat?

Şi noi am fost jefuiţi timp de douăzeci de ani, din 1944 până în 1964. Lăsaţi muritori de foame sub pretextul plăţii despăgubirilor de război.

Pe plan mondial comuniştii au exploatat din plin acest moment istoric de decolonizare, în favoarea colonizării acelor teritorii de către ei. Dar nu au făcut decât să le folosească drept carne de tun în războaiele lor imperialiste, cu un ţel şi mai îndrăzneţ, acela de cucerire a întregii lumi, prin teroare şi prin promisiuni deşarte făcute celor care îi slujeau cu credinţă, până la sacrificiul suprem, apelând la educaţia lor creştină, la credinţa lor în Alah, în Dumnezeul fiecăruia, a celor tineri în special.

Ce scop au avut lucrările „mesei rotunde” cu participare internaţională, organizată de Uniunea Tineretului Comunist din România, în luna iunie la Snagov, sub masca temei „Rolul şi contribuţia tineretului la realizarea unui climat de pace şi securitate în Europa”?

În luna iulie 1969, ţări ca: Nigerul, Ciadul şi Vietnamul de Sud, toate foste colonii franceze, au fost luate în vizor de Ceauşescu pentru a le inocula din învăţătura marxist-leninistă stabilind relaţii diplomatice la rang de ambasade, urmând să le şi viziteze în scopuri

paşnice pentru a le ridica şi lor nivelul de trai, aşa cum ni l-a ridicat şi nouă.

În luna august 1969, deşi Iranul nu era o republică oarecare, sub pretextul aducerii pentru România a unor contracte în domeniul industriei petrolului, Ceauşescu reuşeşte să joace rolul de „mediator” cum îi plăcea să spună şi să-l creadă lumea, fiind prieten cu şahinşah-ul Iranului.

Vizita lui Richard Nixon la Bucureşti, în aceeaşi lună, în mod sigur a avut ca subiect de discuţie şi Iranul, dar fără succes, pentru că iranienii erau deja inoculaţi cu ideologia lui Ceauşescu.

Zecile de vizite de lucru în ţările lumii a treia, de pe toate continentele, nu erau decât un succes în îndeplinirea sarcinilor de adept al comunismului, afiliat la lupta antiamericană, sarcini trasate la întâlnirile de la Moscova în acest an fierbinte 1969, de fapt încă din 1968.

Nu putea să facă excepţie vizita în India, de la această sarcină de partid. Scopul economic era paravanul scopurilor politice, de ajutorare a bolşevismului pentru a cuceri teritoriile şi naţiunile eliberate de colonişti care le exploatase ce-i drept multe secole, dar nu le distrusese istoria, cultura, nu-i dezbinase, nu-i învrăjbise unii împotriva altora, fraţi, surori şi părinţi.

Ce au lăsat comuniştii pe unde au trecut doar în decursul secolului XX? Cimitire pline, gropi comune, oameni sărăciţi, învrăjbiţi, îndoctrinaţi cu un singur cult: al personalităţii conducătorului iubit.

Dacă România nu a rămas pe veci paşalâc turcesc sau sub dominaţie austro-ungară, ea a fost, în schimb, la un pas de rusificare în ultimii patruzeci de ani, dacă ar fi reuşit planul Valev, pentru că aşa am fost şi suntem noi românii, ospitalieri.

Arma de distrugere din interior a naţiunii române poate fi explozia demografică a „indienilor” rămaşi pe teritoriul României, a căror origine ar trebui să fie scrisă în actul lor de identitate, ca „indieni”, nicidecum ca „ţigani”

sau „rromi”. Deşi ageri la minte, ei sunt în majoritate reticenţi faţă de muncă, de cultura şi legile ţării adoptive.

Şansa lor de integrare în societatea care i-a primit este munca cinstită, pentru întreţinerea familiilor lor şi pentru dobândirea educaţiei civice şi culturale, păstrându-şi acele tradiţii frumoase, care pot convieţui în mod civilizat cu cele ale ţării adoptive.

Altă şansă nu există, deşi este adevărat că la ei în India este mai multă libertate şi mai cald, dar nu mai este nici loc, nici pâine şi cu atât mai puţin ajutoare sociale, iar pedepsele sunt crunte.

O altă populaţie, rămasă pe teritoriul României din timpul invaziei hunilor (neam mongolic care în sec. IV-V a pătruns până în apusul Europei, trecând şi prin ţara noastră), risipită prin toată Europa de Vest, primită cu ospitalitate şi de strămoşii noştri, cu o mie de ani în urmă, a uitat sau se face că uită cine e gazda şi cine e musafirul, în decursul a opt milenii de când strămoşii strămoşilor noştri daci s-au aşezat pe aceste meleaguri îmbrăţişate de Dunăre, Tisa, Nistru şi Marea Neagră.

Pot pretinde ei, cei din Harghita şi Covasna, să-şi facă în prezent o mică republică în chiar inima României, nemulţumindu-se cu funcţii în toate structurile de conducere, politică şi administrativă centrală din România?

Cum ar ajunge România dacă şi alte etnii ar cere să-şi declare independenţa în localitatea în care trăieşte fiecare sau să se asocieze cu forţe oculte, pentru discreditarea României în faţă întregii lumi? Oare la ei în ţară cum sunt trataţi românii?

De ce nu se întrec în fapte care ar ajuta ţara să se redreseze, moral şi economic sau în a mulţumi României că le-a oferit un loc sub soare!?

Am scăpat noi de consilierii sovietici, de rusificare, cu sacrificiul vieţii lui Gheorghiu-Dej, poate pentru a-şi spăla păcatele, trimiţându-i să moară în puşcăriile lor comuniste sau la canalul Dunăre – Marea Neagră, propus de Stalin ca mijloc de distrugere a opozanţilor politicilor

bolşevice şi pentru decapitarea intelectualităţii româneşti şi nu scăpăm de extremiştii altor naţionalităţi?

Oare de ce Ion Iliescu, omul politic cu păcatele lui de liber-cugetător şi de conducător autopropus al României în 1989 având de partea lui toate pârghiile puterii, a instaurat cu bună ştiinţă instabilitatea socială, economică şi politică, ştiind ce a făcut KGB-ul rău în România, în ultimul secol?

Cred că ar fi un gest de reabilitare a sa, prin care l-ar depăşi chiar şi pe Gheorhgiu-Dej, dacă ar pleca de pe scena politică românească, acum, cu toţi comuniştii din Serviciile Secrete, Poliţie, Justiţie, din toate instituţiile importante ale statului, să profite sănătoşi de pensiile lor grase şi de servitorii lor plătiţi cât vor trăi din buzunarul românţor, până în ziua în care un Preşedinte ca Traian Băsescu va renunţa şi va anula acest favor umilitor.

Dar să revin mai bine la povestea mea.

Următoarea escală urma să o facem la Bombay, acolo unde un alt coleg era pregătit să asigure comunicaţiile delegaţiei noastre.

Despărţindu-mă de cei care m-au ajutat, m-au găzduit în palatul lor ca pe un oaspete de onoare, le-am adresat multe mulţumiri, iar tânărului meu ajutor „aghiotant” cum îi plăcea să-i spun, i-am oferit cu o dedicaţie acel dicţionar rus-român utilizat de mine în unele cazuri chiar şi în relaţiile cu el.

Şi mie mi-ar fi plăcut un dicţionar în limba lui de origine hindi, dar nu avea de unde lua, chiar dacă ar fi existat, aşa că m-am mulţumit cu o strângere de mână din partea lui şi urarea de sănătate şi drum bun, spusă de el în limba română.

În acea dimineaţă, am decolat de pe aeroportul din Bangalore, iar după câteva ore de zbor am sosit la Bombay, unde noi cei ieşiţi din programul de lucru al ultimei zile de misiune, am fost lăsaţi liberi să ne plimbăm prin oraşul de pe litoralul golfului cu acelaşi nume, făcând chiar şi fotografii cu cei care acum ne păzeau.

Acum pe ultimii kilometri parcurşi pe străzile şi

autostrăzile oraşului Bombay, eram fascinaţi de mărimea lui ca întindere şi ca densitate de populaţie, având peste şase milioane de locuitori, de trei ori mai mare decât Bucureştiul.

Mă aflam într-una din maşinile coloanei oficiale şi, după câteva opriri programate, am ajuns în dreptul unei zone mai puţin civilizate de la periferia oraşului pe unde treceau trenul electric şi o autostradă modernă.

Această zonă era de fapt o aglomerare de colibe, construite din cartoane şi table, rezultate din ambalajele unor mărfuri de toate culorile şi mărimile, care adăposteau familii numeroase de indieni, îmbrăcaţi doar în costumul lui Adam cum erau descrişi în cărţile noastre de aventuri sau călătorii, în Dox-urile citite în copilărie.

Toţi, cu mic cu mare, erau aliniaţi la acea oră matinală la marginea autostrăzii, făcându-şi fiecare, fără jenă, treburile, ca şi cum noi nici nu am fi existat, mai ales că maşina în care era Ceauşescu era încadrată de motocicliştii poliţiei indiene.

Nu aş fi vrut să fiu în pielea col. Ştefăneasa, care asigura securitatea delegaţiei noastre, de fapt a lui Ceauşescu, pe drumurile publice, atunci când au apărut acele sute de artişti goi.

După ce am depăşit şi acest loc şi moment jenant şi comic în acelaşi timp, ne-am îndreptat spre ultimul loc de întâlnire cu oficialităţile oraşului, înaintea decolării spre Bucureşti, în ziua următoare, ultima pe pământ indian din viaţa mea şi a multora dintre colegii mei, ţinând cont de posibilităţile materiale de care dispuneam noi.

Rină a doua zi de dimineaţă, când urma să plecăm, nu mai aveam decât de împachetat toată zestrea noastră cu care venisem, destul de avansată ca tehnologie, faţă de ce aveau colegii noştri indieni, de care acum trebuia să avem grijă pentru a avea ce preda colegului nostru, Marinică Diniţoiu, cel care ne înzestra de fiecare dată când plecam în misiuni de această anvergură.

Când am terminat de împachetat, am fost anunţaţi că vom participa la o petrecere de adio, dată de gazdele

noastre, la unul din restaurantele ce aveau şi program de striptease, în stil european. Restaurantul se afla pe terasa unui bloc cu cel puţin douăzeci de etaje, de unde aveam şi o privelişte destul de cuprinzătoare a oraşului Bombay aşezat pe o lungime de peste douăzeci şi cinci de kilometri, pe litoralul Oceanului Indian şi a golfului Bombay.

Am admirat luxul din restaurant; dar mai interesaţi eram de bunătăţile artei culinare indiene pe care urma să le gustăm.

Nici despre striptease-ul pe care urma să-l vedem pentru prima dată în viaţă nu spuneam că ar fi rău ca antren cel puţin sau pentru noi cei care nu frecventam nici în Bucureşti barurile de noapte, din motive de etică, de morală, fiind oameni serioşi, familişti, cu copii, nu cum erau cei cu dolari mulţi, pentru care Ceauşescu construise şi baruri cu program de striptease, iar nouă ne predau la învăţământul politic despre morala socialistă şi etica comunistă.

Luxul din local şi scena erau ceva de vis. În ritmul unei melodii sud-americane, începuse să-i încălzească pe cei mai vârstnici dintre noi, de ne făcea să zâmbim şi chiar să râdem în hohote.

Distracţia a culminat, când a început să-şi scoată unul câte unul din desuurile pe care le pregătise, să le înfăşoare pe după gâtul celor cu grade mai mari, de parcă ar fi văzut statele lor de plată.

Când a terminat stocul de lenjerie intimă, a început să danseze şi printre mesele noastre, aşezându-se, spre amuzamentul tuturor, doar în braţele celor mai burtoşi şi mai pleşuvi din local.

Ce-i drept, nici lor nu le displăcea, încălziţi de băuturile fine, comandate şi în plus de cei care mai aveau ceva rupii sau dolari, rămaşi de la cumpărăturile făcute.

Mâncarea servită a fost foarte bună, dar puiul fript, întreg, fără tacâmuri, nu am putut să-l mănânc.

Aşteptam cu o poftă nebună să-l savurez, văzându-l cât de rumenit era când l-au adus, dar nu a fost posibil, din cauza boţului de unt de vacă, mare cât interiorul

pântecelui puiului, încă netopit în întregime, dar suficient pentru a pătrunde în toate părţile moi, inclusiv în pielea crocantă, rumenită, numai bună de mâncat.

Aşa a fost să fie norocul meu, de om greţos la mirosul de seu de vacă sau de oaie, să las puiul întreg în farfurie, să mă scol flămând de la o asemenea masă, de am visat toată noaptea numai nunţi şi botezuri, cu mese pline cu sarmale şi fripturi.

Singura satisfacţie din seara precedentă a fost când l-am auzit pe col. Iuliu Plăpceanu că ne putem distra, că totul a ieşit bine, iar gândul mi-a zburat la cei doi, care se asociaseră în viziunea lor şi speranţa de a mă torpila, în cazul în care eu aş fi greşit cu ceva, pe parcursul misiunii, dar nu au avut noroc nici de astă dată, aşa că voi intra în biroul meu cu fruntea sus.

Dimineaţă, am fost transportaţi cu microbuze la aeroport, iar eu nu am mai beneficiat de plăcerea de a merge într-un camion, peste lăzile noastre cu tehnică.

Avionul cu care acum urma să călătorim timp de peste zece ore fără escală era un ÎL 18 cu patru motoare turboreactoare proiectate tot de un inginer rus, Iliuşin, în care sincer vă spun că aveam încredere. Am păşit pe scara lui de parcă aş fi păşit pe pământ românesc.

Starea mea de spirit era destul de bună după cum ne anunţase şeful misiunii noastre, că am făcut treabă bună şi la Bucureşti sunt toţi mulţumiţi. Singura mea grijă, acum, era să-mi găsesc un loc la unul dintre geamurile avionului pe partea dinspre care se puteau vedea din nou acei munţi uriaşi Himalaya şi cât mai spre coada avionului, pentru a nu avea pe timpul călătoriei parte de zgomotul celor patru motoare şi să am chiar şi vizibilitate cât mai bună.

Bagajele toate erau la loc sigur, acum aveam în plus încă o valiză în care se afla la loc de cinste şi punga cu cele două kilograme de usturoi, ales în mod special de mine, dinj) faţa de zarzavaturi.

În cala avionului se aflau acum mai multe valize noi, cumpărate pentru a transporta micile atenţii şi mai ales fructele şi fel de fel de mărunţişuri luate cu bani puţini din

bazarurile pentru cei săraci, nu din magazinele de lux din hoteluri sau din centrele comerciale pentru turiştii occidentali.

„Iliuşin-ul” nostru era destul de încăpător dacă pe lângă cele peste o sută de valize şi lăzi cu materiale mai încăpuserăm şi noi.

Când toţi pasagerii se aflau la locurile lor, iar piloţii începuseră să pornească pe rând cele patru motoare, să le încălzească, am fost anunţaţi de comandantul avionului că vom face călătoria fără escală sau poate una singură la aeroportul Kogălniceanu, de lângă Constanţa, pentru că avionul are o autonomie de zbor de peste zece ore. M-am întrebat atunci, „Oare să nu mai aibă nevoie de noi sau au glumit?”

Am decolat pe la orele nouă dimineaţa şi am lăsat în urmă oraşul şi aeroportul Bombay, trăind din nou emoţia zborului la înălţimea de şase mii de metri, dar cu o viteză mai mare decât a avionului cu care călătorisem timp de două zile la venirea în India.

Aveam acum, în acest uriaş avion un confort mai bun, dar cu un nivel de zgomot mult mai mare în dreptul aripilor, iar două dintre cele patru motoare aşezate pe aripă erau la doar câţiva metri de fuselajul avionului.

Prevăzător cum sunt, eram scutit de acel zgomot şi aveam şi vizibilitate foarte bună, poate pentru că nu mi-a plăcut niciodată să fiu eu la plimbare, în faţă, i-am lăsat pe alţii să fie în faţă.

Am fost mulţumit să văd o ţară ca India şi munţi ca Himalaya, frumuseţi pe care nu oricine le putea vedea, mergând în interes de serviciu.

Ne aflam acum la înălţimea de şase mii de metri, plafonul obişnuit de zbor, şi ar fi trebuit ca după o oră să apară la orizont din nou acei frumoşi munţi, dar, din cauza devierii de la ruta de venire, nu s-a mai văzut niciun vârf de munte, mulţumindu-ne cu priveliştea selenară, din când în când ceva mai pământeană, mai verde şi pe alocuri albăstruie, care era de fapt acum doar luciul apei din Oceanul Indian.

Prima masă a fost servită cam la două ore de la decolare şi a constat din apetitive cei drept cu mult bun-gust preparate şi aşezate în caserole din plastic, în stil occidental.

Cafea şi băuturi răcoritoare suficiente, cu băuturi tari am fost serviţi mai puţin, dar totuşi suficient pentru a ne bine dispune şi acum ca şi la venirea în India, cu diferenţa că la venire am consumat din banii noştri.

Grija mea era acum să fiu cu ochii pe cele două motoare aflate pe partea mea, pentru care mă rugam la Dumnezeu să nu se oprească, să nu se termine combustibilul până ajungem noi acasă la Bucureşti.

Dacă ruşii au făcut ceva bun pentru oameni, au fost aceste avioane de pasageri, care acum pentru noi erau şi casă, şi masă, şi tot ce era necesar pentru cei peste opt mii de kilometri parcurşi, în mai mult de zece ore de zbor.

Am încercat să mă odihnesc puţin, să dorm măcar o oră, obosit după cinci ore de zbor şi o masă copioasă luată la ora prânzului, cel puţin să-mi fac şi eu siesta aşa cum o făceau indienii cei săraci după ce mâncau o banană sau două.

Unii au dormit chiar ore în şir, poate de teamă să nu vadă când ar fi în pericol de cădere în vreun gol de aer sau de tot, eu însă nu am putut închide un ochi, de grija de a nu se opri motoarele şi de nerăbdarea de a vedea litoralul nostru românesc. Îmi depănam amintirile, visam cu ochii deschişi, privind fie în depărtare, fie la cele două motoare de pe aripa pe care o admiram cum poate ţine atâta greutate când ea este atât de subţire, mai ales că o vedeam din când în când tremurând ca o frunză în adierea vântului.

După aproape zece ore de zbor, am văzut în sfârşit litoralul nostru, întâmpinaţi de valurile înspumate ce se spărgeau pe plaja albă cu nisipul ei fierbinte în lunile de vară, iar acum, cu nisipul rece şi trist, vizitat poate doar de pescăruşii gălăgioşi, aşa cum îi ştim din zilele toride de vară.

Coborâserăm aproape la trei mii de metri, plafonul

de zbor obligatoriu în acea zonă, şi vedeam destul de bine aleile şi drumurile care în sezonul cald erau pline cu maşini şi oameni, cu turişti şi localnici, iar acum nu se mai vedea decât ici-colo câte o maşină.

Am fost înştiinţaţi de comandantul aeronavei că aeroportul Kogălniceanu a refuzat să ne primească, spunând că avem suficient combustibil pentru a ajunge la Bucureşti.

Mi-am spus în gând că este o glumă proastă să ne bazăm pe ce ar mai fi pe fundul rezervoarelor, după cum eram purtaţi de curenţii de aer destul de turbulenţi în Dobrogea şi Câmpia Bărăganului, motoarele învârtindu-se poate în virtutea inerţiei sau cu mirosul de combustibil.

După ce am trecut peste apele Dunării, lăsând în urmă braţul Borcea, nu am mai văzut nimic la sol, pentru că un nor se instalase între noi şi pământ, mulţumindu-ne cu priveliştea oferită de apusul soarelui, pentru că ziua se micşorase destul de mult faţă de noapte şi era aproape de înserare.

Doar din calculul vitezei de deplasare am fi putut aprecia pe unde ne aflăm, cât ar mai putea pluti în aer acest avion, gol în rezervoare, dar plin cu pasageri care totuşi şi-au făcut datoria acolo unde au fost trimişi în misiune.

Presa vremii din România a spus că această vizită a fost oficială, de stat şi nu a pomenit să fi fost de partid, deşi acolo corifeii au pus în discuţie şi opţiunea politică a fiecăruia, cel puţin din punct de vedere economic, social sau poate şi strategic militar.

Noi, corpul tehnic, nu aveam acces la discuţiile lor secrete, în afara celor oficiale la care şi presa să fie prezentă şi nu aveam cum să aflăm de la cei din anturajul lui Ceauşescu despre ce anume s-a discutat în particular, în secret. În acea vreme existau în India mai multe partide de stânga, unul la guvernare şi alte două în opoziţie, respectiv Partidul Poporului, Partidul Comunist (marxist) înfiinţat în 1964 şi Partidul Socialist.

Atunci când mai aveam puţine minute până la finalul

călătoriei, nerăbdători să punem piciorul pe pământul nostru românesc, să ajungem teferi acasă la familiile noastre, în mod sigur nu ne gândeam la ce isprăvi a mai făcut Ceauşescu în India, în misiunea lui de propagandist marxist-leninist. Noi ne făcuserăm datoria şi acum doream să ajungem teferi, pentru că şi familiile noastre mai aveau nevoie de noi, întregi şi nevătămaţi.

Nu mi-am dus gândul până la capăt, de a ajunge sănătoşi acasă, că prin staţia de sonorizare am auzit glasul comandantului care ne-a comunicat să ne punem centurile de siguranţă, urmat de un „în sfârşit, am ajuns!” spus de mai mulţi colegi în acelaşi timp, urmat apoi de o linişte totală în care nici motoarele avionului nu se mai auzeau, ci doar fâşâitul aripilor şi depresurizarea interiorului avionului, urmate de zgomotul roţilor la contactul cu pista de aterizare

După alte câteva secunde, s-au auzit din nou motoarele turate la fel de tare ca la decolare, mirându-ne de unde au mai avut combustibil.

Noroc cu piloţii noştri români, că au intrat din prima încercare pe axa pistei de aterizare, deşi ceaţa era foarte densă la nivelul solului şi nu era exclusă o ratare şi o altă încercare de aterizare, pentru care nu se ştia dacă ar mai fi fost suficient combustibil, cum ne-a spus şi comandantul navei.

„Bine că am nimerit-o din prima!” a spus comandantul, după ce avionul era deja parcat şi cu motoarele oprite, în timp ce trecea pe culoarul spre ieşirea din avion, în aplauzele celor care nu se opreau din laude şi mulţumiri.

Acum, avionul nu se mai legăna cu noi, ca în timpul zborului şi nici în centurile de siguranţă nu mai stăteam legaţi, eram liberi la noi acasă, dar nu şi de comunismul spre care ne conducea mintea înfierbântată a lui Ceauşescu.

Ultimul cuvânt de ordine al acelei misiuni a fost dat de un medic care a cerut ca fiecare dintre pasageri să treacă printr-un control medical obligatoriu, necesar după

o şedere mai îndelungată într-o ţară cu climă tropicală.

Am trecut cu toţii prin acel filtru care a durat mai bine de o oră, unii luând drumul spitalului, în loc să meargă la casele lor, din cauza unor infecţii stomacale.

Am respectat regulile prescrise la plecare şi iată-mă ajuns acasă sănătos. Era suficient să bei un suc, natural cei drept, dar răcit cu cuburi de gheaţă din apă nefiltrată şi să nu mai fi om sănătos.

Şeful nostru ne-a ordonat la plecarea din aeroportul Băneasa ca a doua zi să fim cu toţii prezenţi la program, pentru a preda toată aparatura cu care am fost în misiune.

Împreună cu colegul şi vecinul Costică Moraru, ne-am salutat şeful şi colegii şi am pornit spre troleibuzul care ne ducea la casele noastre, în cartierul Militari.

Ne-am văzut în sfârşit şi în faţa blocului nostru şi cu urări de bine şi de revedere a păşit fiecare spre casa lui.

Liftul a fost salvarea mea, contrar obiceiului acum funcţiona, altfel nu ştiu ce m-aş fi făcut cu valizele mele, urcând nouă etaje.

Cuprins de emoţia revenirii acasă după o călătorie presărată cu satisfacţii, dar şi cu griji inerente, am avut un moment de ezitare, după două săptămâni de izolare totală de familia mea. Cu gândul că mă vor ierta pentru dispariţia mea, am apăsat butonul soneriei în stilul meu, cu care îi obişnuisem.

M-au întâmpinat amândoi: soţia şi fiul meu Codruţ.

Am intrat în casă, după pupăturile de rigoare, cu cel mic de gât şi soţia trăgând după ea valizele, spunându-mi în glumă „Bine măi, unde ai fost după usturoi, de ce eşti atât de bronzat?” Am zâmbit şi le-am cerut scuze, pentru păcăleală, iar ca să mă ierte, le-am spus că am adus şi usturoiul.

Fiecare dintre noi era curios să ştie cât mai multe despre celălalt, eu îi întrebam pe ei cum se simt, ce au mai făcut, iar ei mă întrebau unde am fost, unde m-am bronzat.

În sfârşit, acum vă pot spune, deşi nici la plecare nu era secret de serviciu sau de altă natură, ci doar o glumă cu usturoiul care, dacă a prins, am lăsat-o aşa.

Pentru că televizorul era pornit, fiind pe la jumătatea programului celor două ore, i-am rugat să se uite la raţia de ştiri a unicului post din România socialistă, la vizita lui Ceauşescu în India, şi vor vedea unde am fost în misiune.

Bineînţeles că soţia, cu o voce iertătoare, dar sigură acum, mi-a spus: „Deci tu şi vecinul Moraru acolo aţi fost, iar noi aşteptam telefon de la tine, în fiecare seară”.

„Nu am sunat, pentru că nu am avut fise de telefon la mine, am spus în glumă, după care am adăugat: Bine, ca să mă iertaţi, v-am adus câte ceva bun, voi desfaceţi valizele iar, eu intru în baie pentru un duş”, lăsându-i pe ei să vadă ce minuni am adus eu în valize.

Spre surprinderea mea însă, soţia mi-a spus cu regret, „Mai aşteaptă puţin, că apa încă nu ajunge la etajul nouă, aşa că te rog, dacă vrei să te speli mai sumar, spală-te cu apa care mai este în bidonul de rezervă”.

Am oftat adânc şi sincer vă spun că am făcut şi mărunţel din buze, ca să nu mă audă fiul meu Codruţ şi nici foştii mei colegi de la „T”, deşi nici ei nu o duceau mai bine decât mine, dar le-ar fi fost greu să mă scoată din kilometri de bandă magnetică ce ieşeau înregistrate automat şi zilnic, chiar şi cu noi cei din suita prezidenţială.

Am trecut la deschiderea valizelor, în care le adusesem fructe şi fel de fel de mirodenii, utilizate în bucătăriile indienilor de rând, cât şi haine tradiţionale cumpărate din bazarele indiene.

Aromele ce au pătruns în mica noastră sufragerie, când au fost deschise valizele, mi-au amintit de tocmile de unde le-am adus, iarator mei li s-a părut că au intrat în magazinul cu fructe exotice, de unde şi proveneau de fapt.

Curioşi, amândoi m-au întrebat: „Chiar aşa miroase în magazinele lor de fructe?”, pentru că la noi în aprozarul din piaţă nu mirosea aşa, ci doar a pământ şi cartofi stricaţi, iar ce vedeam în filme la televizor la bulgari mai mult ne face poftă.

Necazuri aveam şi eu, cel care cu câteva zeci de ore în urmă eram considerat un slujbaş fericit al lui Ceauşescu, un însoţitor în peregrinările lui prin lumea a

treia, un om considerat fără griji.

Şi eu, şi dumneavoastră, cei care citiţi acum aceste rânduri, am înţeles atunci, pe vremea lui Ceauşescu, că totul se exportă pentru plata datoriilor externe, dar de ce nu era apă la etajul nouă? pentru că nu plouă? sau pentru că se făcea economie pentru huzurul conducătorilor iubiţi?

Dar, ca să nu se găsească nici usturoi pe piaţa românească nici de leac, nici de poftă, nu mai poate fi înţeles decât de Văcăroii care planificau economia românească, de către cei care considerau că usturoiul nu este căutat pe piaţa externă şi nu poate aduce valută, dolarii mult-ravniţi de Ceauşescu.

Pentru aberantele lui idei şi idealuri politice, despre „viitorul luminos" al omenirii, pentru setea lui de preamărire nu poate fi iertat, chiar dacă cei din Scorniceşti găseau usturoi la dugheana comercială a Bărbuleştilor.

În timp ce ţăranului român nu-i lăsase nici măcar un petic de pământ, unde să-şi semene usturoiul cel de toate

115

114

zilele sau să-şi pască vaca, pentru laptele necesar copiilor lui, PENTRU FAMILIA CEAUŞESCU SE EXPLOATAU SUTE DE HECTARE DE PĂMÂNT, pentru produse ecologizate, multe dintre ele producând pentru alţi Ceauşeşti şi după 1989.

Am încercat de multe ori şi în trecut, şi în prezent să-mi înfrânez revolta, când este vorba despre burghezia capitalistă dintre cele două războaie mondiale şi burghezia proletară de până mai ieri, dar acum nu mai tac, nu mai rabd şi le spun de la obraz noilor burghezi proletari.

Cine spune că „el şi ea", cei doi dictatori, nu ştiau ce se întâmplă în România ori minte, ori este la fel de sadic, de pervers ca şi ei, iar acum, e bine să ştie că pentru acest motiv românii adevăraţi din SECURITATE i-au părăsit discret, dar sigur şi pentru totdeauna.

Acum, la revenirea în ţară, când am ajuns din nou cu picioarele pe pământ, mi-am format o imagine clară şi definitivă asupra direcţiei în care eram împinşi, sigur, spre

un dezastru economic urmat de o tembelizare şi mai profundă a clasei muncitoare, a celor pentru care cultura politică nu avea niciun rol, singura lor cultură – multă băutură.

Revenind la munca noastră, a doua zi, eu şi colegii mei am executat ordinul comandantului unităţii şi am fost prezenţi la program, nu pentru a ne face că muncim, ci chiar să predăm tehnica folosită în misiunea noastră, după care fiecare a cerut să i se ordone ce are de făcut.

Mie mi s-a ordonat să-mi iau un mic concediu de odihnă, care de fapt consta în zece zile pe care la ordin le amânasem în acel an, prin transferul meu la noua unitate, aşa că am spus „Am înţeles!” urmând să merg să-mi ridic ordinul de serviciu de la secretariatul unităţii, aşa cum se obişnuia.

Producător şi negustor de TEHNICĂ-OPERATIVĂ

A doua zi am fost prezent la secretariatul unităţii, unde am aflat că nu-mi vor da ordinul de plecare în concediu, mai mult în glumă, înmânându-mi un alt ordin care prevedea că subsemnatul, începând cu data de 1 noiembrie 1969, sunt numit ca şef de atelier dispozitive electronice, al unei noi unităţii militare de producţie, de tehnică-operativă.

Ţineam în mână un ordin, care avea să-mi schimbe nu doar modul de lucru, ci şi modul de viaţă, pentru că programul de lucru nu mai era cu deplasări în toate judeţele ţării şi desigur nici în afara ţării. Dar asta pentru mine nu era un impediment pentru că umblasem destul prin ţară şi chiar că aveam nevoie de puţină odihnă.

Ordinul de numire era semnat de acelaşi comandant care m-a primit pentru prima dată în viaţa mea, acum cu gradul de general-locotenent, acelaşi om prezentabil şi respectabil, Ovidiu Diaconescu, probabil ca o răsplată a seriozităţii cu care munceam în domeniul tehnic, mai ales că ştia că aveam cunoştinţele necesare pentru desfăşurarea unor procese de producţie militară.

Noua unitate era condusă de col. Simion Niculin, un om cu experienţă în domeniul tehnic-operativ şi cel mai

bun pentru a înfiinţa o unitate atât de mare, cu sute de angajaţi, cu profile destul de variate.

L-am găsit în biroul lui de lucru din noua unitate, care concepea un plan de organizare rapidă cu termene de execuţie şi fără rabat la calitate.

Specialiştii care urmau să fie angajaţi sau dotările tehnice se impunea a fi la cel mai înalt nivel, pentru că nu era loc de glumit cu termenele de execuţie a produselor deja cuprinse într-un plan de producţie pentru anul 1970, aprobat de Ioan Stănescu, singurul ministru competent pe care l-am avut până în 1989.

M-am prezentat cum era şi firesc şi am fost pus în temă, într-un mod foarte amical, asupra poziţiilor din planul de producţie pe anul 1970, ce reveneau compartimentului meu, cu un efectiv de douăzeci şi cinci de tehnicieni existenţi doar pe hârtie, pentru că tot eu urma să-i verific şi să-i recomand serviciului de cadre, pentru angajare.

Am primit aprobarea să-mi fac acel mic concediu de odihnă, timp în care era şi firesc să mă gândesc la modul de abordare a multiplelor probleme de producţie, acum după o întrerupere de mai mult de şapte ani, să reiau o activitate plăcută cei drept, cu multe satisfacţii.

Deşi eram în zilele de concediu de odihnă, încercam să-mi explic de ce s-a luat o asemenea decizie, la nivelul cabinetului unu, de Ceauşescu personal, pe ce considerente oare s-a decis să fim noi românii independenţi din punctul de vedere al dotării cu mijloace tehnico-operative, care de obicei le primeam pe valută din ţări prietene, mai puţin sau deloc de la Moscova.

Este adevărat că şi noi românii ofeream tot pe valută ceea ce realizam în acest domeniu, dar nu în cantităţi industriale, cum de fapt erau cerute pe piaţa mondială, mai precis în ţările din lumea a treia, pe unde Ceauşescu îşi lăsase ca dar vestitele lui volume cu discursuri, despre concepţia marxist-leninistă, aducătoare de prosperitate şi multă multă, fericire.

Şi atunci, ca şi acum, politica duplicitară din ţările în

care la putere se aflau partide de stânga, comuniste, avea două direcţii: una afişată public, prin toate mijloacele de comunicare, pe plan intern şi extern, şi alta în culisele puterii care uneltea împotriva capitalismului, considerat duşmanul de moarte al burgheziei proletare.

Am înţeles unde vor merge, aşadar, rezultatele muncii noastre, din care o mică parte pentru dotarea noastră internă şi cât mai mult la export, pentru a sprijini şi logistic lupta partidelor aflate la putere în ţările din lumea a treia, vizitate de Ceauşescu cel puţin până atunci.

Pentru siguranţa naţională a României, pe care el, Ceauşescu, o confunda cu siguranţa lui personală şi a PCR-ului, era nevoie de dotări noi, mai eficiente în lupta de clasă cu „duşmanii poporului”.

Dotările erau necesare mai ales în teritoriu, pentru că în Capitală erau încă în stare bună de funcţionare acei mastodonţi, cu patruzeci de magnetofoane pe un singur ax de antrenare, dar care nu puteau fi utilizaţi în locuri izolate, pentru un număr mai mic de obiective.

Componentele electronice necesare producerii, tehnicii-operative, mai ales pentru concurenţa pe piaţa externă, trebuia adusă din Occident. Pentru cercetare, proiectare şi producţie aveam şi noi destui specialişti, buni în electronică sau în alte domenii.

A

În plus, merită precizat că noi românii eram mai puţin secretoşi în schimburile de tehnologii sau schimburile de experienţă în domeniul nostru de activitate, faţă de alte servicii secrete, din ţări mai mult sau mai puţin prietene, care ne ofereau de multe ori doar ceea ce pentru ei deveneau piese de muzeu, scoase din dotare. Poate şi pentru acest motiv Ceauşescu a ordonat punerea în mişcare a unor forţe umane şi materiale pentru crearea unor noi produse.

Rău nu a făcut, pentru că a dat de lucru oamenilor, dar scopul era de aceeaşi nuanţă politică, de sprijinire a celor care acceptau ideologia marxist-leninistă, în conducerea statelor respective şi nu au fost puţine ţări

care au fost dotate cu acele produse, care prin deturnarea utilizării lor de la scopul declarat au fost folosite în interesul partidului unic de guvernământ, ca şi la noi în ţară, constituind secretul puterii politice şi administrative.

Acum ştiam pentru ce lucrez şi pentru cine şi nu aveam decât să sper că schimbarea orientării politice, declarate cel puţin de Ceauşescu în ultimii ani, după invadarea Cehoslovaciei, îl va tempera într-o oarecare măsură, în campania lui din culise, dusă împotriva statelor occidentale.

De fapt, este motivul care m-a determinat să pun mult suflet în realizarea acestui obiectiv secret.

Ce nu ştiu românii este faptul că o ţară cu o poziţie geografică, geopolitică, geostrategică precum a noastră nu poate supravieţui decât cu servicii secrete de informaţii foarte puternice, bine dotate, eficiente şi credincioase naţiunii române. Acum când scriu aceste rânduri, regret că am refuzat în ianuarie 1990 propunerea generalului Nicolae Popescu din MApN de a mă reactiva în domeniul tehnic-operativ, pentru a-mi aduce contribuţia la reorganizarea acestor servicii.

Noi, profesioniştii din DSS, am fost credincioşi naţiunii române şi am fi putut continua mulţi ani munca, după depolitizarea unităţilor noastre, aşa cum eu am dorit să se realizeze în decembrie 1989, implicându-mă în desfăşurarea acelor evenimente.

În primul rând securitatea statului şi apoi a administraţiei de stat, a aleşilor, a instituţiilor care asigurau funcţionarea mecanismelor economiei de piaţă, a vieţii politice, a democraţiei reale, nu a celei socialiste de piaţă, populiste, experimentale, prin care am trecut.

Dotarea cu tehnică-operativă, prin forţe proprii, depolitizarea şi unificarea acestor servicii, asigura în mod cert schimbarea pe care am dorit-o şi am aşteptat-o atâtea zeci de ani, iar astăzi România ar fi fost bine dezvoltată economic, social şi politic.

Cu multă sinceritate, chiar şi fostul prim-ministru Dăscălescu, în ziua de 22 decembrie 1989, după fuga lui

Ceauşescu, atunci când întâmplător mă aflam şi eu în sala de şedinţe a actualului Senat, a spus, cu multă sinceritate şi convingere, că numai prin foarte multă muncă ne mai putem redresa economia naţională. Martori sunt revoluţionarii prezenţi în acea sală, pe a căror listă am refuzat să fiu inclus din prea multă modestie.

Contrar celor spuse de Dăscălescu – în mod ciudat –, Ion Iliescu şi ai lui au redus săptămâna de lucru la numai cinci zile.

Să-i fi făcut în necaz lui Dăscălescu? De ce?

Vă las pe dumneavoastră să analizaţi, iar eu, să continui povestea mea pentru că mai am multe să vă spun.

După scurta mea vacanţă, am început activitatea de pregătire a punerii în funcţiune a miniuzinei, sub comanda col. Simion Niculin, care, pentru început, mi-a ordonat să asigur, împreună cu un alt coleg, pe atunci cpt. Marin Iliescu, numit şef al unui atelier cu profil electronic, angajarea efectivelor de peste o sută de tehnicieni, cu sprijinul serviciului de cadre.

Selecţia o făceam după criterii profesionale, după nivelul de cunoştinţe teoretice şi practice în domeniul electronicii, după modul de comportare în familie şi în societate.

Paralel cu încadrarea efectivelor, am început organizarea şi dotarea fiecărui loc de muncă, la un nivel impus de calitatea produselor ce urmau a fi executate, în anul 1970.

Unul dintre principalele produse a fost un secretizor pentru comunicaţii radio, cerut cu insistenţă de serviciile de informaţii externe, pentru faptul că erau o pradă uşoară în munca de transmitere şi primire a informaţiilor secrete, în relaţiile externe, fapt grav pentru orice stat din lume, iar nouă românilor nu ne dădea nimeni aşa ceva, nici chiar pe valută, pentru că nu aveau interes.

Noroc cu inginerii noştri electronişti, din biroul de cercetare, care creaseră un model de laborator şi împreună am pornit la realizarea unei serii care să acopere necesarul pentru unităţile din ţară şi din afara ţării.

Imaginaţi-vă că industria electronică românească nu era profilată pe componente de mare fineţe şi cu un grad înalt de siguranţă în funcţionare, care, la nivelul înţelegerii din punct de vedere tehnic, era greu de acceptat de Ceauşescu.

El gândea că asemenea produse pot fi realizate cu componentele electronice din întreprinderea Conect din Bucureşti sau IPRS Băneasa spre exemplu, ale cărei produse nu văzuseră niciodată aurul, ca metal de protecţie a contactelor electrice, de mare fineţe şi fiabilitate.

Şi pentru că a venit vorba de aur, nu pot să nu amintesc despre un fapt extrem de grav, o posibilă catastrofa cu urmări greu de calculat, greu de apreciat numărul morţilor sau al celor parţial afectaţi de o explozie urmată de un incendiu cu degajarea în atmosferă a unui nor purtător de particule de cianură.

De unde atâta cianură pentru a ucide tot ce este viu în drumul parcurs, în voia vântului, de norul de fum care s-ar fi ridicat în cazul în care tunurile tancurilor trimise de generalul Tudor, autonumit şeful statului-major al Armatei instalat în Televiziune, în decembrie 1989, ar fi executat ordinul de a dărâma clădirile USLA din Tonola şi din str. Toamnei, ce aparţineau Departamentului Securităţii Statului?

Cianura era depozitată în subsolul unei clădiri din Tonola şi utilizată în mod paşnic în procesul de producţie, în băile pentru aurirea circuitelor imprimate, pentru aparatura electronică.

Greu sau imposibil de imaginat că aceste clădiri cu oameni şi bunuri materiale de mare valoare să fie dărâmate cu tunurile din ordinul unui bezmetic de comandant care se lăuda în faţa mea şi a ofiţerilor superiori prezenţi, în seara zilei de 23 decembrie „89 în biroul său din Televiziunea Română. Pentru motive de acest gen m-am implicat de bunăvoie în desfăşurarea evenimentelor din decembrie 1989.

Pentru acest motiv, am continuat să mă implic, până la stabilirea clară a direcţiei în care au plecat cele două

tancuri, din ordinul generalului Tudor.

Spre norocul celor din Tonola şi din tot sectorul 2, tancurile au luat o altă direcţie, că altfel nu se ştie în ce parte ar fi bătut vântul, ducând norul ucigaş.

De asemeni, Ceauşescu nu accepta să consume aurul, în scopuri industriale, dar nu accepta nici să se întâmple o întrerupere în convorbirile lui cu Scorniceştiul sau cu prietenii lui de peste hotare, din cauza unei aparaturi executate fără protecţie la intemperii, fără circuite şi conectori cu contacte aurite în Tonola.

Pentru a salva produsul cel mai important de secretizare a comunicaţiilor guvernamentale şi de tot felul de la un dezastru moral şi material, lăsând la o parte postura de sabotori în care eu şi toţi şefii mei ierarhici am fi intrat, s-a decis la nivel de unitate ca eu să plec cât mai repede în Germania Federală pe atunci, pentru a procura din comerţ, din magazine şi de oriunde tot ceea ce la noi nu se producea sau nu corespundea calitativ.

Aşa am şi făcut, în câteva săptămâni am stabilit o listă şi pentru alte produse şi în acelaşi timp am făcut şi un curs intensiv de limbă germană cu unul dintre foştii mei colegi de la „T”, amicul meu Octavian Grozea, bineînţeles în particular şi în timpul liber, contra unor consultaţii de electronică, marea lui pasiune.

Am plecat singur din ţară cu o cursă TAROM, până la Frankfurt, de unde am luat în câteva ore o cursă internă către Köln, unde la ieşirea din aeroport am fost întâmpinat de o ploaie de vară de parcă se rupseseră norii. Cum eu mă grăbeam să ajung la ambasadă şi ploaia nu avea de gând să stea, am fost nevoit să-mi cumpăr o umbrelă frumoasă şi sănătos lucrată, astfel începându-mi în mod neprevăzut cumpărăturile şi schimburile valutare, ca prim exerciţiu.

Am ieşit din aeroport şi m-am urcat într-un taxi, care, spre mirarea mea, nu era altceva decât un Mercedes, modelul cu care mergea şi Ceauşescu, în vizitele lui de lucru prin ţară, cu escorta de motociclişti, împrejmuit de teamă să nu-i transmită vreun muncitor sau ţăran

colectivist vreun guturai sau vreo plângere.

La oprirea în faţa ambasadei, am scos din bugetul propriu, pentru a doua oară, zece mărci şi i-am şi mulţumit şoferului pentru amabilitate, fără să-i cer o chitanţă pentru decontare ca să nu mă deconspir că sunt sărac la pungă, venit din lagărul socialist.

Am fost primit de unul dintre secretarii ambasadei, care, spre plăcerea reciprocă de a ne revedea, era unul dintre foştii mei coechipieri în echipa de fotbal a Uzinei Electromagnetica. După depănarea câtorva amintiri, m-a îndrumat către unul din hotelurile frecventate de confraţii noştri români, pe nume „Agripina Hotel”, situat în imediata apropiere a ambasadei noastre.

Prima seară pe pământul Germaniei a decurs în modul cel mai liniştit, după obişnuita prezentare a documentului de identitate, a paşaportului, am primit cheile de la o cameră cu vedere la strada principală, la etajul unu, dar până să ajung în cameră am fost informat la ce ore se serveşte micul dejun şi dacă doresc să privesc la televizorul din holul hotelului, sunt binevenit.

Am mulţumit şi chiar am poposit câteva minute în hol, să văd ce se transmite la televizor într-o ţară occidentală, cine se află în hotel dintre românii noştri, după care am preferat un program de seară liniştit, mai ales că aveam la mine câteva mii de dolari, pentru cumpărături. Cu acest prilej am fost atenţionat de colegul meu de la ambasadă să mă feresc de locuri întunecoase sau izolate şi de prietenii de ocazie, pentru a nu fi jefuit.

În cameră am găsit un confort nu prea diferit de al nostru de la Aro Braşov spre exemplu, dar curat, aerisit şi cu apă caldă la orice oră şi în plus un frigider, mic, dar bun pentru noi socialiştii care mâneam de cele mai multe ori din valiză ca să mai avem ceva bani pentru micile atenţii aşteptate de ai casei şi de cei de la serviciu.

Am luat o gustare, dintr-un salam de Sibiu, bun ca pe vremuri, am băut o ţuică de caise făcută de mine, tare, curată şi bună, din stocul de rezervă, care m-a ajutat să adorm fără vise, pentru că a doua zi aveam de făcut mulţi

kilometri, pe jos sau cu maşina de la ambasadă, pentru a depista acele magazine şi depozite în care se comercializau componente electronice.

La ora opt dimineaţa, am fost la ambasadă, pentru a lua legătura cu un domn, col. Eremia, fost şef al Direcţiei financiar-valutare din DSS, mort subit după 1989.

Ne-am întâlnit şi, după o „plimbare de lucru” pe malul Rhein-ului, ne-am despărţit, mergând fiecare la treaba lui, eu în mod sigur numai după cumpărăturile planificate.

M-am orientat operativ, într-un oraş în care mă aflam pentru prima dată, procurând destul de multe din materialele de pe lista mea în câteva ore de plimbare pe jos, cu câte o indicaţie cei drept cerută de mine, câte unui negustor din magazinele cu produse electrice şi electronice, într-o limbă germană pe care şi eu mă miram de unde o ştiu, după succesul pe care îl aveam în discuţiile cu nemţii, la ei acasă.

Aveam motiv să mă gândesc destul de des la profesorul meu de germană, Octavian Grozea.

După ce am stabilit cu fiecare negustor suma pe care urma să o plătesc, în mărci, şi numai în mărci germane, am plecat la cea mai apropiată bancă, pentru a schimba dolarii.

Am intrat în prima bancă şi m-am îndreptat spre unul dintre ghişeele libere, în spatele căruia am văzut un tip între două vârste, puţin roşcat, puţin pistruiat şi după privire un om amabil, căruia m-am adresat cu un „bitte mein Herr”, pe care însă nu l-am mai putut termina, pentru că el mi-a spus direct „Bună ziua, mă bucur să vă pot fi de folos, spuneţi ce doriţi”.

Am rămas mut câteva clipe, după care, zâmbind şi eu ca şi el, i-am spus că doresc să schimb cinci sute de dolari, dar în bancnote mai mari, pentru că am de făcut o plată şi nu am servieta cu mine.

„Nu vă faceţi griji, că vă pot servi, numai să fiţi atent când ieşiţi din bancă, să vă asiguraţi că nu vă urmă-tč cineva până la locul unde faceţi plata!” în timp ce eu

pregăteam dolarii, mi-a spus că este din Tulcea şi este plecat de mulţi ani din România şi se bucură foarte mult când vede câte un român şi când mai poate vorbi şi el româneşte.

Am primit bancnotele, le-am numărat la cererea lui insistentă, i-am mulţumit pe româneşte cum a vrut el şi am ieşit cu grija de a nu fi jefuit, până la primul din magazinele în care aveam de plată suma cea mai mare.

Bucuros, negustorul care mă aştepta cu pachetele pregătite, doar factura urmând a fi scrisă pe numele meu de om de afaceri bineînţeles, m-a servit cu un suc natural de portocale, probabil pentru a mă câştiga de client, ştiind că sunt din România.

I-am numărat banii, mărcile mai bine zis, şi până când eu am savurat băutura răcoritoare, a şi terminat facturarea cumpărăturilor în stilul lor nemţesc, care te făcea cu adevărat să îl mai vizitezi. La plecare, nu m-a lăsat să le duc cu un taxi plătit de mine, mi-a pus coletele în maşina lui şi m-a dus până la ambasadă. Aşa mai zic şi eu negustorie!

Am predat la ambasadă şi coletul de la al doilea magazin mulţumit de recoltă şi de economiile făcute.

Pentru astăzi am spus că ajunge, că doar şi mâine mai este zi, nu din alt motiv, dar şi la ei era destul de cald, cam treizeci de grade la umbră, iar eu nu mergeam fără haină şi cravată, pentru că aveam toţi dolarii la mine, într-un buzunar secret făcut de soţia mea în mod special într-un loc greu accesibil hoţilor.

După două ore de odihnă, am ieşit puţin la plimbare pe malul Rhein-ului şi am vizitat catedrala din Köln.

Am intrat de curiozitate într-o berărie şi-am băut o halbă de bere, cu mai puţin de o marcă, şi, ca să fac economie la bugetul personal, am preferat să merg la „Agripina Hotel” să mănânc puiul pané pe care îl luasem de acasă, pe lângă alte mici gustări.

După ospăţul binemeritat, am asigurat uşa de intrare în cameră, nu de alta, dar să nu greşească vreun chefliu, venit din restaurantul hotelului, să mă trezesc dimineaţă

fără dolari, mai ales că în prima seară, după ce m-am culcat şi încă nu adormisem, am văzut cum clanţa uşii se lăsa încet-încet şi jur că nu visasem.

Ghinionul lui a fost că eu eram din România şi nu omisesem să-mi asigur uşa cu un scaun cu spătar, încât nu putea să scoată uşa din balamale, de dragul dolarilor mei.

A doua zi, m-am trezit la ora opt, ca în zilele de concediu, deşi nu era târziu, pentru că aveam de mers tot în Köln la unul din depozitele ARLT-ului.

Am luat masa de dimineaţă, „frühstück”-ul, cu specialităţile nemţeşti de panificaţie sau de produse lactate, dulceţuri şi alte preparate culinare, nu numai aspectuoase, dar şi gustoase, după care am pornit agale, încrezător în norocul meu de a găsi cât mai repede ceea ce căutam.

În mai puţin de oră, am intrat şi în depozitul ARLT-ului, pe care îl ştiam de mulţi ani ca firmă de componente electronice de renume, acum văzându-l în realitate. Din lista mea lipseau câteva poziţii, foarte importante pentru realizarea acelor secretizoare a comunicaţiilor guvernamentale, pentru care aveam să insist aici, la acest depozit să le caut oriunde pe teritoriul Germaniei şi aşa s-a şi întâmplat.

Răspunsul a venit de la Düsseldorf la numai câteva zeci de kilometri de Köln mai spre nord şi invitaţia de a vizita acel depozit şi pentru alte componente pe care le ofereau unor persoane interesate ca mine, când am spus ce cantităţi doresc din fiecare componentă.

Mă întrebam cum am să procedez acum, sperând să fie amabili să-mi aducă coletele Aaici la Köln după ce achit cu numerar întreaga cantitate. Încântaţi de modul de plată, au pus la dispoziţia mea un autoturism Mercedes, dar automatic de astă dată şi cu aer condiţionat.

Am pornit spre Düsseldorf, unde totul era pregătit, inclusiv acceptul ca eu personal să intru printre rafturile depozitului, pentru a descoperi mai operativ şi alte componente utile, în faza de cercetare, pentru alte produse tehnice-operative, de importanţă covârşitoare pentru

siguranţa naţională a României, la acea dată.

După calculul valorii tuturor cumpărăturilor, am rugat să fiu îndrumat către o bancă de schimb a dolarilor şi tot cu aceeaşi maşină am fost dus şi adus de la bancă, fără nicio reţinere sau obiecţiune, cum la noi în România nu s-ar fi întâmplat.

Când totul a fost împachetat, facturat şi achitat, am fost invitat să beau o cafea, obişnuitele lor sucuri naturale, după care am fost condus la ambasada din Köln, unde eu stabilisem baza de depozitare, în vederea trimiterii lor în ţară prin poşta specială.

M-am despărţit şi de aceşti negustori în toată puterea cuvântului, am făcut un bilanţ asupra achiziţionărilor şi a restului de dolari care erau cam pe sfârşite, dar suficienţi pentru încă alte cumpărături mai puţin obligatorii, dar importante pentru cercetarea desfăşurată de inginerii noştri.

Dimineaţă, am trecut pe la ambasadă pentru a spune celor care trebuia să ştie de soarta mea, pe unde umblu, poate să nu cumva să rămân pe acolo, ce nu s-ar fi întâmplat sub nicio formă în cazul meu şi, printre altele, am întrebat şi dacă merge cineva spre Frankfurt sau, dacă nu, să mă duc cu trenul, pentru a face şi puţină economie valutară statului român.

Spre bucuria mea, am fost invitat chiar de acel coleg de echipă, din tinereţea noastră de fotbalişti, care avea să facă un drum de câteva sute de kilometri, pentru rodajul unei maşini noi, din dotarea ambasadei noastre, un BMW, de mare litraj, a cărui viteză maximă era din câte îmi amintesc de peste 200 km/h.

Aşa am eu noroc, de câte o bucurie din când în când sau o plăcere ca acum, de a zbura pe autostrada Köln – Frankfurt cu o maşină la care nu-mi permiteam să visez măcar, dacă nu aş fi lucrat la acei mastodonţi cu patruzeci de magnetofoane.

Deplasarea cu maşina ambasadei, pe direcţia Frankfurt, pe o autostradă cum puţine sunt în Europa şi după ce ne-am încadrat pe culoarul de rulaj cu o viteză de

nici mai mult nici mai puţin de 180 de km pe oră, care îţi dădea. senzaţia că zbori, fără să ai aripi şi mă întrebam cum este posibil ca aici să ai un culoar atât de liber, să nu te claxoneze cineva că l-ai depăşit fără să-ţi dea el voie sau să te oprească un agent de circulaţie pentru că ai depăşit viteza de 60 km pe oră.

Am văzut pe marginea şoselei maşini care, din cauza stării lor tehnice sau a stării de oboseală a şoferilor, ieşeau din coloană, unele fumegând, altele chiar arzând, în final devenind epave pe marginea drumului, pentru că nu toate erau construite pentru autostrăzi de mare viteză, precum

Mercedes, BMW sau alte mărci occidentale şi nici toţi şoferii nu erau aşi ai volanului.

Pe drum am mai povestit întâmplări din viaţa noastră de fotbalişti, despre familia fiecăruia, despre colegii şi prietenii noştri comuni – mai puţin despre politica lui Ceauşescu –, pentru că el se ferea de mine şi eu de el, deşi amândoi eram români. Eram români, dar dezbinaţi de o politică de distrugere a unităţii românilor, lentă, dar sigură.

Ajunşi în centrul oraşului Frankfurt, a oprit maşina doar pentru a mă lăsa pe mine într-un oraş necunoscut, pe care nu-l mai văzusem niciodată şi nici vreo adresă să fi cunoscut cel puţin, în scopul pentru care venisem, dar cum eu mă orientam destul de repede în teren, am localizat un hotel obişnuit la prima vedere şi am pornit agale spre el.

Am intrat şi am spus doar „Guten tag!”, la care mi-a răspuns un domn de la recepţie, fără să stea pe gânduri, „Bună ziua!” şi în continuare mi-a urat bun-venit în Germania.

Ce să mai zici, ce să mai crezi despre atâtea coincidenţe şi amabilităţi din partea celor cu care intram în contacte de afaceri.

Am acceptat „deconspirarea” pentru a doua oară şi am continuat şi eu pe româneşte să-mi spun of-ul, cum am ajuns în oraşul lui şi în ce scop.

Pentru că s-a declarat foarte încântat să aibă un oaspete român, m-a rugat să accept să discutăm mai

comod aşezându-ne la o masă din separeul din imediata apropiere a holului de intrare, să luăm o gustare şi eventual o bere sau altceva, pentru că mă poate ajuta cu tot ce doresc şi este posibil.

Am acceptat invitaţia şi m-am aşezat la masă, de parcă ne cunoşteam de când lumea, începând el să-mi explice cât de mult se bucură, când vine un român în hotelul lui şi ce dornic este să mai vorbească şi el româneşte. Familia lui era compusă din soţia de origine germană şi doi băieţi, care vorbeau fiecare câte trei limbi străine, româneşte mai puţin.

Deşi era o oră nepotrivită, am gustat din bunătăţile aduse şi am acceptat să mă însoţească prin oraşul său, tot atât de curat şi civilizat ca oraşul lui natal Sibiu, pe care îl părăsise prin anii cincizeci ca şi cel din Tulcea care lucra la banca din Köln.

Am fost invitat să mă fac comod dacă doresc, să-mi las lucrurile în camera pe care mi-a oferit-o, dar pentru care încă nu făcusem nicio formalitate, pentru că timp aveam destul şi după ce ne întorceam din incursiunea prin magazinele de specialitate.

Ştiind că nu pot lua actele şi banii în servieta cu care am venit, de teama de a nu o uita pe undeva, prin magazine, am preferat să merg aşa cum am venit, în special cu haina pe mine pentru că în ea erau dolarii statului şi un pic ai mei.

Am străbătut oraşul în lung şi în lat şi spre, surpriza mea, aici nu am găsit nimic din câte aş fi dorit, ce-i drept de mai puţină importanţă dar necesare totuşi. Puţin dezamăgiţi şi eu, şi el, am hotărât să ne retragem pentru început la hotel, întrucât se făcuse ora două după amiază, ca să mai vorbim câteva ore ca românii.

Bani mai aveam să plătesc ce consumam, dar nu aţâţi câţi aş fi vrut ca să-l tratez şi eu pe acest sibian ospitalier, al cărui nume nu-l mai ştiu şi sincer îmi pare rău, pentru că acum aş fi vrut să ne întâlnim, să facem afaceri împreunăca doi români, aşa cum atunci ar fi dorit.

În situaţia nou-creată de insuccesul în privinţa

cumpărăturilor mele, mi-a încolţit în minte ideea de a ajunge chiar în acea seară la hotelul din Köln, unde plăteam camera chiar dacă eu eram la Frankfurt.

Nu am stat pe gânduri şi i-am spus că timpul meu este limitat şi mă presează să caut şi în alte oraşe, ceea ce eu aveam de cumpărat şi, fără să se supere, a înţeles şi mi-a făcut o propunere care m-a încântat, să-i văd casa şi familia, după care tot amabil cum era s-a oferit să mă conducă cu maşina lui şi, împreună cu soţia, să mă ducă la Köln.

Altă pomană ca să-i spun pe româneşte, pe care nu am refuzat-o şi am pornit spre casa lui, de această dată cu un Opel dintre ultimele tipuri, tot cu aer condiţionat, cu care în mai puţin de zece minute am ajuns la el acasă.

O casă, ce să vă spun, de se învârtea după soare, cu o piscină mare şi frumos colorată, cu bun-gust, care nici nu ar fi putut lipsi din acel loc, încadrată de un gazon verdecrud, bine îngrijit, iar terasa dintre casă şi bazin era la fel de armonios amenajată.

Soţia lui ne aştepta, singură, doar cu un câine de rasă germană, după cum spunea sibianul. Prezentările de rigoare au fost făcute desigur în limba germană, iar eu am căutat să mă exprim cât mai corect pe limba lor, pentru a nu-mi face de râs profesorul de acasă. Şi noi românii avem mândria noastră, la care nu trebuie să renunţăm, aşa cum nici eu nu am renunţat, continuând conversaţia cu soţia lui pe toată perioada petrecută acasă la ei şi pe tot drumul până la hotelul din Köln, unde eram cazat.

Am fost servit cu fel de fel de gustări, desert şi băuturi. După ce am trecut în revistă toate frumuseţile casei şi grădinii şi nu în ultimul rând câinele care era febleţea familiei, am propus să mergem totuşi ca să ajungă şi ei înapoi acasă tot pe lumină.

Am pornit la drum, eu stând în maşină pe „locul mortului” cum se spune, iar soţia şi câinele pe bancheta din spate. Câinele a stat mai mult cu labele pe spătarul banchetei mele şi din când în când îmi mai trăgea pe la ureche câte o pupătură umedă de mă înfiora.

Am suportat cu stoicism privaţiunile serviciului militar, pentru că militar în misiune eram, mulţumindu-mă cu laudele soţiei lui, cum că eu mă exprimam foarte frumos în limba germană, încercând şi ea să spună în limba română puţinele fraze învăţate de dragul soţului ei.

Din când în când, mai vorbeam şi româneşte, pentru a-i face şi lui pe plac, dar acum eu eram îndrăgostit de limba germană pe care o descopeream la ea acasă a fi mai frumoasă decât studiată ca elev.

Am ajuns la hotelul din Köln, la despărţire le-am mulţumit, le-am spus că regret că nu i-am cunoscut şi pe cei doi fii ai lor şi ne-am despărţit de parcă am fi fost prieteni de când lumea.

Bineînţeles că acest aspect l-am scris în raportul obligatoriu după ce am ajuns acasă în România, iar nemţilor nu le-am dat adresa părinţilor mei, de teamă că vor veni prea curând pentru a mă trezi cu a treia cizmă în spate sau poate mai rău.

Eu le mulţumesc şi acum pentru ospitalitatea lor. Am continuat până în a şaptea zi de misiune ordonată să caut să procur toate sau cât mai multe din lista cu care plecasem, timp în care am văzut printre altele, ce-i drept mai izolat, chiar şi un grup de „hippie”, acei tineri zdrenţăroşi, nespălaţi, dar nu prea săraci, unii dintre ei provenind din familii onorabile, prospere.

Cu o zi înaintea plecării spre România, am verificat coletele pentru trimiterea în ţară, prin poşta specială, am socotit banii pentru plata hotelului, a taxiului până la aeroport de această dată cu factură pentru decontare şi a biletelor de avion spre ţară.

Diurna mea, deşi mică, am folosit-o numai pentru jucării pentru fiul meu Codruţ şi câteva lucruri de plajă luate de pe tarabele cu mărfuri expuse spre vânzare la preţ redus, în faţa magazinelor universale, în care găseai de la andrele pentru împletit ciorapi până la maşini de cusut Singer şi de la ciorapi până la haine din blănurile cele mai scumpe.

Aşa era la ei, chiar şi în măcelărie dacă intri zici că

intri într-o farmacie, unde eşti întâmpinat de la uşă şi condus prin tot magazinul pentru a alege şi a fi servit regeşte, deşi clienţi erau şi oameni mai puţin bogaţi, dar la fel de respectaţi de negustori, aşa cum au procedat şi cu mine.

Am decolat în dimineaţa celei de a şaptea zile cu un avion pe ruta Köln – Frankfurt şi după o scurtă escală cu un avion TAROM spre ţară, având la întoarcere doar un colet pe care l-am depus la bagaje pentru că era de o valoare neînsemnată financiar, în acesta erau doar micile atenţii cumpărate după posibilităţi.

În Bucureşti am ajuns sănătos, cu banii cheltuiţi cu chibzuinţă, aşa că nu aveam nicio grijă nici la decontare şi nici la modul de utilizare, pentru că aşa este normal ca omul să fie mai bine sărac şi curat decât bogat şi cu mâinile murdare de afaceri dubioase.

La casieria Ministerului, la decontul valutar iar am ieşit bine, cu o singură remarcă pe care în ziua de azi după treizeci de ani pot să o spun, şi anume că cel care era la casieria valutară a făcut greşeala „politică” să-mi spună: „Tovarăşul Prichici, dar aţi mai decontat azi o dată”, la care eu am rămas mut, iar el descumpănit, după care eu am reparat-o spunând că suntem doi Prichici în Ministerul de Interne.

Am tăcut până în ziua de azi, dar mi-a plăcut poanta serviciilor noastre de informaţii de atunci, cum au lucrat foarte inteligent, pe două fronturi, cu doi Prichici, pe aceleaşi meleaguri străine, poate în speranţa că unul măcar se va întoarce acasă.

Nici acest aspect nu l-am scris în raportul meu de câteva pagini privind misiunea mea şi cred că am făcut bine, pentru că sigur nu ştia nici şeful meu col. Simion Niculin de combinaţia inteligentă a serviciilor noastre secrete, aşa că, mulţumit că eu am adus tot ce trebuia pentru lucrarea cea mai importantă din planul de producţie a anului 1970, a raportat gen. Ovidiu Diaconescu cu mândrie că Prichici s-a întors şi a rezolvat problema materialelor respective.

La sfârşitul anului 1970, unitatea funcţiona din plin cu efective complete şi realizări la termene şi de calitate, fapt ce a determinat o serie de vizite de lucru a unor importante personalităţi cu funcţii mai mari decât ale ministrului nostru Ion Stănescu, cu care ne obişnuiserăm să ne viziteze destul de des.

Reclama produselor noastre o făcuseră şi peste graniţă chiar mostrele oferite celor care îl vizitau pe Ceauşescu sau care veneau chiar şi în atelierul pe care eu îl conduceam, fiind plăcut amenajat nu numai pentru mine sau pentru cei care lucrau acolo, dar şi pentru mai-marii vremii care ne vizitau aproape săptămânal.

În câte ţări din lumea a treia am exportat, nu mai ştiu, am şi uitat, dar nu am uitat faptul că noi trebuia să-i şi instruim fie la noi, fie la ei acasă, după instalarea şi punerea în funcţiune a tehnicii-operative folosite de cei mai mulţi, în scopuri politice, pentru eliminarea adversarilor.

S-ar putea să mă întrebe cineva când am constatat acest fapt. Răspunsul este că am văzut că împreună cu tehnica operativă vândută pe bani puţini se dădeau în mod gratuit, tovărăşeşte, şi volumele cu învăţătura marxist-leninistă şi ceauşistă, dacă nu se vor supăra cei care l-au slujit cu mai multă sau mai puţină credinţă, zeci de ani.

Am fost timp de zece ani şeful acelui atelier şi am avut grijă ca toţi acei tineri să aibă condiţii de muncă şi de viaţă, în familiile lor proaspăt înfiinţate, să primească şi câte o locuinţă, mai ales că în fiecare an aveam nunţii şi botezuri.

Au crescut sub toate aspectele şi ca număr în familiile lor, dar şi ca maturitate în relaţiile de serviciu unii dintre ei continuându-şi studiile serale la diverse facultăţi, folosind din plin timpul liber oferit de programul de lucru de opt ore.

Sportul, ca şi alte activităţi care şi mie mi-au plăcut, a făcut să ne cunoaştem destul de bine, să muncim cu plăcere, să nu trăim în relaţii tensionate întâlnite destul de des în armată, acolo unde comandanţii erau aroganţi sau

nu-şi iubeau subordonaţii.

Şi acum mă mai întâlnesc cu mulţi dintre ei, îi văd cu părul alb, unii pensionari chiar, dar tot colegii mei de muncă rămân şi cu plăcere ne amintim de viaţa noastră de „securişti”, dacă şi lor li se poate spune aşa, punându-i laolaltă cu acei activişti de partid, strecuraţi în unităţile noastre militare tehnice.

Majoritatea celor care au lucrat în fosta securitate, aproximativ nouăzeci la sută, au îndeplinit funcţii administrative, financiar contabile, asigurare materială, servicii de exploatare, întreţinere a mijloacelor fixe, de sănătate, învăţământ, personal, de documentare, cercetare şi producţie, fără sarcini politice.

Aproximativ cinci la sută au fost în linia întâi pe plan extern, dintre care nouăzeci la sută au fost pentru domeniul economic, pentru asigurarea unui aport valutar cât mai important la bugetul statului, pentru asigurarea pieţelor de desfacere a producţiei interne.

Poliţia politică a lui Ceauşescu nu a avut mai mult de doi la sută pe plan intern şi unu la sută pe plan extern, infiltraţi în diaspora românească cu diverse misiuni, din efectivele permanent angajate, apreciate la cca. 15.000 de cadre.

La cele câteva sute de cadre ale DSS-ului, putem adăuga fără nicio rezervă câteva zeci de mii de activişti ai PCR-ului, din toate întreprinderile şi sectoarele de partid din Bucureşti şi din ţară, ajutaţi de civilii turnători fără număr.

Merită să ne întrebăm deuni „cine trebuie pedepsit”?

Turnătorul, activistul sau securistul?

Las la aprecierea dumneavoastră, iar eu mă abţin.

Prin anul 1973, încă nu mă convinsese nimeni de utilitatea intrării în PCR şi nici nu simţeam nevoia, dar într-o zi, un şef mai mare mi-a spus că se discută la şedinţele de partid tot felul de probleme de muncă şi ar fi normal ca eu să nu-mi las oamenii din subordine să fie muştruluiţi de alţii pentru fapte de care nu erau răspunzători.

Avea dreptate, nu mai puteam refuza intrarea în PCR, era o fugă de răspundere clară şi pentru mine şi în final am acceptat să fac şi acest pas nedorit.

Recomandările şi confirmarea au fost o formalitate, deşi eu mă gândeam la originea mea, cu preoţi în familie, cu ţărănişti, cu legionari, cu militari de carieră în armata regală, dar nu s-au simţit dezonoraţi, nici cei care în tainicele lor verificări au constatat asemenea rădăcini.

Unul dintre membrii de partid, cu vechime mare şi în PCR, şi în securitate, era fostul meu şef, col. N.M., care nu ştiu prin ce jocuri de culise a apărut în noua unitate, deşi aici se muncea ca în oricare uzină de profil asemănător.

Ne-am reîntâlnit aşadar şi primul lucru care m-a întrebat a fost: „De ce ai fugit de mine?”

I-am amintit de ziua în care mi-a spus că pot pleca în concediu de odihnă, zi în care nici el şi nici eu nu ştiam nimic despre numirea mea în noua funcţie, deşi îmi amintesc acum, după treizeci de ani, că raportasem totuşi generalului Ovidiu Diaconescu, şeful Direcţiei Generale

Tehnice-Operative, că sunt ţinut sub o testare permanentă din punct de vedere profesional, ieşită din comun şi tendenţios programată.

La scurt timp, am auzit că N.M. a primit o funcţie administrativă în cadrul unităţii, unde ar fi avut de lucru, dar, cum năravul din fire nu are lecuire, a pornit o discretă campanie de represalii împotriva mea, prin intermediul unui om destul de delicat, de educat, la prima vedere, dar cu lipsuri în privinţa tăriei de caracter, care s-a lăsat influenţat de fostul meu şef de serviciu.

Acum, declanşând o prigoană şi mai aprigă împotriva mea, cu speranţa că acel om delicat, dar neexperimentat în ale vieţii mă va torpila de pe funcţia de şef de atelier – dispozitive electroniceşi chiar mai mult, creând artificial între mine şi un alt şef de atelier de la construcţii radio-tv o atmosferă de neîncredere.

Era el un bun teoretician în electronică, ing. mr. EL, dar la practică era la fel ca şi fostul meu şef, având comun de acum şi dorinţa de a mă prezenta în culori sumbre în

faţa celor care mă numiseră în funcţie cu niciun an în urmă.

Primele înţepături le-am simţit când am aflat că în şedinţele PCR eram criticat de şeful meu de serviciu, deşi mie direct nu-mi spunea nimic, atunci când eu îi demonstram că soluţiile tehnice pe care le aplicam în procesul de producţie a tehnicii-operative erau eficiente, iar el pleca ronţăindu-şi luleaua de care nu se despărţea niciodată.

Acest motiv m-a determinat să intru în PCR, pentru a spune adevărul despre munca noastră cea de toate zilele, pentru a-mi scuti băieţii mei de criticile aduse, culmea, de către şeful meu direct, mr. ing. RT.

Primul an de activitate era pe sfârşite şi bilanţul pe unitate era un prilej de a mă critica şi mai dur, aşa că am fost primit în grabă şi cu braţele deschise în PCR, pentru a-mi prezenta şi eu raportul ca şef de atelier de producţie dispozitive electronice.

În ziua şedinţei, în faţa unui prezidiu compus din generalii Ovidiu Diaconescu şi Istifie Geartu şi comandantul unităţii col. Simion Niculin, col. Vasile Borza şi a unei săli pline cu peste o sută de cadre tehnice militare de toate gradele şi funcţiile, a luat cuvântul comandantul, pentru prezentarea raportului.

Deşi din raportul comandantului unităţii nu a reieşit că eu ca şef de atelier nu mi-aş fi făcut datoria, s-a referit la unele întârzieri fără nominalizări, pentru că totuşi se realizase planul în cea mai mare parte, dar el, şeful meu de serviciu, avea sarcina de la şeful lui spiritual să mă lovească în mod public, dar fără acoperire, acuzându-mă de insubordonare.

Am urmat la cuvânt şi am prezentat situaţia reală, la care pe lângă deficienţele de execuţie, am spus clar şi fără teamă că în mecanismul procesului de producţie lipseşte o rotiţă, fără a o numi, care avea rolul de a colabora cu beneficiarii acelor produse, pentru a-şi da acordul privind calitatea şi performanţele produselor noastre, obligându-mă pe mine să aplic la ordin tehnologii necorespunzătoare,

de fapt fantezii tehnologice.

Mi-am încheiat cuvântul cu un angajament ferm că nu voi face rabat la calitate şi că voi aplica toate cunoştinţele acumulate în cei zece ani de producţie militară la Uzina Electromagnetica şi a celor şapte ani de muncă de întreţinere şi exploatare din unităţile „T” şi „R”.

A fost numit să ia cuvântul şi şeful meu, mr. ing. EL., al cănii nume eu nu-l pomenisem, şi a început raportul prin a spune că se recunoaşte în cuvântul meu ca fiind acea rotiţă lipsă, că nu a colaborat cu factorii de răspundere din unităţile beneficiare, fără însă a se angaja să colaboreze cel puţin în viitor.

Şedinţa a continuat cu fireştile raportări şi critici de partid cu care eu nu eram obişnuit, dar pe care le auzeam pe la colţuri care şi mie mi se adresau până nu de mult, de către aceeaşi persoană, care îmi născocise fel de fel de nume, de curente, de opinii, ca „prichicisme” ş.a.

După ce şedinţa s-a terminat, am fost chemat în sala de consiliu împreună cu şeful meu de serviciu, am fost întrebat dacă mai am ceva de raportat în privinţa modului de colaborare cu şeful meu direct.

Am raportat că nu mai am altceva de spus, iar pe el l-a întrebat dacă se angajează să întocmească şi să semneze planificarea şi realizarea la termen a poziţiilor din planul anului următor.

După ce m-a privit cu insistenţă, parcă să-i dau o garanţie sau o mână de ajutor, la care eu am fost cei drept nemilos, a răspuns că nu se angajează.

Generalul Ovidiu Diaconescu mi-a spus că sunt liber şi am plecat, iar el a rămas ca o stană de piatră, aşteptându-şi sentinţa pe care nu am aflat-o decât după ce am văzut că nu mai vine la mine în atelier şi nici în unitate, fiind transferat într-un domeniu mai puţin tehnic, dar poate operativ.

De atunci nu l-am mai văzut niciodată.

Anii au trecut, timp în care am girat funcţia de şef de serviciu după plecarea mr. RT, printr-un ordin scris al col.

Simion Niculin, comandantul unităţii, deşi eram un

simplu tehnician electronist, rămânând în continuare şi şeful atelierului dispozitive electronice –, până în ziua în care a fost adus un nou şef de serviciu, tânăr, inginer, cu experienţă în producţia de serie în Fabrica de Elemente pentru Automatizări din Bucureşti.

Stilul meu de muncă era mai mult capitalist, ţineam foarte mult la calitatea oamenilor şi a produselor pe care le executau, colaborând cu cei care aveau experienţă şi aveau şi caracter, ce se reflectau direct în calitatea relaţiilor de muncă şi calitatea produselor noastre solicitate şi la export.

Mi-a părut rău de mr. P.T. cu care aş fi putut colabora bine, căruia îi admiram pedanteria, dar ce folos că nu a sesizat intenţia acelui vulpoi bătrân col. N.M. care a vrut să mă lovească din nou, cu mâna altuia, deşi a mai încercat şi nu a reuşit.

A greşit, cum veţi vedea că a greşit şi cel care acum dorea să se afirme, să-şi impună stilul de muncă pe bază de grafice zilnice, colorate, aprobate, cu semnături, ştampile, prezentate conducerii unităţii spre aprobare şi pentru justificarea unor măsuri disciplinare de acum, împotriva mea, care nu stăteam de grafice colorate şi mă ocupam concret de calitatea aparaturii, de fiabilitatea ei, pentru a nu fi criticaţi cei doi comandanţi sau acuzaţi de atentat la siguranţa naţională.

Mr. ing. C. Florian, pentru că el era noul meu şef de serviciu, băiat bun, de loc de prin Chitila, a muşcat şi el momeala aruncată de col. N.M. invitându-se reciproc la cafeaua de dimineaţă, făcută şi descântată de o secretară, transportată de un maestru militar electronist, în biroul unde se făceau şi se desfăceau jocuri de culise la nivelul unui şef al femeilor de serviciu sau chiar mai jos.

Deşi lucrările mergeau bine calitativ şi la termen, tânărul şi simpaticul ing. C. Florian a căzut şi el în plasa lui N.M., asociat acum şi cu secretara care făcea cafeaua. Aceasta suferea de pe urma unei schimbări în conducerea unităţii, prin înlocuirea col. Simion Niculin cu generalul Istifie Geartu, datorită unificării Institutului de Cercetări

cu Unitatea de Producţie, fapt ce a condus la numirea col. Simion N. ca director-adjunct.

Imaginaţi-vă cum o secretară, care era pila fiecăruia dintre cei doi, a putut fi detronată, pentru că la generalul Geartu nu mai putea intra când şi cum dorea; acolo era o doamnă secretară, Mihaela Simionescu, de o fineţe rară ca şi şeful ei şi nu ar fi permis bârfa şi uneltirile celor trei. Acum îşi încerca norocul contribuind la întinderea iţelor celor doi ingineri porniţi împotriva mea.

Şeful meu de serviciu începuse de acum să-mi vorbească cu spatele, nu ştiu la recomandarea cui, că nu-l caracteriza, nu mai era el cel de la început, dornic să înveţe şi să colaboreze cu oamenii, devenise un vătaf bietul de el, în timp ce asociaţii complotişti radiau de bucurie.

M-am hotărât să-i vizitez mai des pe la biroul în care îşi sorbeau cafeaua, pentru a mă convinge dacă l-aş mai putea ajuta să se rupă de cei doi clevetitori şi fitilişti, dar nu am reuşit şi am decis să-l las cu linguşitori cu tot.

Am decis în final să cer să fiu primit de generalul Geartu la un raport confidenţial, pentru a-i explica motivul pentru care de această dată eu cer să plec din subordinea mr. C. Florian, lăsându-l să lucreze în stilul lui din F.E.A.

Am fost primit şi ascultat cu înţelepciunea ce îl caracteriza şi a decis pe loc să trec la Serviciul Tehnic de documentare şi să mă ocup de cabinetul tehnic şi expoziţiile cerute din ce în ce mai mult de personalităţi din ţară, dar şi de prin alte ţări prietene, din Tratatul de la Varşovia şi din lumea a treia.

Am cedat eu de această dată şi nu regret, pentru că atunci aş fi luptat şi cu cei din Consiliul Politic al DSS-ului.

Dumnezeu mi-a dat după sufletul meu un şef de serviciu în persoana col. ing. Nicolae Bojiţă, un ardelean de ispravă, bun de pus la rană, care avea şcoala vieţii şi mai ales studii de electronică în radiofrecvenţă, deci vorbeam aceeaşi limbă.

Acest lucru s-a întâmplat cam prin anii ’80, iar în ultimii şapte ani cât am mai lucrat în DSS, am avut încredinţate misiuni pe linie pur profesională, atât în ţară,

cât şi în ţări ca Algeria sau Tanzania, pentru dotarea şi instruirea lor în domeniul tehnic-operativ, aspecte cu care nu cred că este cazul să vă răpesc acum timpul.

Dar să vă spun cum l-a răsplătit Dumnezeu pe col. N.M., după faptele şi gândurile lui necurate.

Într-o zi, col. N.M. a fost chemat de generalul Ovidiu Diaconescu, pentru că tot ardea gazul pe la uşa cabinetului său, şi i-a cerut să-i încropească o mică expoziţie de tehnică-operativă, aşa cum să zicem că i-ar fi făcut Virgil Măgureanu lui Ion Iliescu sau lui Emil Constantinescu până în aprilie 1997 şi i-a dat o listă de produse, stabilind şi ora la care urma să o vizioneze.

Col. N.M. a cerut ajutorul celui care deţinea asemenea mijloace tehnice, cerându-i să-l şi ajute să le instaleze şi să-i facă rost de la mine de date tehnice despre fiecare produs.

I-am dat col. Constantin Boalcă tot ce m-a rugat şi a făcut el expoziţia mai mult, pentru că el, col. N M, nu se pricepea la aşa ceva, dispărând fără urmă, până când s-a apropiat ora vizitei.

După ce terminasem să-l ajut pe col. Boalcă şi după ce în glumă i-am spus să nu greşim vreo etichetă la vreun produs, colegul meu, frecându-şi palmele, a spus: „Ba din contră, sunt de acord să le încurcăm, că este treaba lui să le aşeze corect” şi aşa a şi făcut, iar după ce eu am plecat din încăperea respectivă, col. N.M. a şi apărut.

A aruncat o privire peste toate cele expuse şi, încântat că va fi felicitat de fapta lui măreaţă, s-a dus să-i raporteze generalului că totul este gata şi au pornit împreună spre locul de execuţie a lucrării, dar şi a lui ca profitor de pe urma muncii altora.

În clipa în care a intrat generalul în încăpere, col. Boalcă încă nu plecase şi chiar a stat, cred de afurisit ce era, să vadă reacţia la primele încurcături între ceea ce prezenta col. N.M. şi ceea ce era scris pe etichete, după care a cerut permisiunea să se retragă, îngrozit de faţa generalului pe care se putea citi nedumerirea faţă de bâlbâielile col. N.M. ieşind în grabă după ce i s-a permis să

plece.

Am aflat mai târziu cum au decurs lucrurile, cum l-a întrebat generalul cine a făcut expoziţia, cine a pus etichetele, recunoscând poate, în speranţa de a se salva, că l-a ajutat col. Boalcă şi că a fost dat afară din încăpere spunându-i: „Boalcă şi-a bătut joc de tine, nu vezi că ţi-a încurcat etichetele? Lasă-mă că mă descurc şi singur!”

Bine că nu am fost de faţă, că aş fi intrat în pământ de ruşinea lui. Mă apucase mila, deşi cred că merita o pedeapsă de la Dumnezeu sau de la cei ca noi care am fost hărţuiţi moral de unul ca el sau ca alţii de teapa lui.

Pentru mine a fost un om care cred că şi-a ratat toate şansele de a se realiza profesional, de a fi iubit de subordonaţii şi de şefii lui din cauza unei invidii înnăscute, existente în firea lui răutăcioasă, care se manifesta când cineva nu i se supunea orbeşte sau nu-l linguşea.

Aşa sunt oamenii, diferiţi, unii născuţi şi crescuţi cu dragoste şi mai ales în spiritul creştinesc de a-şi iubi semenii, de a-i ajuta la nevoie, alţii sunt diametral opuşi. Eu cred că am fost bun cu oamenii buni şi intransigent cu toţi cei care erau răi, invidioşi, necinstiţi, leneşi, needucaţi, egoişti.

lână şi în ultimii doi ani de muncă, înainte de a ieşi la pensie, am fost solicitat să conduc un atelier de prototipuri.

Am condus acest atelier până în ziua în care cei doi generali, comandanţii cei mai buni pe care i-a avut DGTO în cei treizeci de ani de existenţă, au fost pedepsiţi de Ceauşescu pentru abateri ale subordonaţilor lor de la linia politicii PCR-ului, cum a fost cazul celui care nu avea o butelie pentru aragaz să facă mâncare celor patru copii ai săi, ameninţând că va arunca cu sticle şi borcane în capul lui Ceauşescu oriunde l-ar fi întâlnit.

Atât a trebuit, că Postelnicu a şi auzit şi fără nicio reţinere a şi trecut la represalii.

În ziua în care a venit la noi în atelierul de prototipuri să-şi ia rămas-bun, cel care a iubit oamenii din subordinea lui, generalul Istifie Geartu, a fost ca şi noi atât de

emoţionat, încât toţi eram cu ochii în lacrimi. A fost pedepsit pentru că nu l-a pedepsit, pe cel care lovea în PCR.

După plecarea celor doi comandanţi, care a coincis cu venirea lui Gorbaciov la putere în Rusia, am decis să ies din activitatea de securist, acumulând prea mult stres şi nemaisuportând fărădelegile şi minciunile lui Ceauşescu, am intrat pe un făgaş fără întoarcere.

Am luat calea doctorilor, a comisiilor medicale şi a ieşirii sub orice formă şi cu orice preţ din acea activitate pe care să fiu sincer am slujit-o cu credinţă.

Pentru aceşti doi comandanţi, generali cu diplome de merit, buni români, începuse o perioadă grea, de mai mulţi ani de pe timpul lui Homoşteanu, ministrul de aceeaşi factură ca şi Bobu sau Postelnicu, fără respect faţă de oameni.

El, ministru Homoşteanu, era de fapt un politruc în comparaţie cu generalul Geartu, specialist în domeniul tehnic-operativ, care ar fi fost recunoscut şi de cei mai buni specialişti occidentali din domeniu. El, politrucul, şi-a permis într-o zi să-i spună gen. Geartu în prezenţa mea, în loc de răspuns la salutul militar, cuvinte de genul „Ia zi măi, Geartule, cu ce mă mai minţi azi?”

Eu cred că nici în glumă nu avea dreptul să-i spună asemenea cuvinte, dar ce să le ceri unor indivizi orbiţi de puterea pe care le-a dat-o Ceauşescu, putere care acum a dispărut, pentru că ei nu erau mari, erau doar slugi credincioase, spre deosebire de ministrul Ion Stănescu, singurul competent şi respectuos cu subalternii.

În misiune cu Mihai Pacepa

Un alt episod am trăit în anul 1977, cu puţin timp înainte de fuga generalului Mihai Pacepa din ţară.

Eram cu cei doi generali Ovidiu Diaconescu şi Istifie Geartu, cu ocazia unei expoziţii organizate în poligonul Băneasa, cu ultimele noutăţi din domeniul comunicaţiilor şi supravegherii TO, tehnici cu laser, microunde şi infraroşu, ce urma să fie prezentate lui Ceauşescu de către Pacepa şi cei doi generali.

Totul era bine pregătit şi nu mai era prea mult timp până la sosirea lui Ceauşescu, când la un moment dat am văzut că cei doi generali au vorbit ceva, puţin mai retras, după care m-au chemat pe mine şi mi-au spus că s-au gândit că aş putea rămâne doar eu cu Pacepa, pentru că mie Ceauşescu nu are ce să-mi facă în cazul în care nu i-ar conveni ceva.

Probabil că discutase cu Pacepa şi acceptase propunerea lor, iar în minutele rămase am trecut în revistă tot ce urma să prezinte din punct de vedere strategic, politic, economic, iar eu să pun în funcţiune şi să demonstrez funcţional fiecare produs în parte aşa cum făceam pentru toţi demnitarii români şi străini.

Aşa s-a stabilit, aşa am făcut, am rămas noi doi – eu şi Pacepa –, iar cei doi generali s-au retras.

A sosit momentul vizitei, cu un alai de vreo zece civili şi militari, început cu obişnuitul raport dat de Pacepa, urmat de expunerea în ordinea şi direcţia în care se deplasa întregul alai, cu toate detaliile de rigoare, fără însă ca să pună măcar o întrebare sau să scoată o vorbă.

Nu făcea altceva decât să-şi rotească privirea de parcă cineva ar vrea să-l împuşte sau îi căuta pe cei doi generali.

A fost de fapt un spectacol în care Pacepa a ţinut un monolog. Aşa cum au venit, aşa au plecat.

Mă întrebam, oare să se fi uitat tot timpul după cei doi generali, să-i prindă pe picior greşit şi să-i lovească, pentru că nu avea încredere în noi? Era convins că noi ştim tot ce a făcut, rău sau bun, dar nu avea cum să ne rotească pentru că nu greşise încă nimeni dintre ai noştri.

Nu a durat mult şi s-a produs fuga lui Pacepa cu toate secretele lui lovind fără milă, Moscova în primul rând, apoi pe Ceauşescu şi ai lui activişti şi probabil cu regret toată suflarea din DSS.

Spun că a regretat probabil fapta lui de trădare, a colegiilor şi subalternilor de oriunde din lume, prin faptul că la vizita lui Ceauşescu la expoziţia de la Băneasa şi-a oferit serviciile pentru protecţia celor doi generali care se

dorea a fi pedepsiţi, risc pe care şi la asumat de bunăvoie.

După douăzeci şi patru de ani

Acum, la sfârşitul anului 1986, decizia mea de a ieşi din activitate era într-o fază destul de avansată, trecusem prin două comisii medicale şi, deşi nu aveam mai mult de cincizeci de ani, aşteptam decizia finală.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, în vara anului 1987, a ieşit totuşi aşa cum am dorit, fără alte condiţii de revizuire medicală.

Cu decizia în mână, am pornit pe drumurile pensionarilor, prezentări la comisariate şi mai ales mutaţia pe linie de partid la organizaţia de cartier unde locuiam, fără de care nu primeam nici livretul militar, nici pensia, pentru că aşa eram noi, membrii PCR, ca nişte urşi ţigăneşti care trebuia să jucăm după cum vrea ursarul-şef, puşi pe jar, ţinuţi la distanţă cu o bâtă prinsă de nas cu un belciug ţigănesc.

Iată-mă liber ca pasărea cerului. Nu mai aveam decât o întrebare, care mă frământa zilnic văzând cum în ţările vecine se agitau spiritele, când anume vor pica Ceauşescu şi ai lui discipoli?

Am fost invitat să particip la şedinţele PCR de cartier, care se ţineau la Şcoala 70, şi nu aveam alt gând decât să-i fac să înţeleagă că eu nu am fost un activist de partid în securitate, ci un tehnician electronist care a fost obligat să intre în PCR şi să urmeze chiar şi cursurile Universităţii Politice şi de Conducere timp de trei ani, fără a fi scutit de sarcinile de serviciu, ca o „răsplată” a seriozităţii cu care am muncit.

lână în toamna lui 1989, am fost la trei şedinţe ale organizaţiei PCR de cartier, iar la ultima, în toamna lui 1989, am fost obligaţi să fim prezenţi pentru a ne da acordul pentru realegerea lui N. Ceauşescu la al XIV-lea congres al PCR-ului.

Cum eu ştiam că schimbarea se va face şi la noi până la sfârşitul anului 1989, am avut curajul, atunci când am fost nominalizat, ca să-mi afirm ataşamentul faţă de PCR şi acordul de a fi reales Ceauşescu la al XIV-lea congres, am

spus clar şi tare că eu „MĂ ABŢIN”.

S-a făcut o linişte mormântală în sală şi după câteva zeci de secunde de conversaţii în prezidiu, în şoapte, au anunţat că şedinţa se suspendă.

Au început să iasă unul câte unul, fără să se uite înapoi de teama să nu se declanşeze vreun scandal, dar în linişte au ieşit toţi şi ultimul am fost eu, care am fost aşteptat de unul mai curajos pentru a mă întreba dacă nu mi-a fost frică, dacă nu este posibil să fiu arestat în orele sau zilele următoare.

I-am răspuns că nu-mi este frică pentru că le-a sunat ceasul şi lor ca şi lui Honecker şi altora.

A tăcut, a zâmbit şi a plecat, oftând parcă de nerăbdare să vadă sau să audă când şi la noi va suna ceasul cel rău pentru ei, comuniştii, şi cel bun pentru noi românii.

Eram în toamna anului 1989 şi nu au mai avut timp să-mi aplice o pedeapsă exemplară, dar după 1990 nu au mai stat pe gânduri, iritaţi de câte le-am făcut prin clădirile CC-ului, televiziunii din Str. Pangratti, MApN-ului şi alte sedii importante din punct de vedere politic şi militar strategic, m-au lovit în stil comunist.

Curajul meu de a săvârşi asemenea abateri de la linia PCR-ului venea de prin anii de după război şi din cei în care am fost martorul unor nedreptăţi sociale cum a fost printre altele cel de reducere a pensiilor tuturor militarilor activi care au luptat contra URSS-ului, lăsând familiile cadrelor militare active muritoare de foame.

Reducerea de la câteva mii de lei la câteva sute de lei, îndepărtarea din orice funcţie a celor care au slujit ţara ca militari activi, lăsându-le familiile pe drumuri, nopţile în care noi, cei trei copii, ne speriam când miliţienii de atunci băteau în poarta casei noastre, pentru a-l lua pe tata la anchetele ordonate de comuniştii veniţi la putere.

Tatăl meu cu greu a obţinut pe atunci un loc de muncă în Halele Obor din Bucureşti, deşi a fost un bun cunoscător al muncii de secretariat, ca şef al secretariatului Regimentului 38-infanterie, din Brăila, din

anul 1930 până în anul 1945 când a fost scos din armată, pentru că a luptat pe frontul de răsărit.

Curajul meu era cunoscut şi de colegii mei, cărora le mai spuneam câte un banc pe seama celor doi „conducători iubiţi" sau când ascultam în birouri casetele înregistrate pe la cluburile studenţeşti cu melodii intitulate „Am văzut caşcaval aseară la telejurnal" pe care sunt sigur că nu se temeau să le asculte majoritatea românilor.

Cu atât mai mult acum, când eram liber, pensionar cu vechime, nu aveam de ce să mă tem, mai ales că eu, spre deosebire de mulţi alţii, cunoşteam foarte bine toate metodele şi mijloacele de luptă ale comuniştilor ce trebuiau îndepărtaţi de la putere, dar AM FOST CONDAMNAT LA TĂCERE.

Participarea la MAREA REVOLTĂ din Decembrie 1989

În dimineaţa zilei de douăzeci şi unu decembrie 1989, fiind pensionar, am plecat spre locul de desfăşurare a mitingului anunţat şi am ajuns din urmă coloana oamenilor muncii, care se termina în dreptul Hotelului Intercontinental.

Oamenii mergeau mai mult ca un cortegiu funebru, împins de la spate de cadre de miliţie, mai mulţi ofiţeri şi de acei activişti ai organizatorului de la sectoarele de partid, unii dintre ei în temă cu ceea ce va urma, ducându-i ca pe nişte oameni condamnaţi la moarte.

Se putea citi pe feţele lor o teamă amestecată cu scârbă, dar totuşi îşi duceau steagul fiecare şi toţi împreună lozincile până atunci strigate cu supuşenie, iar acum scrise pe o pânză mai roşie ca de obicei, creând un tablou în faţa căruia am rămas pe gânduri, dându-mi singur şi nesilit de nimeni un răspuns scurt: „GATA! Au venit pe tancuri, acum să-i vedem cum vor pleca după 45 de ani".

M-a trecut un fior de bucurie, dar şi de teamă, pentru că ştiam că nu vor renunţa la putere decât după sacrificarea a tot ce are o naţiune mai bun, patrioţii, care erau deja în vizorul acoliţilor lui Ceauşescu, indiferent

unde s-ar fi aflat ei, în case, la serviciu, pe stradă şi unul nu ar fi scăpat dacă foştii mei şefi şi colegi nu ar fi întors spatele Ceauşeştilor.

Nici nu intraseră toţi cei împinşi de la spate de miliţieni şi activiştii de partid în Piaţa Palatului, că s-a şi auzit primul ropot de aplauze amestecat cu huidueli şi fluierături, repetate la intervale scurte până în clipa în care s-au auzit primele explozii reale sau simulate de petarde.

Eram pe la jumătatea străzii Ion Câmpineanu, când am văzut venind în fugă, la început câte unu sau doi, după alte huiduieli, grupuri mai mari cu steaguri şi resturi de pancarte strigând disperaţi că se trage.

M-am întors şi eu cu mulţimea de manifestanţi, care de acum luase aspectul unor oameni speriaţi de moarte, strigând fiecare în legea lui unul că a fugit Ceauşescu din balconul CC-ului, altul că se trage şi e dezastru acolo în piaţă, se calcă oamenii în picioare, iar alţii spuneau cu sufletul la gură doar „Fugiţi, fugiţi!”

Am pornit spre casă, imaginându-mi doar scenele de groază trăite de cei prezenţi în locurile unde au fost aruncate acele petarde, cu scopul precis de a ridica tensiunea nervoasă a zeci de mii de oameni, la o cotă suficient de mare pentru a-i speria chiar şi pe cei doi „neînfricaţi luptători comunişti”.

Evenimentele de acum evoluau într-o singură direcţie, spre prăbuşirea sistemului dictatorial comunist.

Am povestit ce am văzut şi ce am auzit eu, tuturor, chiar şi vecinilor mei.

Niciun creştin din România nu cred că ar fi dorit moartea celor doi dacă ar fi cedat în acea seară de 21 decembrie 1989, dacă ar fi renunţat de bunăvoie la putere. Ar fi fost şi pentru noi românii un Crăciun cu adevărat fericit, fără o vărsare de sânge ca la Timişoara şi fără ca nişte oameni, creştini şi ei, să fie obligaţi să-şi murdărească mâinile cu sângele unor păgâni, pentru că pericolul revenirii lor era posibil oricând.

Cunoşteam planurile lui, strategia lui militară în

cazul unui atac armat extern sau intern, la persoana lui sau a regimului dictatorial creat de el în România. Strategia era numită „Războiul întregului Popor” sau prescurtat RÂŁ aţa cum o scriam în notiţele noastre de instruire la cursurile de pregătire militară.

De fapt acum nu mai putea fi vorba de un război al întregului popor, pentru că poporul ieşise pe străzi cu mâinile goale şi nu putea declanşa un război civil.

Poate luptele dintre unităţile MApN-ului şi cele ale DSS-ului, provocate şi întreţinute de scenarii ale PCR-ului, până la victoria finală asupra noastră a românilor să fi declanşat un război civil.

Spre nenorocul lor, al comuniştilor, au mai fost şi câţiva români care au stricat jocurile lor strategice şi am scăpat fără a fi dezintegraţi ca Iugoslavia.

Dar să revin la seara de 21 decembrie 1989, când am decis să văd cu ochii mei ce se întâmplă în zona Hotelului Intercontinental, unde se spunea că s-a instalat o baricadă şi a început să se tragă în manifestanţi.

Am ajuns la metroul de la Universitate, de unde am văzut o mulţime de tineri în mijlocul carosabilului, cât era strada de lată, de la hotel până la Restaurantul Dunărea, stând ca două tabere, faţă în faţă, sub o presiune de nedescris, încercând şi unii, şi alţii să străpungă zidul celorlalţi, cu deosebirea că unii erau scutierii, dotaţi cu tot ce ştiţi, iar de partea cealaltă, revoluţionarii autentici, cu mâinile goale de mă şi miram cum pot face faţă.

lână în acel moment nu am auzit să se tragă un cartuş şi am stat la câţiva paşi de cei care împingeau cu forţă spre scutieri. Am trecut cu privirea peste mulţimea de tineri care stăteau pe treptele de piatră, din faţa hotelului, mulţime continuată spre Str. Batiştei cu un rând de cadre militare echipate de luptă, care flancau latura dinspre hotel.

Am plecat în momentul în care a apărut în Piaţa Universităţii un tânăr cu un drapel tricolor uriaş, pe care îl flutura ca pe stadioanele de fotbal, apoi am trecut spre acele cadre militare cu care am încercat să intru în vorbă,

spunându-le că este mare păcat să tragă în acei tineri care vor să fie liberi. Nici măcar unul nu a răspuns sau nu şi-a îndreptat privirea spre mine, de parcă nici nu aş fi vorbit cu ei, priveau prin mine undeva peste mări şi ţări, că nici a români nu prea arătau a fi, după muţenia şi culoarea lor.

Am trecut în revistă şi zona din spatele Hotelului Continental spre Ambasada Americană, unde am întâlnit câteva maşini de pompieri dotate cu tunuri de apă, unde de această dată am fost somat să trec mai repede că altfel trag în mine.

Am grăbit pasul, ca să nu mă împuşte, fără ca eu să-l atac nici măcar verbal, şi am pornit spre casă.

Nici nu am ajuns bine că a şi început să se tragă rafale de arme automate grele, în zona Universităţii şi, cuprins de groază şi ură pe cei care au declanşat focul asupra celor de la baricadă, tineri neînarmaţi care cereau doar libertate, am decis ca a doua zi să trec la acţiune, pentru dejucarea acelor planuri de declanşare a războiului întregului popor, adică război civil.

Tirul de arme automate a durat destul de mult şi abia spre miezul nopţii s-a mai liniştit, dar n-am putut închide un ochi cu gândul la ce s-a întâmplat în Piaţa Universităţii, la ce vor face colegii mei în sediile în care lucrau, vor primi ordin să tragă? De la cine? în cine?

A doua zi, pe 22 decembrie 1989, după ce elicopterul a plecat de pe acoperişul CC-ului cu cei doi la bord, am trecut la depistarea unuia dintre comandanţii Direcţiei a V-a şi l-am găsit pe col. Lăzărescu F., cu care am schimbat câteva cuvinte, despre modul în care a intrat în clădire mulţimea de revoluţionari, dacă au fost incidente şi dacă este cumva în clădire generalul Iulian Vlad.

Ne-am strâns mâinile, urându-ne sănătate şi am pornit în direcţia în care mi-a spus că îl pot găsi pe general, trecând pe lângă grupuri mai mari sau mai mici de revoluţionari, unii liniştiţi şi paşnici, alţii agitaţi, alţii având în mâini şi prin buzunare „amintiri” oferite de luxul din clădire, până când am zărit un mic grup de tineri care discutau chiar cu generalul Iulian Vlad.

M-am prezentat şi, fiind convins că mă cunoaşte din timpul vizitelor făcute la noi în unitate şi chiar la mine în atelier, i-am raportat că ar fi bine să dea telefon generalului Ţencu de la „T” pentru a-i comunica să depună toţi oamenii pistoalele la rastel şi să fie trimişi acasă pentru a nu putea fi acuzaţi că au tras, ei fiind cel mai aproape de sediul CC-ului.

A fost de acord şi ne-am deplasat cu tot grupul până la un telefon de minister, de unde a sunat şi a răspuns chiar generalul Ţencu, care aştepta ordine clare şi precise de la superiorii lui.

Ca militar nu avea voie să decidă singur cât timp generalul Iulian Vlad era în viaţă şi era chiar de partea revoluţionarilor cu care stătea de vorbă, când l-am întâlnit în clădirea CC-ului.

A dat un ordin scurt şi clar: „ÎN NUMELE POPORULUI ORDON: DEPUNEŢI ARMAMENTUL LA RASTELE ŞI TRIMITEŢI OAMENII ACASĂ; MAI PUŢIN CEI CARE VOR ASIGURA PAZA SEDIILOR ÎN SCHIMBURI”.

S-a auzit în microreceptorul telefonului ţinut la distanţă pentru toţi cei de faţă, circa zece persoane, vocea gen. Ţencu:

„AM ÎNŢELES, DEPUNEM ARMAMENTUL ŞI TRIMITEM OAMENII ACASĂ” după care generalul Iulian Vlad a adăugat: VINE Lt. – Col. PRICHICI ŞI CONTROLEAZĂ CUM S-A EXECUTAT ORDINUL DAT”.

Din nou s-a auzit „AM ÎNŢELES, SĂ TRĂIŢI” cuvintele fiind rostite de generalul Ţencu, unul dintre cei care mă cunoştea foarte bine, din timpul celor 25 de ani de muncă în CTOT din DSS.

Am executat acest ordin, întocmai şi la timp, dar niciodată generalul Iulian Vlad nu a redat textual în public ordinul dat generalului Ţencu, referitor la controlul execuţiei ordinului de către mine şi nici despre urmările implicărilor mele voluntare, în desfăşurarea evenimentelor după fuga lui Ceauşescu din CC.

Implicările mele, despre care mi s-a spus că au

stricat jocurile politice, dar fără să mi se spună ale cui jocuri, cred că şi-au atins ţintele vizate de mine, pentru că generalul Iulian Vlad, după mai mulţi ani, mi-a putut pune doar întrebarea „Măi Prichici, tu ştii ce le-ai făcut?”

Nu mi-a spus ce ştia, dar ştiu că am fost pedepsit de cei cărora le-am stricat jocurile, care acum trăiesc liniştiţi şi foarte bine.

În acelaşi mod au fost date încă două telefoane, unul generalului Rus de la aviaţia militară, pentru a opri plecarea oricărui individ care ar trebui să fie judecat pentru ce a făcut în cei patruzeci şi cinci de ani de teroare comunistă şi mai ales a celor doi fugari, iar al treilea telefon a fost dat comandantului de la penitenciare, pentru eliberarea deţinuţilor politici.

Nu vă pot spune de câte. ori i-a fost întreruptă legătura telefonică, în timpul comunicării ordinelor, de undeva, cred, din repartitoarele prin care treceau apelurile din birourile CC-ului.

După aceste trei ordine, am mai rămas câteva minute în clădirea CC-ului, pentru a vedea ce se întâmplă şi am însoţit acelaşi grup de tineri care îl înconjura pe generalul Iulian Vlad, intrând chiar şi într-o sală mare de şedinţe, pe care nu o văzusem niciodată şi în care se mai aflau poate 15 oameni de vârste diferite printre care şi prim-ministrul de atunci – Dăscălescu, Verdeţ, un tânăr din Timişoara care a întocmit o listă cu cei prezenţi.

La masa prezidiului se aşezaseră cei doi foşti miniştri şi un tânăr cu barbă, care l-a invitat şi pe generalul Iulian Vlad să ia loc în acel prezidiu ad-hoc.

Bineînţeles că cel tânăr care se autoproclamase primar general al Capitalei, hotărâse ca noi ceilalţi, pe baza unei liste întocmite de cineva din sală să formăm guvernul, insistând să spun şi eu cum mă numesc şi ce profesie am.

Cu modestie, am spus că eu nu doresc nicio funcţie, pentru că nu am pregătirea necesară şi am decis să plec spre unitatea T.

M-am strecurat cu greu pe lângă cei care încercau să

intre în sala de şedinţe şi poate în guvernul ce se încerca a se face acolo, întâlnind chiar şi voci, printre care a unui bătrân albit de vremuri, care striga cât îl ţinea gura: „Hoţii! Eu sunt inginer cu diplomă!” şi fluturând-o cerea să fie şi el inclus pe lista guvernului.

L-am privit cu milă, dar nu aveam cum să-l ajut pe bietul om şi mi-am continuat drumul ordonat de generalul Iulian Vlad, încercând să ies pe uşa din faţă a CC-ului, nu pe cea pe care am intrat, de teama celor doi câini mari şi negri ai lui Ceauşescu, blocaţi între uşile de la acea intrare.

Am decis să sar pe una dintre ferestrele de lângă uşa de lajntrarea principală, pentru că la uşă se călcau revoluţionarii în picioare, şi am sărit cam de la doi metri şi ceva atenţionându-i pe cei care se aflau sub acea fereastră să se ferească să nu-i strivesc cu cele optzeci de kilograme ale mele.

Trecuse cred aproape o jumătate de oră de când trebuia să fi ajuns în clădirea din Str. Câmpineanu Nr 8, la doi paşi de clădirea CC-ului, unde aveam misiunea să constat dacă au fost depuse pistoalele din dotare la rastele şi dacă oamenii mai sunt încă în unitate.

Am intrat pe poarta pe care la 1 decembrie 1963 intram însoţit de acel lucrător de cadre, pentru a mă prezenta celui care se numea Ovidiu Diaconescu, maior pe atunci, general acum pedepsit de Ceauşescu cum v-am mai spus.

1 *1*

unde am întâlnit pe cel căruia trebuia să-i şi raportez despre situaţia reală din stradă şi din fosta clădire a CC-ului.

Pe generalul Ţencu, l-am găsit împreună cu generalul Gianu Bucurescu, aşteptând veşti bune, deşi nu prea mirosea a bine în clădirea CC-ului. Am omis să vă spun că, în timp ce mă pregăteam să ies pe fereastră, cineva striga disperat că la subsolul clădirii s-a dat drumul la gaze.

A fost o primă încercare de a elibera clădirea de

curioşi, dar mai ales de unele persoane care ar fi putut face cu adevărat un guvern democratic, periculos pentru fosta nomenclatură a PCR-ului, după părerea mea şi poate şi a altora.

După verificarea executării ordinului dat de generalul Iulian Vlad, am cerut permisiunea să-l sun şi pe generalul Istifie Geartu care se afla atunci la conducerea unei unităţi cu alt profil, departe de cel electronic, pentru că şi domnia sa cu toţi subordonaţii erau în pericol fiind ţintele vii a unor provocări de care îmi era teamă.

Am reuşit să vorbesc fără să se mai întrerupă legătura telefonică şi i-am spus şi dânsului tot ce am crezut eu că este bine să facă, aşa cum procedase şi generalul Ţencu. I-am urat sănătate şi cu un „să trăiţi” din suflet, ne-am despărţit pentru încă mulţi ani, fiindcă aşa a vrut Cel de Sus.

După ce am sorbit un pahar cu apă, oferit de generalul Ţencu, am fost ajutat cu o maşină şi un şofer, pentru a mă deplasa şi în celelalte unităţi tehnice în care am fost primit ca fost coleg şi subaltern al col. Hristea Teodor, un inginer electronist, bun şi ca om, şi ca şef ce mi-a fost, în ultimii ani de serviciu, în acea unitate „P”.

După ce am verificat modul de execuţie a ordinului, în principalele unităţi, am făcut un lucru care mi s-a părut normal: să mă întorc în clădirea CC-ului, să-i raportez generalului Iulian Vlad că ordinul a fost îndeplinit. Nu am mai putut lua legătura cu domnia sa, pentru că nu l-am mai găsit, şi am intrat din nou în clădirea UST-ului din Str. Câmpineanu, pentru a-i ruga pe cei doi generali să-i transmită cu prima ocazie că eu am executat ordinul.

Nu am apucat să termin însă ce aveam de spus că a început o canonadă de artilerie uşoară, cum nu mai auzisem de la cel de al doilea război mondial, când românii au trecut Prutul la ordinul lui Antonescu „pentru a-şi recuceri teritoriile ocupate de ruşi în mod abuziv.

Am plecat după lăsarea serii din Str. Câmpineanu Nr. 8 şi am trecut printre gloanţele ce se trăgeau pe acea stradă în cei care fugeau din faţa CC-ului şi o apucau pe

unde puteau, iar eu nu aveam altă cale decât spre Universitate, la tramvaiul de la Sf. Gheorghe care mă ducea spre casă.

M-am închinat când am ajuns acasă, de se mirau şi ai mei de câte cruci făceam, dar numai eu ştiam prin ce trecusem în acea seară, după ce simţisem mirosul de praf de puşcă la ieşirea în Str. Câmpineanu.

Soţia în special era cea mai speriată, când a auzit în ce loc se trage din ştirile de la televizor şi, neştiind unde sunt eu, era disperată că pot fi şi eu printre victimele din acea seară.

I-am spus să stea liniştită că eu ştiu să merg printre gloanţe, printre rafale scurte sau lungi de arme automate şi nici Dumnezeu nu mă părăseşte pentru că nici eu nu-L părăsesc, aşa că trebuie să-mi duc misiunea până la capăt;

pentru că oamenii din DSS sunt vânaţi oriunde ar fi ei, pe străzile oraşelor din toată ţara, aşa cum am văzut la Sibiu şi trebuie cineva să facă ordine, să nu se mai tragă aiurea, din răzbunare sau ordine politice!”

Totul a decurs aşa cum am gândit, să le anulez şansa de a fi provocaţi de cineva din DSS cel puţin, clădirile fiind acum în beznă, oamenii acasă, în cine mai puteau trage?

Totuşi, sediile şi cei care acum le păzeau erau expuşi unor atacuri din partea unor diversionişti, doar pentru faptul că nu erau îmbrăcaţi în uniforrme de soldaţi sau gradaţi MApN şi era nevoie urgentă de cel puţin un pluton de militari înarmaţi recunoscuţi ca oficiali şi de drept răspunzători de ce se va întâmpla cu aceste sedii ale DSS-ului.

A doua zi de dimineaţă, pe 23 decembrie 1989, am plecat pe la ora zece spre sediul fostului CC, pentru a cere fie celor de la gărzile patriotice, fie ofiţerilor MApN să dispună repartizarea unui pluton de ostaşi condus de un ofiţer, pentru realizarea dispozitivului de pază a cel puţin şase sedii importante, în cazul în care eu nu aş mai reuşi să-l găsesc pe generalul Iulian Vlad, care în mod sigur ar fi făcut demersurile necesare la nivelul domniei sale.

Am nimerit din întâmplare în biroul lui Teodor

Mazilu, unde se mai aflau fostul general Doicaru şi alte personaje mai puţin importante pentru misiunea mea, poate doar pe Cazimir Ionescu ar fi fost mai indicat să-l contactez, dar era speriat de moarte pentru că intrasem în acel birou.

Nu am apucat să-i spun lui Teodor Mazilu pentru ce am venit printre gloanţe până aici, că a şi început să ţipe Cazimir Ionescu urcat pe o masă „să iasă afară persoanele străine, pentru că aici sunt teroriştii arestaţi”, în acelaşi timp cei patru ostaşi dispuşi la fiecare colţ al încăperii au băgat cartuşe pe ţeava mitralierelor ţinute în direcţia unde mă aflam.

„Teroriştii” arestaţi nu erau alţii decât colegii din Direcţia a V-a care deschiseseră uşile CC-ului după coalizarea armatei cu populaţia pe întreg teritoriul României, poate ca răsplată.

Nu am renunţat, chiar dacă Doicaru mi-a spus în şoaptă: „Nu te băga!”, după ce auzise că am nevoie de ostaşi pentru paza unităţilor de securitate şi răspunsul neinteligibil al lui Mazilu aflat într-o stare avansată de oboseală, arătând ca un om drogat, mi-a dat un răspuns neinteligibil. Atât am înţeles de la el, să mă adresez celui îmbrăcat cu o haină de piele neagră pe nume Sârbu, ce îl seconda pe Mazilu şi de la care am primit un răspuns clar: „Nu avem militari”.

Am plecat în căutarea generalului Iulian Vlad şi, fără nicio şansă de a afla de la cineva unde se află, m-am îndreptat spre comandamentul militar de apărare a sediului CC-ului.

Dar am găsit acolo personaje care nu tratau cu interes protecţia securiştilor, a celor care şi ei se aliaseră cu românii, pentru demiterea lui Ceauşescu, lăsându-i pe revoluţionari să intre în clădirea CC-ului, fără nicio condiţie prealabilă.

La comandantul gărzilor patriotice din CC nu am găsit niciun sprijin material, cu atât mai mult cu cât dintr-o cameră alăturată a ieşit un domn la vreo 40 de ani, blond, cam de un metru şi optzeci înălţime, îmbrăcat cu un

pardesiu de culoare bej, care s-a legitimat cu o legitimaţie ca de RATB băgată în plastic şi m-a somat să-i spun ce vreau de la generalul Iulian Vlad, că el este cel mai mare din CC, la care am repetat dorinţa noastră, a securiştilor, de a fi preluaţi de un organ competent, recunoscut de cei care s-au constituit ca forţă conducătoare provizorie, pentru a nu fi distruse sedii în care sunt valori deosebite.

Unul dintre ofiţerii care comandau militarii în termen m-a întrebat disperat ce se întâmplă aici că îi sunt omorâţi oamenii şi nu se ştie de unde se trage, unde dispar trăgătorii, că doar ei soldaţii nu se împuşcă între ei.

Atunci pe loc nu am putut răspunde nici cu o părere măcar, dar acum după atâţia ani sunt convins de modul de ucidere de la mică distanţă, mascat de sisteme de foc artificiale, simulatoare, întâlnite în toate locurile publice aglomerate şi plantate de ce nu şi în interiorul clădirilor.

Cu ajutorul a doi militari înarmaţi, puşi la dispoziţie de comandantul lor aflat în dispozitiv la intrarea în biroul şefului gărzilor patriotice, am putut ieşi mergând pe coate şi genunchi, încadrat în faţă şi în spate de cei doi, a căror încărcătoare de rezervă pentru AKM urile lor, le-am dus pe tot acel culoar lung de vreo douăzeci de metri, fără să ridicăm capetele de la nivelul covorului.

Sângele ostaşiilor morţi sau răniţi pe acel culoar, era amestecat cu un strat gros de cioburi de sticlă, sânge care m-a îndârjit şi mai mult să continui misiunea mea.

Am ieşit din clădire, numai după ce am trecut pe la acel punct sanitar care se afla la parterul clădirii, unde mi-am bandajat tăieturile de pe ambele palme făcute de cioburile peste care trecusem fără să mă menajez, pentru faptul că la numai câţiva centimetri de capetele noastre se trăgeau rafale de arme automate fără să ştim de unde şi când se trage.

Am fost întrebat de cel care m-a pansat, cum mă numesc, dar am spus doar un mulţumesc şi nimic mai mult.

Am plecat din sediul CC-ului fără să rezolv problema cea mai grea, de preluare sau de pază a sediilor centrale a

DSS-ului, acum când lupta pentru guvernare făcea doar victime nevinovate.

Se năşteau atunci fel de fel de guverne, numai de un guvern democratic nu avea nimeni gândul să se ocupe, eliminând fără nicio explicaţie tot ce era de partea regelui Mihai I, fie el liberal, ţărănist sau social-democrat, pentru a face legătura istorică dintre cele două date, respectiv decembrie 1947 decembrie 1989.

Chiar dacă regele nu mai avea douăzeci de ani, avea credibilitatea necesară unor noi relaţii politice şi economice, pe plan european şi nu numai, fapt ce inspira teamă activiştilor de partid ai PCR, care nu aveau nicio meserie la bază, în afară de cea de propagandişti.

Conducătorii partidelor istorice, câţiva la număr, erau depăşiţi de viteza cu care se derulau evenimentele acolo unde se făceau şi se desfăceau guverne după guverne, dar şi de momentul istoric în care ţara avea nevoie de un conducător nu doar abil în luarea unor decizii pe plan intern, sau extern, ci şi iubitor de neam şi ţară.

Mulţi dintre colegii mei şi chiar comandanţi regretă acest fapt, pentru că noi românii am câştigat atunci în ’89 doar dreptul de a privi neputincioşi la distrugerea economică a ţării, la dreptul de a vorbi la pereţi, la surzii din parlamente, care au fost şi sunt încă puşi pe îmbogăţire.

Dezamăgit, am plecat spre casă, iar două zi, am pornit spre sediul unităţii „P”, unde aveam să hotărăsc ce cale să apuc pentru a-i găsi pe acei apărători ai sediilor noastre, pentru că se avansase ideea şi zvonul că securiştii trag din toate poziţiile şi vor să-l readucă pe Ceauşescu la putere.

Eram liniştit că la intrarea în sediul UST, col. Victor Dobrinescu cu greu, dar făcea faţă mulţimii care intrase în curtea unităţii prin escaladarea gardurilor, iar la Tonola unde am fost primit cu interes de col. Teodor Hristea, comandant al unităţii „P” în acea vreme, l-am găsit îngrijorat de ameninţările repetate ale unor cetăţeni care încercau să intre în sediul unităţii tehnice.

Atunci am primit o carte de vizită care mă recomanda ca specialist în calculatoare, pentru că toţi cei care mergeau cu metroul erau legitimaţi la intrare şi puteam şi eu să fiu arestat sau împuşcat ca terorist, dacă nu spuneam cine sunt şi unde lucrez.

Din biroul lui, am luat legătura şi cu cei de la USLA să încercăm prin ei să fim ajutaţi, dar şi ei erau vânaţi ca şi noi şi erau intrigaţi de faptul că pe aeroportul Otopeni soseau elicoptere care desantau trupe, dar care dispăreau ca şi cum ar fi intrat în pământ.

Am plecat spre sediul Televiziunii Române din Str. Pangratti, împreună cu directorul-adjunct col. Vasile Borza şi unul dintre şefii de serviciu col. Nicolae David. Doar eu am ajuns la Televiziune, pentru a cere militari pentru paza sediilor DSS, ceilalţi doi rămânând la casele lor.

Ne-am despărţit cu urări de sănătate şi am intrat printre TAB-urile din curtea Televiziunii, chiar dacă se mai auzeau rafale de arme automate, am spus din nou „Doamne ajută-mă!” şi m-a ajutat să iau legătura cu un ofiţer de Marină pe atunci, care se numea Cico Dumitrescu şi se ocupa de persoanele care veneau în Televiziune cu diverse scopuri, căruia m-am prezentat şi am trecut direct la subiect.

Răspunsul a fost că nu are nici dânsul forţe suficiente, dar să merg până la generalul în retragere Tudor care îşi asumase răspunderea coordonării acţiunilor de respingere a atacurilor asupra Televiziunii ca punct strategic de importanţă deosebită.

Am luat liftul până la etajul indicat şi am intrat cum se spune nepoftit, direct în statul lor major în care se mai aflau câţiva ofiţeri superiori, probabil stat-majorişti, dar şi un civil. Acesta, în momentul când s-a întors cu faţa spre mine, s-a speriat atât de tare încât în timpul celor câteva secunde în care eu am întrebat doar: „Ce face tovarăşul acesta aici?” întorcându-mă cu faţa spre general şi ofiţerii din încăpere, a dispărut de parcă a intrat în pământ, de nu l-a mai găsit niciun militar din cei care i-am trimis după el.

Răspunsul generalului Tudor a fost că îl consiliază pe

el iar ofiţerii au sărit „ca arşi” la auzul afirmaţiei lui, pentru că ei nu ştiau nici cine era acel civil, ce misiune avea. Eu îl cunoşteam dintr-un conflict avut cu el într-o misiune, pentru care mă reclamase la ministru Postelnicu.

Acum se năştea o întrebare „Ce rol avea activistul CC-ului Nicolae Mihalache prim adjunct al secţiei organizatorice a CC al PCR, omul de încredere al lui Ceauşescu, în studioul din care se tot anunţa că se trage şi că sunt în pericol cei care preluaseră puterea şi nu se ştie cine dirija acele atacuri, cu scopul vădit de a prelua postul de Televiziune şi de a comanda forţele pro Ceauşiste?”

Oare la Timişoara acest Nicolae Mihalache ce misiune a avut, în zilele în care se trăgea în cei care manifestau paşnic pe străzi cerând libertate? La pagina 58 din cartea „Un risc asumat”, scrisă de col. Filip Teodorescu în anul 1992, este descrisă participarea activistului Nicolae Mihalache, din care reiese că acesta şi însoţitorii lui mai mult au complicat lucrurile.

Cred că a fost un moment de răscruce pentru revoluţia română din x 89, după dejucarea intereselor aceloraşi forţe de a se declanşa prin provocări răzleţe, pe tot întinsul ţării, un război fratricid, din care să iasă o Românie dezmembrată ca Iugoslavia.

După epuizarea căutărilor lui N Mihalache, am reluat problema pentru care venisem la gen. Tudp) *, dar nu am obţinut nici de aici ajutoare, cel puţin am fost mulţumit că am intrat chiar în momentul în care el, Mihalache, avea de gând să facă o prostie pe care ar fi regretat-o toată viaţa, dacă ar mai fi trăit şi el, şi noi, cei care ne certam pe teme de muncă, dar tot români eram şi niciunul dintre noi nu ar fi fost erou.

Un răspuns am primit totuşi de la generalul Tudor, şi anume că ar fi trimis două tancuri să distrugă unităţile din Tonola, CTOT-ul şi din Paciurea, unde avea sediul USLA, la care eu am spus că am venit să salvăm tot ce este în acele unităţi pentru că au o valoare mult prea mare din punct de vedere strategic, ei fiind cei care ştiu să prindă teroriştii care au împânzit ţara.

Toţi ofiţerii care erau de faţă erau uluiţi de ce auzeau de la cel care se infiltrase, se autonumise şef să apere

Televiziunea Română, cel care după plecarea mea nu a mai stat mult nici el în acea funcţie supremă, dar ce folos că eu am plecat dezamăgit de lipsa de vigilenţă a ofiţerilor din acel stat-major din Televiziune, care ar fi fost victime sigure ale celor doi activişti PCR.

Era ora înserării şi nu mai aveam nicio şansă să umblu printre gloanţele rătăcite sau pornite cu dedicaţie chiar din pistolul celui care a fugit de mine, care poate mai avea câteva minute până la recucerirea postului de televiziune, ce i-ar fi asigurat postul de comandă al unui război civil, al întregului popor, strategia militară a lui Ceauşescu.

Am plecat printre TAB-uri şi soldaţi, care culcaţi la firul ierbii, care la adăpostul roţilor TAB-urilor, răniţi sau morţi printre ei, pentru a fi acoperiţi împotriva focurilor răzleţe sau precise, sau a rafalelor care nu omorau, ci doar demoralizau sau puneau pe fugă pe cei care susţineau revolta.

Am ajuns sănătos acasă şi de acea dată, cu gândul însă la ce voi face a doua zi, pe ce căi să mai apuc şi mi-am amintit de clădirea Guvernului, la care încă nu apelasem şi unde în mod sigur se instalase până la data de 24 dec. v89 cel care a preluat administrarea instituţiilor statului, cineva de acolo precis îmi va da o mână de ajutor.

Aşa am şi făcut a doua zi de dimineaţă; pe la ora zece, am intrat în clădirea Guvernului, unde l-am întâlnit ca şef al secretariatului pe ofiţerul MApN Paul Jerbas, căruia i-am cerut să mă ajute să ajung la Ministerul Apărării, la generalul Militaru.

A fost receptiv, îi mulţumesc şi acum pentru că mi-a pus la dispoziţie un autoturism militar ARO, cu un soldat şi un ofiţer echipaţi de război pentru a mă transporta în

Drumul Taberei, unde cu ajutorul ofiţerului puteam fi primit de generalul Militaru.

După ce am ajuns, am aşteptat cam un sfert de oră, după care am fost primit de ministru, căruia i-am raportat

tot ce am făcut şi ce ar urma să facem, pentru că interesul era comun şi de mare răspundere, pentru că era vorba de preluarea întregului DSS, material şi ca efective, dar şi pentru reluarea muncii de informaţii de care acum ţara avea mare nevoie.

A chemat un general la ordin şi a sosit imediat, m-a prezentat acestuia şi i-a cerut să facem un plan de preluare a DSS-ului. Cred că a fost ales foarte bine, în persoana generalului Nicolae Popescu, şeful Comandamentului de Transmisiuni al Armatei, cu care m-am retras într-un birou şi am avut o primă discuţie din care am înţeles bunele intenţii şi respectul pe care îl avea faţă de specialiştii din DSS, cunoscându-i personal pe cei din conducerea profesională.

Am colaborat timp de câteva zile şi au fost stabilite criteriile de preluare în forma lor pasivă, de aşteptare, de stabilire a obiectivelor după criterii noi, cu adevărat democratice, nu după cum dorea cabinetul unu sau doi din CC al PCR să fie lucrat.

Dar, în mod sigur, de acum eram liniştit că foştii mei colegi şi şefi sunt acum în afara oricărui pericol de a fi invadaţi în clădiri de grupuri răzleţe de aşa-zişi revoluţionari, în interesul jafurilor şi, de ce nu, poate şi al distrugerii sediilor şi efectivelor acestui sector important, furnizor de linişte şi pace în societatea românească, dar care după mintea unui comandant ca generalul în retragere Tudor din TVR, doar „Bune de tras cu tunurile în ele”.

În timpul cât am colaborat, mi s-a făcut propunerea de a fi reactivat, deşi aveam 54 de ani, pentru că era nevoie de oameni cu experienţă în această activitate tehnică-operativă, dar cu politeţe am refuzat spunând că nu pot să fac acest gest, să trec de la un minister la altul.

Prin toate aceste acţiuni, pornite din dorinţa de a salva tot ce se poate salva, oameni şi bunuri materiale, pentru a nu se produce o contralovitură şi revenirea la putere a celui mai odios conducător pe care l-au avut românii, am dovedit sper, că am dorit doar binele acestei

naţiuni oropsite şi sper, că cel puţin pentru o scurtă vreme am reuşit.

Iar dacă alţii, care s-au implicat politic şi militar, nu au putut, nu au ştiut sau nu au vrut, să continue această idee, într-un climat de stabilitate, de linişte, de adevăr, de democraţie autentică, de piaţă liberă a forţei de muncă, a unui capitalism modern, nu sălbatic, eu nu mai am nicio vină şi nimic pe conştiinţă.

Am conştiinţa împăcată că am salvat totuşi vieţile colegilor mei şi pe cele ale celor care s-ar fi angajat într-un conflict armat.

Recunosc că le-am stricat jocurile, cum mi-a spus generalul Radu G, în ianuarie 1990 şi că am să fiu pedepsit.

Prima pedeapsă pe care am primit-o din partea activului partidului comunist din DSS a fost ordinul politic dat tuturor cadrelor rămase în funcţii, în sensul evitării refuzului chiar şi nemotivat de a mai fi primit în incinta unităţii, la poarta unităţii sau de a purta discuţii telefonice saudirecte cu mine.

În cazul încălcării ordinului, cel vinovat ar fi fost trecut în rezervă imediat, indiferent de grad sau funcţie, după cum mi s-a destăinuit unul dintre cei cu care am fost coleg.

Un caz concret de evitare a pedepsirii unui ofiţer superior este cel al medicului militar Bradea, care într-o zi de dimineaţă la ora când toţi se grăbeau spre servicii, am fost obligat spre regretul meu şi binele lui, să-i refuz rugămintea de a-l lua din staţia de tramvai de la Lizeanu şi a-l transporta cu maşina urgent până la poarta unităţii.

Vă imaginaţi în ce postură am fost, ştiind ordinul dat, am fost nevoit să-l refuz politicos deşi aveam un respect deosebit pentru acest om, dar am preferat să nu fie dat afară chiar dacă era medicul unităţii, doar pentru faptul că a vorbit cu mine.

Pe această cale, deşi târziu, îi adresez din nou scuzele de rigoare, cu speranţa că le va primi.

Eu, am fost într-adevăr pedepsit fiind judecat într-un

dosar penal, pentru o imaginară încălcare a legii siguranţei naţionale a României nr. 51 din 1991, concepută pe baza prevederilor Constituţiei lui N. Ceauşescu din 1965.

Mă bucur totuşi, că şi ei, cei care au cerut pedepsirea mea pentru ce am făcut atunci, sunt în viaţă şi ei, şi familiile lor.

Aş fi curios să ştiu totuşi ce i-a deranjat mai mult?

Când am spus în acea şedinţă de partid că mă abţin în privinţa realegerii lui Ceauşescu, la al XIV-lea congres al PCR? Ocazie cu care în mod cert am fost introdus în BAZA DE DATE A PCR-ului ca OBIECTIVUL – PETRE-Când am adresat generalului Iulian Vlad rugămintea de a da ordin comandanţilor unităţilor din DSS pentru depunerea armamentului la rastele şi toţi oamenii să fie trimişi acasă pentru evitarea unui război civil?

Când am sigilat repartitorul din Tonola pentru a nu mai fi ascultaţi şi omorâţi oamenii în casele lor la ordinul PCR-ului, ca adversari politici ai lui Ceauşescu, primul pe listă fiind în acest caz Ion Iliescu?

Când am cerut generalului Militaru forţe armate de pază şi preluarea unităţilor pentru a fi salvate, nu distruse sediile şi ucişi oamenii care le apărau?

Când l-am determinat să fugă pe acel activist al CC al PCR, Nicolae Mihalache, din Televiziunea Română, ştiindumă cine sunt şi ştiindu-l cine este? Şi în ce scop îl consilia pe generalul Tudor în 23 decembrie 1989?

Când m-am alăturat în 1990 creştin-democraţilor lui Corneliu Coposu şi numai celor credincioşi lui, nu şi lui Ion Diaconescu şi ai lui, care au făcut jocul bolşevicilor, numindu-i în funcţii importante în perioada guvernării, câştigată cu preţul vieţii lui Corneliu Coposu?

Sau pentru că am scăpat nepedepsit la sfârşit de an 1989, în noaptea în care ei, bolşevicii, ameninţau cu răzbunarea morţii lui Ceauşescu cu represalii puternice desfăşurate sub lozinca: „Crăciunul a fost al vostru revelionul va fi al nostru”.

Le Mulţumesc pe această cale atât generalului Nicolae Popescu, cât şi acelui ofiţer care m-a protejat în

noaptea de anul nou pentru a trăi ziua în care să-l revăd pe generalul Iulian Vlad, să-i raportez că am îndeplinit ordinul dat în ziua de 22 dec. 89, că unităţile tehnice au depus armamentul şi mă bucur că au scăpat cu viaţă din acel război dorit şi regizat de forţe oculte.

Faptul că generalul Gianu Bucurescu mi-a mulţumit pentru ce am făcut în zilele fierbinţi din decembrie 1989 mă onorează, dar cred că generalului Iulian Vlad i se cuveneau mulţumirile întregii naţiuni pentru comportarea faţă de revoluţionarii care doreau să intre şi au intrat în clădirea CC-ului în ziua de 22 dec. 1989, pentru a-l alunga pe Ceauşescu de la conducerea ţării şi pentru că a dat cele trei ordine în numele poporului spre liniştea şi binele poporului.

Aceste ordine au anihilat şansa izbucnirii unui război civil, dorit de cel care a fost alungat de revoluţionari şi executat de teama revenirii lui la putere.

Nu pot să nu reamintesc numele celui care a fost gen.lt. Ovidiu Diaconescu, autorul unui manual de iniţiere privind mijloacele şi metodele de lucru în activitatea informativ-operativă din România ultimilor cincizeci de ani de regim comunist, scrisă în anul 1993 pentru publicul larg.

Această ediţie unică a fost confiscată de puterea de atunci pentru a nu afla tot românul despre ce îl paşte dacă nu este cinstit cu aproapele său şi mai ales cu instituţiile statului de drept. „Manualul” s-a numit „INTERCEPTAREA ÎNTRE INFORMARE ŞI DEZINFORMARE”.

Închei această parte a destăinuirilor mele, cu un semnal de alarmă privind protecţia informativ-operativă a cetăţenilor României, cel puţin în limitele art. 2. din Legea 51/1991, pag. 245, şi a legilor europene recunoscute de România.

Astfel, firmele cu profil de investigaţii Cod CAEN 7460 sau detectivii particulari aruncaţi în lupta cu corupţia, şantajul, crima-organizată, fraudele fiscale, furturile şi terorismul de ori ce natură, nu pot lupta doar cu diploma în mână, chiar dacă au fost ei pregătiţi de gen.

Pavel Abraham.

Dovada că în anul 2000 societatea civilă nu beneficia de drepturile constituţionale şi cele ce decurg din legea 51/1991 se regăseşte în conţinutul celor două adrese anexate la dosarul meu penal şi la această carte, pag. 215, 216, prin care solicitam sprijin în anchetarea unor crime şi salvarea unor oameni ameninţaţi cu moartea şi salvarea unor firme de importanţă strategică de la falimentare.

Tragedia cea mai mare pentru naţiunea romană a fost provocată şi este întreţinută şi în prezent de unii activişti ai fostului PCR, care s-au reorganizat după decembrie 1989, infiltrându-se în toate structurile de conducere economică, social politică, dar mai ales financiar bancară, Justiţie, Servicii de Informaţii, punând stăpânire pentru încă cel puţin douăzeci de ani pe puterea administrativă, utilizând în disperare, cu mai mare intensitate puterea poliţiei politice.

Rezultatele nu sau lăsat aşteptate, atât la nivelul întregii societăţi româneşti, cât şi la nivelul individului, a cetăţeanului de rând, a oamenilor de afaceri români, dar mai ales străini.

Ei activiştii PCR, au lansat lozinca NU NE VINDEM ŢARA, lăsaţi să o furăm noi, cei din eşalonul doi.

Pentru aceste motive, am decis în anul 1994, să înfiinţez o firmă care să pună la dispuziţia cetăţenilor români, toate mijloacele de protecţie a bunurilor şi persoanelor din domeniul privat.

În partea a doua a acestei destăinuiri, aşternute pentru prima dată pe hârtie după dec. 1989 în mod cu totul inedit, sunt prezentate documente şi nume reale de asemenea activişti.

Studiind aceste documente, veţi descoperi adevărata faţă a celor ce au pretins şi pretind că apără interesele noastre a tuturor românilor.

Veţi descoperi metodele şi mijloacele folosite în slugărnicia lor faţă de protectorii lor, uitând cu bună ştiinţă de litera şi spiritul legii.

PARTEA A II-A

POLIŢIA POLITICĂ ŞI INJUSTIŢIA JUSTIŢIEI DIN ROMÂNIA ÎNTRE ANII 1945 şi 2004

Într-o democraţie reală, poliţia menţine ordinea într-un mod sever, autoritar în limitele legilor, fără imixtiunea politicului.

Într-o dictatură, poliţia ca şi toate celelalte instituţii ale statului, se supun fără discernământ politicului, supraveghează şi reprimă în mod brutal, violent, persoanele incomode, ce nu sunt pe placul politicului.

Pentru supraveghere şi reprimare, sunt atrase persoane şi instituţii aservite puterii politice, într-o discreţie desăvârşită, fie ele din Servicii de Informaţii, din Procuratură, Justiţie sau alte instituţii.

Descrierea metodelor şi mijloacelor utilizate de o poliţie politică şi o justiţie injustă, în perioada 1945 – 2004, o consider ca un drastic avertisment pentru cei ce o practică şi un semnal de alarmă pentru societatea civilă, dar şi pentru fiecare dintre românii mai puţin cunoscători în această mârşavă activitate, în totalitate politică.

Prin aceste destăinuiri îmi asum rolul de a alerta opinia publică privind producerea unor acte şi fapte concrete care au adus şi vor aduce atingere drepturilor fundamentale ale omului. Am trăit tragedia neamului meu românesc, provocată şi întreţinută în ultimii şaizeci de ani, de acei activişti ai PCR, slujitori credincioşi ai marxism-leninismului, instruiţi în regim de urgenţă în ţară şi peste hotare, a căror misiune a fost distrugerea fiinţei naţionale româneşti, educaţiei, culturii şi mai ales cultului creştin-democrat.

Am trăit acest coşmar, înainte şi după revolta din decembrie 1989 în aceeaşi măsură, sub lupa unei poliţii politice şi justiţii injuste, preluată şi păstrată în funcţiune, de eşalonul doi al PCR, sub bagheta lui Ion Iliescu.

Poliţia politică a fost practicată şi de unii politicieni de „dreapta”, dar aliaţi în cuget şi simţiri în culisele puterii cu stânga socialistă, pentru un bănuţ de argint.

Acţiunile extremiştilor de stânga, internaţionaliştii marxişti-leninişti de ieri şi de astăzi, declaraţi protectori ai

clasei muncitoare, sunt în realitate protectori doar ai clasei lor conducătoare, privilegiate, priviţi-i, sunt în jurul nostru şi chir râd de noi, de sărăcia noastră.

Am făcut această delimitare pentru a nu pune pe picior de egalitate rolul şi acţiunile celor două poliţii politice, în influenţarea factorului şi actului de decizie, a unui demnitar, dar mai ales a unui judecător în actul de justiţie.

Când la conducerea administraţiei unui stat democratic cu adevărat se află şi extremiştii de dreapta şi de stânga, poliţia politică există, dar nu poate finaliza nicio intenţie de influenţare a actului de decizie, fiind blocată de celelalte puteri din stat, presa, justiţia şi celelalte puteri real independente.

Setea de putere îi orbeşte pe mulţi oameni politici, mulţi factori de decizie nasc monştri, nasc dictatori, încurajaţi de personaje importante din serviciile de informaţii, parchet şi justiţie, care în mod slugarnic oferă servicii de consiliere demnitarului, cu gândul la preamărire sau, de ce nu, la ordin politic, pentru compromiterea demnitarului a unui om de afaceri concurent incomod pentru factorul politic.

Exemple sunt nenumărate în rândul oamenilor de afaceri, jurişti, oameni politici, pe care îi vedem fie pe ecranele televizoarelor, fie în presa scrisă, deşi nevinovaţi, sunt supuşi unor acte de intimidare sau de compromitere, exceptându-i pe cei prinşi cu mâţa în sac cum spune românul.

De aceea, în toate ţările conduse de partide extremiste de stânga sau de dreapta, a căror politică este nedemocratică, emit cu premeditare legi nedrepte, ambigui, cu multe fisuri, pentru a desfăşura în secret o poliţie politică, pentru compromiterea sau eliminarea adversarilor incomozi.

METODELE UTILIZATE de un dictator, fie el şef de stat sau de partid aflat la guvernare, slujit de poliţia politică, sunt de o varietate greu de imaginat de un om de rând, ajungând de cele mai multe ori, în final, la actul de

justiţie.

După 1945, al doilea război mondial a împărţit lumea în trei tabere: ţări capitaliste, ţări nealiniate şi ţări socialiste abandonate de marile puteri şi subjugate de imperiul rus, al sovietelor, ţări aduse în jumătate de secol în stare de faliment economic, dar şi moral-creştin, fapt ce a condus la apariţia neîncrederii între oameni, între fraţi, prieteni, vecini sau colegi de serviciu.

Spre deosebire de oamenii din ţările capitaliste care au fost luate sub umbrela protectoare a Statelor Unite ale Americii, ajutate pentru refacerea materială şi morală, cum au fost Germania, Italia, Franţa, Japonia ş.a., cetăţenii din ţările socialiste au ajuns să se suspecteze reciproc de relaţii cu poliţia politică, de turnătorie pentru mici avantaje morale sau materiale.

Dragostea faţă de semeni, propovăduită de creştin-democraţie, a fost înlocuită cu teama şi suspiciunea, aşa cum spre exemplu, morala comunistă i-a învăţat pe Gheorghiu-Dej, Emil Bodnăraş, prin asasinul Pantiuşa zis Gheorghe Pintilie, împreună cu Alexadr Saharovski consilierul Moscovei, să-l elimine din viaţa politică, ucigându-l mişeleşte pe tovarăşul lui de partid, Lucreţiu Pătrăşcanu, după cum şi Stalin i-a eliminat pe Troţki şi pe mulţi alţii pentru a nu-i lua lui locul.

Dar cum Dumnezeu nu doarme şi pedepseşte, la rândul lor, Ana Pauker şi Teohari Georgescu au fost eliminaţi de pe scena politică sau Gheorghiu-Dej, Grigore Preoteasa, după cum se zvonea, că au fost eliminaţi de Moscova pentru faptul că au închis vanele conductelor de petrol şi ale altor produse româneşti cerute de ruşi ca datorie de război. NKVD-ul a mai împlinit o misiune.

În sistemul capitalist, în perioada postbelică la care mă refer, eliminarea unui adversar politic s-a făcut fie de către un grup de bancheri autohtoni, a căror interese financiare au fost afectate, fie de origine internaţională deranjaţi de politica externă dusă de un preşedinte sau de un demnitar, cum s-a întâmplat cu familia Kennedy în Statele Unite.

Într-o ţară cu democraţie reală, dezvoltată economic, poliţia politică nu funcţionează, pentru că lipseşte dictatorul. Astfel au izvorât şi metodele KGB-iste, a dictatorilor ajunşi la conducerea ţărilor socialiste, ei ordonând eliminarea rivalilor politici.

Metodele KGB-iste sunt subtile, discrete şi de o mare varietate, fiind aplicate progresiv, începând cu:

BLOCAREA activităţilor zilnice şi pe termen lung, prin întreruperea comunicaţiilor cu scopul de a-l izola de cercul de prieteni de colegii şi colaboratorii săi.

DEBLOCAREA comunicaţiilor la cererea insistentă a obiectivului şi acceptată doar în scopul realizării condiţiilor tehnice pentru interceptarea ilegală a convorbirilor telefonice şi interioare, fără o motivaţie scrisă şi aprobată juridic, pentru descoperirea unor vicii de comportament în familie, cercul de prieteni şi de afaceri pentru a fi exploatate la timpul potrivit.

COMPROMITEREA, faţă de familie, de cercul de prieteni, de colaboratori, de şefii şi superiorii profesionali, este produsă prin utilizarea viciilor descoperite.

DEZINFORMAREA, zvonurile făcute publice în mod repetat prin toate căile de comunicare, presa scrisă, radio, TV, constituind temei legiferat pentru autosesizarea instituţiilor abilitate, pentru a intra în intimitatea individului în mod oficial, urmând a fi supravegheat ca OBIECTIV, dar nu şi atenţionat în baza legilor în vigoare, art. 2 din Legea Siguranţei Naţionale nr. 51 din 1991, pag. 245.

DESCOPERIREA UNOR VICII de comportament în viaţa intimă sau în societate, dacă nu le are, i le strecoară într-un sertar sau buzunar, sub forma unui plic cu bani inscripţionaţi cu – mită –, droguri, documente compromiţătoare sau alte materiale interzise de lege.

ŞANTAJUL, dacă este şantajabil, dacă nu, se caută un pretext să-l facă şantajabil, ceva care să sperie individul, cum ar fi: un atentat la siguranţa naţională, o aventură amoroasă extraconjugală, pentru a-l face să recunoască şi ce nu a făcut sau pentru a deveni colaborator în rezolvarea

altor cazuri.

MANIPULAREA individului se face cu ajutorul documentelor şi a datelor obţinute în perioada de supraveghere, depuse la dosarul viitorului proces penal.

FLAGRANTUL, punct culminant, momentul operativ pentru surprinderea asupra unei fapte ilegale, mai bine sau mai prost regizate de poliţia politică.

URMĂRIREA PENALĂ şi anchetarea individului ca urmare a încheierii vânătorii de greşeli sau defecte, declanşată în baza emiterii unei adrese de către un slugarnic şef al SRI-ului ca reclamant către un procuror, stau la baza întocmirii rechizitoriului.

Un caz elocvent, cu documente reale, emise prin încălcarea tuturor legilor în vigoare din România postrevoluţionară, este chiar al subsemnatului Dumitru Prichici, caz pentru care nu am obligaţia să cer acordul nimănui pentru a-i face public, el fiind deconspirat de cei care l-au creat, utilizând cu abilitate toate fisurile lgilor create de ei.

În cazul meu, generalul de brigadă Vasile Lupu, adjunct al lui Virgil Măgureanu, este cel care trimite după opt luni de supraveghere discretă, o notă către procurorul-general al României, Nicolae Cochinescu, pag. 226, prin care cere pedepsirea mea cu închisoare, stabilind şi încadrarea juridică art. 19 din Legea 51 din 1991, pag. 252.

Din conţinutul adresei reese că numitul Prichici Dumitru, administratorul firmei Zenith Trading Consult SRL, a săvârşit un atentat la siguranţa naţională fără să precizeze profilul de bază al firmei mele, dacă are dreptul sau nu să producă şi să comercializeze tehnică-operativă.

Deşi ei erau în temă cu profilul firmei mele, fac cu reacredinţă abstracţie, omit cu premeditare drepturile mele de a executa asemenea lucrări, fără să mă prevină încă din 16 ianuarie 1996, data emiterii primului mandat neoficial de ascultare a comunicaţiilor mele, pag. 220, prevenire care este prevăzută în Art.2 din Legea 51 din 1991, în cazul în care aş fi greşit.

Ei sunt cei care descoperă abaterea de la lege, ei verifică, ei expertizează, ei anchetează, ei emit documente, ei stabilesc încadrarea juridică, ei consiliază Tribunale, Curţi de Apel, Curtea Supremă de Justiţie, ei dau verdictul final, spre exemplu, condamnarea în baza articolului 19, din Legea 51 din 1991, pentru atentat la siguranţa naţională, care prevede o pedeapsă de la doi la şapte ani de închisoare.

Nicio lege sau altă instituţie nu este consultată.

Totul se face în mare taină, de către anume cadre, slugi credincioase ale PCR-ului, pentru că, în cazul prezentat în această ultimă parte a cărţii, despre ei este vorba, despre slugi.

De acum, poliţia şi justiţia politică, de fapt injustiţia politică, se pot juca cu individul intrat în colimatorul lor, oferindu-i şansa unei reduceri a pedepsei dacă va colabora cu organele, cu ei, aplicându-i metoda ŞANTAJULUI, ori devii COLABORATORUL nostru, ori te arestăm şi dăm curs unui dosar penal, bineînţeles înscenat.

În cazul meu, am devenit OBIECTIV al SRI cu numele de PETRE, de la începutul anului 1996 în mod sigur sau poate cu mai mulţi ani în urmă, din ordinul superiorului lor politic Ion Iliescu, fantoma răposatului Nicolae Ceauşescu, în calitate de preşedinte al Consiliului Suprem de Apărare a Ţării, for suprem în care se dezbat toate atentatele la Siguranţa Naţională a României, fără nicio excepţie, în baza art. 3, 4, 5, 7, 13, din Legea 51 din 1991, pag. 245 – 250, promulgată în baza Constituţiei din 1965.

Din ordinul lui verbal, atât Virgil Măgureanu – director al SRI, cât şi Nicolaie Cochinescu – procuror-general al României au apelat tot verbal prin intermediul subalternilor lor, la clientul meu Dinu Eduard Mihai, pentru a mă atrage într-o lucrare tehnică-operativă considerată de ei ilegală, pentru a mă pedepsi exemplar, la cererea unor activişti fruntaşi ai PCR, care mi-au cerut pedepsirea pentru stricarea jocurilor lor politice în decembrie 1989, acesta fiind de fapt motivul real.

La cererea insistentă a omului de afaceri Dinu

Eduard Mihai, director al SC. Sunrise SRL din Bucureşti, în primele zile ale anului 1996 îi ofeream acestuia serviciile mele, dar pe bază de contract, pag. 243, lucrările urmând să le execut conform prevederilor statutului firmei mele şi a legilor în vigoare.

În acest timp, el colabora de bunăvoie sau poate şantajat, cu cei care executau ordinul de pedepsire a mea.

Atât Dinu Eduard, cât şi fostul meu coleg de serviciu din UST, col. Stoica Vasile, cel căruia i-am oferit un loc de muncă, cu ocazia încheierii contractului, au fost aleşi ca martori mincinoşi, aleşi după criterii doar de anchetatorii mei ştiute.

Stoica Vasile, deşi nu figura ca martor în rechizitoriu, a fost preferat în locul martorului Victor Dobrinescu şi reaudiat pentru faptul că a acceptat să mintă aşa cum au vrut procurorii, pag. 390.

Împreună cu cei mai slugarnici fii de activişti sau membri PCR, cum sunt lt. col. Nedelcu Dumitru şi mr. ing. Anton Sergiu din SRI, UM 0232 Buc. pag. 235, 271 şi 275 la care se adaugă o lungă listă de procurori şi judecători, pag. 210, la fel de slugarnici ai poliţiei politice din Parchetul General, Curtea de Apel Buc. şi Curtea Supremă de Justiţie, au constituit echipa de regizare şi punerea în scenă a mascaradei juridice pe durata a şapte ani, până la condamnarea mea definitivă.

Din echipa poliţiei politice fac parte totdeauna doar oameni de mare încredere, membri sau simpatizanţi ai partidului ori acoliţi ai dictatorului cu funcţii importante în Serviciile de Informaţii, în Procuratură în Justiţie şi în toate instituţiile şi serviciile conexe, până la mijloacele de comunicare în masă.

De cele mai multe ori, individul, forţat de o ameninţare cu arestarea imediată în cazul în care nu recunoaşte o vină ce i se impută, preferă să semneze declaraţii dictate de anchetatorul ce se impune prin ameninţări, pentru a-şi îndeplini misiunea ca slugă a poliţiei politice, iar individul, în speranţa unei ulterioare judecăţi drepte.

Ştiut fiind că un individ condamnat sau doar anchetat cu sau fără cătuşe la mâini este un om descurajat, fiindu-i pătată onoarea.

Scopul imediat este dus la îndeplinire la ordinul dictatorilor, în cazul meu ION ILIESCU, şi după transferul puterii, EMIL CONSTANTINESCU, nu din postura de şefi de stat sau de oameni politici, ci din aceea de Preşedinţi ai Consiliului Suprem de Apărare a Ţării, pentru faptul că au acceptat să se facă poliţie politică în România în timpul mandatului lor, în loc să analizeze faptele mele de atentator la SIGURANŢA NAŢIONALĂ în cadrul şedinţelor CSAT, conform prevederilor Art. 3, 4 şi 7 din Legea 51 din 1991, pag. 245.

Redau legile în vigoare şi documentele emise pentru a elimina orice dubiu, orice suspiciune şi, cel mai important, pentru a fi cunoscute de cei care minimalizează sau ignoră existenţa poliţiei politice, implicată atât la nivel înalt, cât şi în viaţa celui mai simplu cetăţean, dacă se manifestă contra regimului dictatorii, cum este cazul meu prezentat de la pag. 220 la 488.

Prezentarea filmului evenimentelor petrecute din momentul intrării în vizorul poliţiei politice, o voi face în ordinea derulării lor astfel;

La începutul anului 1996, omul de afaceri Dinu Eduard Mihai, patron al SC. SUNRISSE SRL din Bucureşti, îmi solicită ajutorul pentru prinderea celor care îi fură cu camioanele peştele din lacul Comana şi Suhaia, produsele lactate din întreprinderile din Urziceni şi alte locuri, precum şi depistarea celor care nu-l reprezintă cu credinţă în relaţiile contractuale cu beneficiarii.

Cum nu suport hoţii, leneşii şi mincinoşii, am fost de acord să-i prindem, oferindu-i experienţa mea şi mijloacele materiale legale, consemnate în contractul semnat de ambele părţi la sediul SC. Sunrisse SRL, la data de 18 ianuarie 1996, în condiţii de confidenţialitate, pag. 243.

În acest an 1996, din documentele emise de Parchetul General şi Serviciul Român de Informaţii nr. 0031 din 16.01.1996 şi 00626 din 16.07.1996 reiese că

devenisem fără temei legal obiectiv al SRI-ului, deşi niciuna dintre instituţiile statului abilitate, Ministerul Comunicaţiilor, pag. 245 – 266, nu reclamase un act de nesupunere din partea mea sau că a-şi fi săvârşit un atentat la siguranţa naţională a României în domeniul radiocomunicaţiilor şi telefoniei.

În baza ordinului de interceptare, emis fără o motivaţie juridică scrisă şi aprobată juridic, a convorbirilor mele radiotelefonice şi supravegherea de către trei unităţi operative din SRI, UM 0198, UM 0221 şi UM 0232, a întregii activităţi, a familiei şi a celor cu care intram în legătură zi de zi, ceas de ceas, s-a descoperit, deşi cunoşteau prevederile din Contractul meu de Societate, că produc tehnică operativă în mod legal, în cazul de faţă pentru protecţia domeniului privat a „clientului meu" Dinu Eduard Mihai, în baza unui contract semnat şi ştampilat.

Aşadar, iată un motiv aşteptat timp de luni de zile de supraveghere, venit ca o mană cerească din partea celor trei unităţi SRI, cu un efort valutar uriaş.

Şi totuşi nu era ceva concludent, tranzacţia nu a avut loc, iar de avertizat obiectivul Petre că este pe cale să comită infracţiunea prevăzută de Art. 19 din legea 51 din 1991, aşa cum prevede Art.2 din aceeaşi lege, nu s-a întâmplat, pentru că nu aveau interesul.

Nu au dorit să cunoască conţinutul Statutului şi Contractului SC. Zenith Trading Consult SRL, a căror prevederi în domeniul tehnicii-operative sunt legal acceptate de Justiţia din România.

Pentru îndeplinirea sarcinii de partid, de pedepsire a mea, după cum am fost anunţat şi de generalul în retragere Radu Gheorghe, fost şef al UST-ului, că voi fi pedepsit pentru stricarea jocurilor politice în decembrie 1989, SRI-ul, Parchetul şi Justiţia beneficiau fiecare zilnic de aproximativ o mie de dolari SUA, înmulţit cu cel puţin opt ani 1996 – 2003, se ridică la cca. 8.760.000 USD pentru o supraveghere totală, oriunde aş fi mers prin ţară.

Pasul înapoi nu aveau voie să-l facă, PCR-ul nu acceptă şi nu iartă, SRI-ul, Parchetul şi Curtea de Apel

Bucureşti au continuat într-o derută totală să emită documente acuzatoare, apelând la metodele clasice de dezinformare a completelor de judecată, prin omiterea prevederilor legale, în baza cărora eram autorizat în domeniul tehnic-operativ.

Legislaţia în vigoare mi-a dat câştig de cauză în prima fază a procesului, fiind achitat de Tribunalul Bucureşti, pag. 354, în baza expertizelor cerute de Parchetul General pag. 267 – 292 şi de Tribunalul Bucureşti, pag. 294 – 312.

Presa vremii a şi reacţionat în mod corect, pag. 360

Dar ce să facem noi, cei care am fost şi suntem un pericol pentru cei care furau tot ce le ieşea în cale înainte şi după decembrie 1989, cum să accepte SRI-ul un concurent care cu adevărat prindea hoţii, mai ales că eu, concurent incomod, figuram şi pe o listă neagră a PCR-ului alungat de la putere şi prin contribuţia mea modestă, dar directă, după cum remarcase şi mă avertizase şi profesorul, istoricul, deputat Radu Ciuceanu, prin anul 1991, care tace acum când are dreptul să vorbească.

Prin lecturarea documentelor emise în cei şapte ani de coşmar 1996 – 2003, aveţi posibilitatea să vă transpuneţi, să vă imaginaţi cum a-ţi fi reacţionat, cum a-ţi fi suportat loviturile mârşave trimise de aceiaşi PCR-işti, prin toate instituţiile, mijloacele şi metodele lor bolşevice şi, ce-i mai grav, cu ajutorul unor foşti colegi de breaslă mai puţin oneşti.

Ajutat de faptul că am cunoscut şi cunosc munca de securitate, domeniul tehnic-operativ de obţinere şi protecţie a informaţiei, metodele şi mijloacele utilizate, de urmările faste sau nefaste a utilizării lor, am decis să rezist moral şi financiar timp de şapte ani de procese cu termene în fiecare lună, fără ca ei, cei care au reclamat culpa mea, să se prezinte măcar la unul din termene, dovedind doar multă ticăloşie.

Acesta este şi motivul pentru care m-am implicat în luptele din culisele puterii din decembrie 1989, pentru a le dejuca intenţiile şi a nu-i mai vedea la conducerea ţării.

Pun la dispoziţia cititorilor mei documente inedite, acuzatoare, MINCINOASE, JOSNICE, produse de SRI, Parchetul General şi Justiţie, sub bagheta celor doi preşedinţi amintiţi, care vor fi nevoiţi să-şi asume răspunderea.

Răsfoind aceste documente, veţi descoperi metodele şi mijloacele de constrângere, intimidare şi dominare a inculpatului, cereri de anulare a dreptului de vot, în anul 2003, anularea dreptului de utilizare a siglei firmei mele SC. Zenith T.C. SRL şi a dreptului de a breveta idei şi produse electronice la OSIM, pag. 373 – 377 sau eliminarea din contractul firmei a termenului consacrat tehnică-operativă, pag. 345 considerat de cei care mă acuzau ca fiind considerat sintagmă ambiguă, neclară, dar folosită din plin în rapoartele SRI-ului, pag. 226, 235, 237, 238, pentru ei nefiind ambiguă.

Nici propunerea unei noi legi a siguranţei naţionale şi de organizare a serviciilor de informaţii nu a scăpat neblocată, care de fapt este o descriere a unei scheme, pag. 48 l484, cerută încă din anul 1995 de preşedintele PNŢCD Corneliu Coposu, pentru eventualitatea intrării la guvernare în anul 1996.

Deşi toate acuzaţiile lor au fost demontate şi demonstrate ca nefondate sau mincinoase, au sperat să mă vadă după gratii şi poate eliminat fizic, pentru menţinerea timp îndelungat în structurile instituţiilor implicate în acest simulacru de proces, a zeci de slugi credincioase PCR-ului.

Providenţa, a-şi putea spune, m-a ajutat de fiecare dată, poate creştin fiind în sufletul meu, poate sunt conştienţi că şi ei, şi ai lor sunt în viaţă şi datorită implicării mele în momentele-cheie ale revoltei din decembrie 1989, când am fi putut fi cu toţii răpuşi de focul unui război civil.

Încerc şi sper să prezint cât mai clar filmul evenimentelor desfăşurate pe durata a şapte ani de procese, astfel:

1996, început de an liniştit, cu speranţe nu prea mari

în dezvoltarea serviciilor tehnico-operative private, oferite de mine societăţii civile, pentru protecţia bunurilor şi persoanelor, în comparaţie cu concurenţa ce se născuse pe piaţa românească după 1989.

06.01.1996, un apel telefonic obişnuit, doar cel care mă solicita, nu era obişnuit.

Dinu Eduard Mihai, un personaj deşi tânăr, totuşi influent în lumea afacerilor, cu un rulaj de miliarde de lei în fiecare lună, cu elicopter la scară, cu relaţii de rudenie în rândul generalilor din MApN.

După schimbul câtorva amabilităţi, mă invită la noul său sediu din Şos. Bucureşti – ploieşti 64, o viluţă albă înfiptă în liziera pădurii Băneasa, la nord de Bucureşti, pentru o lucrare de protecţie a intereselor lui în cadrul firmei SC. Sunrise SRL.

Mă aflam într-un gol de idei şi propuneri de afaceri, iar în urma discuţiilor din aceeaşi zi, a şi rezultat un contract confidenţial, pag. 243, cu un proiect de execuţie, datat 18.01.1996, pag. 244, finalizat prin execuţia lucrării şi predarea la termenul stabilit, după care în lunile ce au urmat au fost câteva intervenţii la cerere, de întreţinere a unor aparate electronice casnice.

A urmat o pauză destul de mare, din ianuarie 1996 până în a doua jumătate a lunii august, când m-am ocupat şi de realizarea aparatului promis, pe care îl terminasem ca prototip într-un singur exemplar, pe o frecvenţă mai puţin importantă, datorită puterii lui reduse de numai cinci miliwaţi, care se încadra în prevedrile Ordinului 140 din 28.04.1994 Anexa 8, a Ministerului Comunicaţiilor, pag. 261-264.

După şapte luni, m-a apelat clientul meu şi mă solicitat pentru unele reparaţii a aparaturii electronice din biroul său, distruse se pare de un răuvoitor, din răzbunare probabil, aplicându-i 380 V pe toate prizele.

— 26.08.1996 – în câteva zile, am rezolvat şi predat lucrările şi am solicitat telefonic plata, ocazie cu care am fost şi eu solicitat să-i aduc şi aparatul promis, fără să facem referire la un aparat sau obiect anume, pag. 225.

Şi, totuşi, aveam să constat după mai bine de un an, la sfârşitul anului 1997, când am intrat în posesia dosarului penal, un fapt de necrezut.

Lt. col. Nedelcu Dumitru, un ofiţer specializat în tehnică operativă, se laudă în Actul de Constatare, pag. 235 că ar fi recepţionat cele câteva secunde de probă a emiţătorului comandat de clientul meu Dinu Eduard, deşi se afla cu autoturismul pentru filaj radio între km 6 şi 12 pe Şoseaua Buc. Ploieşti, baleind între 108 şi 200 Mhz.

Când am citit actul lui de constatare, mi-am dat seama că am de-a face cu o înscenare şi am spus în gând – săracul –, şi-a dat cu stângu-n dreptu' ca ageamiii din fotbal, că a analizat înregistrarea din punct de vedere tehnicoperativ sunt de acord, dar că a ştiut secunda în care eu voi ieşi în eter cu doar 5 mw şi să înregistreze momentul punerii în funcţiune a emiţătorului, poate cineva să-l creadă?

Ca să-l deconspire pe Dinu Eduard Mihai şi mai mult, ca un sigur colaborator al SRI, Parchet şi al PCR-ului, în lucrarea obiectivului PETRE, mai face şi precizarea că emiţătorul este disimulat probabil într-o GEANTĂ DIPLOMAT pag. 236.

De unde ştia nu mai este niciun dubiu, de la clientul meu, turnătorul Dinu Eduard Mihai, onorabilul miliardar cu elicopter la scară, cel care se lăuda cu fotografiile din biroul său, în postura de finanţator al lui Ion Iliescu în campania electorală din 1996.

Ca să-l contrazică, să-l descalifice şi pe procurorul Marius Iacob, cel care a întocmit rechizitoriul, pag. 338, a folosit din plin în actul lui de constatare termenul consacrat cu adevărat – tehnică-operativă sub toate aspectele, încât nu văd cum ar mai putea spune procurorul Marius Iacob că acest termen este O SINTAGMĂ AMBIGUĂ şi trebuie înlăturată din statutul firmei mele SC. Zenith Trading Consult SRL sau din Rechizitoriu, cu atât mai greu din adresa gen. Vasile Lupu

Acest gen. V. Lupu a conceput adresa către N. Cochinescu cu mult timp înainte ca eu să predau lucrarea –

set emiţător-receptor – în geanta-diplomat lui Dinu Eduard în biroul lui.

La 27 aug. 1996 ora 12.15, eu încă mă aflam în biroul lui Dinu, atentatul la Siguranţa Naţională abia se săvârşise şi totuşi adresa semnată de gen. V. Lupu era deja dactilografiată, după cum se poate citi la pag. 227, stânga jos, data dactilografierii 27.08.96. Putem pune întrebarea, „Când a conceput adresa respectivă?”

Alt actor din SRI, col. Comşa Gheorghe, întocmeşte un act de constatare datat 14.08.1996, pag. 220, cu două săptămâni înainte de 27.08 ziua predării, în care precizează numărul şi data mandatului de interceptare a convorbirilor mele telefonice 16.01.1996, valabil din ziua în care am fost sunat la telefon de Dinu Eduard Mihai, urmat la două zile respectiv 18.01.1996 de prezentarea proiectului lucrării şi încheierea contractului. îi mulţumesc pe această cale pentru valoroasa informaţie oferită, fără de care nu l-aş fi depistat pe colaboratorul lor principal în regizarea flagrantului.

Gafa ofiţerului de informaţii Comşa excelează, dezvăluindu-mi prin datarea dactilografierii faptul că m-au vânat timp de şapte luni, agitând haita de câini pentru a mă aduce la gura ţevii celor din PCR, care au ordonat pedepsirea mea, confirmând atenţionările profesorului Radu Ciuceanu şi ale gen. Radu Gheorghe

Documentul a fost de fapt întocmit şi dactilografiat la data de 24 oct. 1996, după nouă luni când ancheta a început să şchioapete, iar banii cheltuiţi pentru obiectivul PETRE nu se justificau.

Pierderea alegerilor administrative, parlamentare şi prezidenţiale de către „socialişti”, în frunte cu Ion Iliescu, datorită morţii lui Corneliu Coposu, era iminentă în acel an 1996, şi activiştii din poliţia politică s-au cam speriat, iar ţărăniştii mei urmau la putere fără nicio experienţă şi destul de infiltraţi la nivelul conducerii partidului, pentru a putea face faţă guvernării.

Eu nu am cerut niciun ajutor, nici unui politician, în privinţa derulării procesului penal, deşi rechizitoriul era

cusut cu aţă albă, cum se spune în popor şi am lăsat justiţiei şansa de a face dreptate, de a scoate adevărul la lumină, întemniţând minciuna şi corupţia, două din armele secrete ale dictatorilor.

Documentele emise de SRI acum sunt expuse public pentru prima dată şi cititorilor acestor destăinuiri.

Secretomanii custozi ai arhivelor secrete ale poliţiilor politice au mai pierdut o redută din lanţul de redute ce le-a păstrat până acum, secretul puterii lor, a dictatorilor, pierzându-se în negura vremurilor.

Gafele slugarnicilor slujitori ai dictatorilor sunt nenumărate şi unele mai mari ca altele, săvârşite chiar şi de colaborii lor externi, cum este cazul clientului meu miliardar, care în declaraţia lui mincinoasă, dată la sediul Parchetului General, pag. 316, afirmă că nu a comandat lui Prichici Dumitru un asemenea dispozitiv, că eu m-am prezentat după 1 septembrie 1996 la sediul firmei lui cu oferta şi s-a mirat că eu am adus un asemenea aparat.

Dacă studiem Rechizitoriu, pag. 338, întocmit de procurorul Marius Iacob şi verificăm concordanţa lui cu realitatea faptelor petrecute, cu declaraţiile date de martori şi cu litera legilor în vigoare la acea dată, rămâi mut sau explodezi de furie.

Prima întrebare care mi-am pus-o citindu-l, a fost, de ce în preambul eu, Prichici Dumitru, sunt primul pe lista învinuiţilor, iar în prezentarea situaţiei de fapt apare învinuitul Dinu Eduard Mihai, descris într-o postură de victimă a corupţilor şi a corupţiei instaurate în firma lui, fiind obligat să identifice persoanele respective.

Cu alte cuvinte, el, acum declarat păgubit, era îndreptăţit să săvârşească infracţiunea prevăzută de art. 19 din Legea 51-1991 şi să folosească mijloace tehnico-operative care se vindeau în magazinele din toată ţara şi din toată lumea fără nicio restricţie.

Învinuitul Prichici Dumitru nu avea voie să producă şi să vândă asemenea mijloace de prins hoţii, corupţii şi corupătorii reclamaţi de Dinu, după părerea acuzatorului meu, iar eu sunt cel care am săvârşit infracţiunea

prevăzută de art. 19, de a mă prezenta din proprie iniţiativă şi de a oferi spre vânzare un dispozitiv electronic cu ajutorul căruia de această dată nu mai prindeam hoţii şi corupţii, ci interceptam şi înregistram convorbirile purtate de persoane aflate în alte încăperi sau ale guvernanţilor.

Acest procuror ori este bolnav de amnezie, ori cu bună ştiinţă, prin OMISIUNE cu PREMEDITARE, scapă din vedere ACTUL de CONSTATARE emis de col. Comşa Gheorghe, pag. 225, în care redă cu claritate convorbirea mea – PETRE – cu Dinu Eduard, cel care spun e, „BINE, O SĂ PLĂTESC, DAR VREAU APARATUL CELĂLALT, PE CARE MI L-AŢI PROMIS”, Dinu fiind considerat sincer, iar eu nesincer.

Acelaşi impostor de procuror elimină cu premeditare faptul că APARATUL, fără a fi numit, ci doar amintit despre ambalajul lui numit OBIECT, apare în Actul de Constatare emis de lt. col. Nedelcu Dumitru, pag. 236, alt impostor specialist al poliţiei politice, cel care simultan cu filarea eterului pe Şos. Bucureşti – ploieşti între km 6 şi 12, descoperă un microemiţător ce nu transmitea semnalul nici până în mijlocul drumului naţional, la cincizeci de metri.

Din nou Dinu este cooperant cu organele poliţiei politice, iar eu sunt obligat să recunosc ce nu am făcut, fiind ameninţat cu arestarea imediată.

Simultan el, col. Nedelcu D., întocmeşte şi dactilografiază actul de constatare pe trei pagini, în care face remarca – POSIBIL GEANTĂ-DIPLOMAT deşi ei aşteptau chiar în sediul firmei, pag. 228, 235, încă de la ora 10.00, proba de câteva zeci de secunde prezentată clientului meu Dinu.

Considerat de ei moment operativ reuşit, eu cred că este mai mult decât nereuşit, pentru că abia de acum începe teama lor de descoperire a regizării momentului operativ la nivel înalt, în culisele puterii, bântuite de foştii activişti ai PCR-ului, protejaţii de nădejde ai lui Ion Iliescu.

Descrierea în amănunţime a performanţelor constructive ale microemiţătorului şi a celorlalte produse

confiscate nu a avut alt scop decât trimiterea completelor de judecată în necunoscut, pentru a nu descoperi faptul că ar fi vorba de un contract comercial, între doi oameni de afaceri, desfăşurat normal, şi nu ar fi fost un truc ordinar al unei poliţii politice, ajutată de un slugarnic miliardar, de slugarnicii SRI – şti, procurori şi judecători, în contrast total cu litera şi spiritul legilor.

Legea nr. 74/12 iulie 1996, pag. 265, privind telecomunicaţiile din România la art. l precizează că – Libera circulaţie a informaţiilor prin emisia, transmisia sau recepţia de semnale, imagini sau sunete prin fir, sisteme radio, optice sau alte sisteme electromagnetice ori servicii de telecomunicaţii, precum şi secretul şi inviolabilitatea convorbirilor telefonice sau a altor comunicări efectuate prin mijloace de telecomunicaţii sunt garantate prin lege.

Acelaşi lucru se spunea şi pe timpul lui Nicolae Ceauşescu, iar crimele săvârşite la ordinul lui le depăşesc cu puţin pe cele ale lui Ion Iliescu din dec. 1989 şi la mineriade.

Am redat acest articol 1, pentru faptul că nu a fost respectat de cei care au practicat şi speră să mai practice poliţia politică, făcând uz de lege în mod arbitrar, fragmentată sau chiar cu premeditare, omiţând-o în totalitate.

O astfel de omisiune este constatată în faza de pregătire a interceptării obiectivului PETRE, omisiune care aparţine celui din SRI, care m-a „botezat" în baza unui ordin superior încălcând toate legile, inclusiv Hotărârea Guvernului nr. 890 din 9 dec. 1994, pag. 256 privind stabilirea şi sancţionarea contravenienţilor în domeniul radiocomunicaţiilor.

La Art.4, punctele 21 şi 22, din HG 890, ar fi dat dreptul organelor de poliţie să sprijine organele constatatoare ale Ministerului Comunicaţiilor, în caz de neacceptare a efectuării verificărilor sau opunerii la sigilarea mijloacelor de radiocomunicaţii.

Art. 5, punctul 2 din H.G. 890, ar fi fost şi el lipsit de sens să fie aplicat în cazul meu, obiectivul PETRE, dacă

lucrările mele tehnice-operative, microemiţătorul nu ar fi fost protejat de Ordinul 140, anexa 8, din 28.04.1994 al Ministerului Comunicaţiilor pag. 26 lsau Ordinul 134 din 26.04.1994, capitolul VI art.24 – 31 care stipulează clar cine are dreptul de control şi sancţionare a celor care nu respectă legile în domeniul comunicaţiilor radio şi telefonice.

Mă întreb cum a fost posibil ca Ion Iliescu preşedinte al CSAT, răspunzător direct de Siguranţa Naţională, urmat de Emil Constantinescu, Virgil Măgureanu, urmat de S. Georgescu, cu toţi generalii lor specialişti, Nicolae Cochinescu cu toţi procurorii lui specializaţi în domeniul atentatelor la siguranţa naţională, ca şi acei judecători ai Curţii de Apel Bucureşti sau Curţii Supreme de Justiţie, Comisiile Parlamentare de Supraveghere şi Control a SRI, în frunte cu „ţărănistul" Ionescu Galbeni – să nu cunoască aceste elementare legi, să dea curs unui proces penal, fără să studieze cel puţin Legea Siguranţei Naţionale 51 din 1991, art. 2, 3, 4, 5, 6, 7, 12, 13, 14, pag. 245, dacă de Ord. 140 din 1994 al Ministerului Comunicaţiilor nu auzise niciodată sau nu au vrut să audă.

Neconcordanţele dintre declaraţiile învinuiţilor, martorilor şi din rezultatele expertizelor, a reieşit clar un spectacol cu jongleori, dacă dăm crezare procurorilor care au confiscat aparatele din biroul lui Dinu la data de 05.09.1996 şi completului de judecată şi condamnare a mea la doi ani închisoare prin Decizia Penală nr. 97 din 09.03.2000 pag. 399, contrazicând concluzia procurorului Marius Iacob, autorul Rechizitoriului, care afirmă că emiţătorul nu a funcţionat cât timp a stat în biroul lui Dinu Eduard.

Din redările casetelor înregistrate la data de 04 şi 05.09.1996, pag. 318 rezultă totuşi că emiţătorul a funcţionat mai multe ore decât ar fi posibil cu baterii tip R3, adică 9 zile conţinu, un record absolut în materie, cu care aş fi cucerit piaţa mondială, dar este o minciună, este imposibil.

Întrebarea este „Cine l-a pus în funcţiune? Cine a

schimbat bateriile şi casetele în cele nouă zile de funcţionare continuă?”

Ca şi toate celelalte bâlbâieli, cauzate de teama fiecăruia de a efectua o activitate de poliţie politică şi de această dată sau încurcat în afirmaţii, în declaraţii scrise şi verbale, mizând pe faptul că eu voi fi pedepsit cu ani grei de închisoare şi nu voi mai avea glas să vorbesc, să reclam chiar şi Strasburgului mârşăvia lor politică.

Orice faptă ilegală dă o stare de teamă, produce insomnii, teamă de a nu fi prins, cum se mai spune în popor, prins cu mâţa în sac.

Aşa au fost produse toate probele de acuzare ale subsemnatului ca atentator la Siguranţa Naţională, cu teamă şi în mare grabă pentru a nu fi prinşi de cei care câştigaseră alegerile în acel an 1996, alegeri care, spre surprinderea mea, au adus la cârma ţării şi lichele politice, nu numai politicieni de mare prestigiu, aşa cum a fost şi este ministrul Nicolae Noica.

Toate actele de constatare, de redare a convorbirilor mele telefonice au fost făcute publice, odată cu depunerea lor la arhiva II Penală de pe lângă Tibunalul Municipiului Bucureşti, fapt pedepsit de Legea 51 din 1991 art. 21 aliniat 1, cu închisoare de la 2 la 7 ani, dar nicio instituţie nu s-a autosesizat până în prezent, afectându-mi imaginea publică şi profesională, cu pagube materiale considerabile.

Dacă microemiţătoarele sunt produse şi comercializate pe piaţa mondială, sunt şi pe piaţa Românească în baza Ordinului Ministerului Comunicaţiilor nr. 140 din 28.04.1994, anexa 8.

Expertizele de la pag. 294, cerute de Tribunalul Bucureşti, au fost edificatoare pentru un judecător bine pregătit, drept în actul de decizie, aşa cum a fost şi este judecătorul Vasile Mirea din Tribunalul Bucureşti, pag. 354, iar pentru acel robot telefonic, am obţinut nu numai un brevet de invenţie de la OSIM, dar şi un substanţial premiu la TIB 2004, Salonul de invenţii, pag. 485, 486

Şi totuşi, în recurs, la Curtea de Apel Bucureşti, am fost condamnat la doi ani de închisoare cu suspendarea

executării pedepsei şi patru ani supraveghere, pentru a nu mişca în front cum spunem noi militarii de carieră.

Pentru ei, cei care au pus în mişcare supravegherea şi vânătoarea mea, pentru a descoperi ceva „vicii ascunse”, cu preţul a aproximativ 8.600.000 USD, în cei şapte ani de urmărire cu trei unităţi SRI, respectiv 0198, 0221, 0232, toate din Bucureşti, nu s-a sesizat niciun politician, nicio instituţie, fie din complicitate, fie de teama unor represalii sau din nepricepere în acest domeniu.

Atât de speriaţi au fost şi sunt de cazul meu şi al altora similare, încât au recurs până şi la schimbarea unor denumiri de firme pag. 231 TERA SRL în loc de TERA SA în motivele de recurs ale procurorului Iuliu Molcuţ pag. 369 SUNRISE în loc de ZENITH, înlocuiri fictive de apărători, pag. 467, omisiuni în aplicarea legilor când sunt în favoarea inculpaţilor nevinovaţi, interzicerea dreptului de vot, interzicerea dreptului de practicare a unor profesii şi utilizarea siglei firmei pentru brevetarea unor produse la OSIM, pag. 373.

Culmea a fost scoaterea numelui apărătorului meu la Curtea Supremă de Justiţie, avocatul Tănasă Mircea Spiridon, din decizia judecătorească, singurul care a pledat în favoarea mea, cu un ilustru necunoscut avocat din oficiu Minciu Alexandru, pag. 463, 467 care nu a fost prezent în sala de şedinţe, doar onorariul de apărător din oficiu fiind probabil binevenit.

Toate aceste metode le veţi găsi aplicate în toate cazurile, dar şi în cazul meu, a obiectivului PETRE, răsfoind documentele emise de-a lungul celor şapte ani de coşmar, de luptă nedreaptă, ei supraveghindu-mă şi lovindu-mă mişeleşte, iar eu nici măcar să-i fi văzut la faţă la un termen cel puţin.

Cunoşteam unul singur, un fost coleg de unitate, care a condus expertizele acuzatoare la adresa mea, pag. 271 şi nu putea fi ales altul decât unul pur-sânge PCR-ist, maiorul ing. Sergiu Anton, fiul activistului PCR din Comitetul de partid al DSS, col. Anton, care, sincer vă spun, mie nu mi-a făcut niciun rău acel om şi nu merita ca fiul lui să-i

ştirbească reputaţia în faţa mea. Păcat!

Din culisele poliţiei politice a SRI-ului a mai apărut unul, subalternul maiorului Sergiu Anton, col. Nedelcu Dumitru, cel care în cei şapte ani de procese a avut multiple funcţii, cândfilor radio, pag. 235, când reprezentant al SRI în patru comisii de expertize, când consilier tehnic la Curtea de Apel Bucureşti.

Aceşti doi piloni de susţinere a întregului eşafodaj, a rechizitoriului – prin afirmaţiile lor la adresa preocupărilor mele profesionale –, a aparatelor confiscate şi expertizate de ei, s-au descalificat, s-au compromis, mai ales atunci când au afirmat că proteza auditivă a soacrei mele, dispozitivul 8 pag. 284, poate fi un mijloc tehnic specific de interceptare, dacă este utilizat şi în astfel de acţiuni.

Într-adevăr, are cu ce se mândri SRI-ul, având grijă ca cererea de tehnică-operativă de pe piaţa românească să nu sufere, a înfiinţat un magazin pentru public, o firmăcăpuşă a SRI, numită RASIROM. S.A. cu o clientelă destul de variată şi cu produse pentru care eu am fost condamnat, pag. 487.

Dar şi justiţia prin judecătoarea Strava Irina de la Tribunalul Bucureşti a dovedit a fi atât de calificată în ale justiţiei şi servilă poliţiei politice, încât a semnat un fals document pag. 476 – 479 pentru a-mi interzice dreptul de vot, cu complicitatea Primăriei Sectorului 3 Bucureşti şi a procuroarei Monica Şerbănescu, care propune suspendarea dreptului de vot, pag. 398.

Împănarea dosarului penal cu zeci de pagini s-a făcut cu redarea unor convorbiri telefonice înregistrate în zeci de ore şi nouă zile de funcţionare continuă a microemiţătorului pus în funcţiune în biroul lui Dinu Eduard Mihai, de specialiştii SRI-ului, culmea, la orele şi în zilele în care eu nu mă aflam în sediul acelei firme.

Afirmaţiile procurorului Monica Şerbănescu în NOTA să pag. 389, sunt în contradicţie cu afirmaţia procurorului Marius Iacob, din Rechizitoriu pag. 348 că emiţătorul nu a funcţionat cât timp a stat în biroul lui Dinu, dar îmi atribuie mie toate înregistrările, toate interceptările

depuse la dosar, începând cu 27 august până la 05 septembrie 1996, amintite în toate documentele în toate instanţele ca faptă agravantă.

Minciuna sparge zid de piatră, dar nu se ştie pe cine cade zidul sfărâmat din lunga listă de suspecţi anexată.

Las la aprecierea cititorilor aceste destăinuiri, acordarea sau nu a titlului de poliţie politică, practicată fără restricţii şi după decembrie 1989, de unii conducători şi funcţionari a-i unor instituţii ale statului, participante la acest simulacru de proces.

Preşedintelui actual al României şi al Consiliului Suprem de Apărare a Ţării, domnului Traian Băsescu, îi acord toată încrederea şi răgazul cuvenite pentru purificarea instituţiilor statului de bolşevism, de hoţi şi mincinoşi.

L-am votat şi sper să nu mai fiu trădat, cum am fost în perioada 1996 – 2000 de CDR-iştii mei, în activitatea mea Cod CAEN 7460, de investigaţii şi protecţie a bunurilor şi persoanelor, de producţie, comerţ şi servicii în domeniul tehnic-operativ, mai pe scurt de prindere a celor care sunt certaţi cu legile scrise sau nescrise ce reglementează relaţiile dintre oameni.

Dorinţei preşedintelui PNŢCD Corneliu Coposu, exprimată înaintea dispariţiei sale subite în 1995, de a demasca şi desfiinţa poliţia politică din România, i-am răspuns cu două propuneri de legi, pentru Siguranţa Naţională şi reorganizarea Serviciilor de Informaţii, modernizare impusă de poziţia geopolitică şi geostrategică a României, rămase din păcate fără susţinător, pag. 481/484.

Procesul înscenat de SRI a determinat blocarea propunerilor mele pentru procesul de modernizare a Legii Siguranţei Naţionale şi a Serviciilor de Informaţii, principalii vinovaţi fiind Ionescu Galbeni şi Ion Diaconescu, „fruntaşii partidului”, care a făcut imposibilă apariţia legilor în programul PNŢ. CD apărând doar în presa anilor 1999, pag. 481, nicidecum în Parlamentul Ţărăniştilor mei, ca un vis împlinit al Seniorului C. Coposu.

Derularea procesului meu politic a fost declanşată la o lună de zile după moartea Seniorului, când au fost siguri că nu mai are cine să mă apere, ba chiar aveau complici.

Vinovaţii principali ai practicării poliţiei politice în România anilor 1945 – 2004 sunt:

sovieticii, exportatori unici după anul 1945 a-i acestui perfid virus, prin intermediul NKVD-ului, către beneficiarii;

Gheorghiu-Dej, Nicolae Ceauşescu, cu acoliţii şi urmaşii lor. După 1989, în baza Art. 2, 4, 5, 6, 7, 13, din legea 51

din 1991, vinovaţii în cazul meu sunt:

preşedinţii CSAT; Ion Iliescu, Emil Constantinescu.

directorii SRI; Virgil Măgureanu şi Sorin Georgescu. Complicii lor sunt:

procuror-general al României, Nicolae Cochinescu;
din adjunct SRI, general de brigadă Vasile Lupu;
col. Nedelcu Dumitru SRI, UM. 0232 Bucureşti;
mr. Sergiu Anton, SRI, UM. 0232 Bucureşti;
col. (r) Stoica Vasile – pensionar – SRI (DSS);
procuror Dan Chirculescu – C.S.J.
procuror Sârbu Ovidiu – C.S.J.
procuror Iuliu Molcuţ – T.M.B.
procuror Marius Iacob – T.M.B.
procuror Monica Şerbănescu – C. Ap. B.
procuror Oana Dorde – C.J.S.
judecător Despina Mihai – CAP. B.
judecător Antoaneta Nedelcu – C. Ap. B.
judecător Violeta Hutopilă – C. Ap. B.
judecător Viorica Costiniu – C. Ap. B.
judecător Mădălina Cristea Buta – C.S.J.
judecător Cornelia Silvia Marica – C.S.J.
judecător Ioana Griga – C.S.J.
judecător Strava Irina – T.M.B…

Colaborator principal al poliţiei politice în cazul meu, obiectivul – PETRE –, a fost miliardarul DINU EDUARD MIHAI, patronul SC. SUNRISSE SRL din Bucureşti.

Trecuţi prin furcile caudine ale celor mai sus menţionaţi, vă asigur că voi fi alături de toţi cei care au

fost umiliţi şi doresc să participe la ridicarea unui ZID AL RUŞINII pe care să stea cioplit numele celor care au batjocorit naţiunea română şi pentru descurajarea urmaşilor lor.

Documentele prezentate în această carte sunt doar o parte dintre cele depuse la dosarele cauzei, ele fiind mult mai multe, dar pentru a nu răpi timpul cititorilor am extras pe cele acuzatoare la adresa mea, precum şi pe cele care cu premeditare au fost omise pentru a mă condamna fără să răspundă cinstit la întrebările;

Avea dreptul să cerceteze să proiecteze să axecute şi să comercializeze tehnică-operativă?

Termenul tehnică-operativă este consacrat sau este ambiguu?

Frecvanţa şi puterea de emisie prezentau un pericol pentru siguranţa naţională a României?

A înregistrat el convorbirile interioare sau telefonice din firma lui Dinu Eduard Mihai sau de oriunde?

Avea un contract cu Dinu Eduard Mihai?

Au fost interceptate convorbirile lui şi corespondenţa cu opt luni înainte de a se săvârşi flagrantul în scopul obţinerii unor informaţii şi date acuzatoare?

Firma lui Dinu Eduard Mihai a mai fost salvată de la faliment?

A salvat-o SRI-ul sau a lăsat-o doar cu balta SUHAIA în care vine peştele din Dunăre populând gratis aceeaşi imens luciu de apă, izvor de îmbogăţire pentru el şi pentru corupţii şi corupătorii zilelor noastre?

Instrumentele de bază ale poliţiei politice bolşevice au fost şi vor fi întotdeauna MINCIUNA, HOŢIA şi ABUZUL DE PUTERE pentru eliminarea oricărui adversar politic, cum au fost partidele istorice PNŢ, PSDR, PNL, eliminate după1945 şi în aceeaşi ordine eliminate şi după 1989.

Eu sunt creştin-ortodox din naştere şi democrat din fire, fapt ce m-a determinat să ader la un partid creştin şi democrat pe care îl voi sluji cât voi trăi, chiar dacă a fost trecut sub tăcere de mediile de informare din România în

ultimii ani, el a fost scos din mâinile unor bolşevici, cu mari sacrificii de reputatul profesor Vasile Rudan, fondatorul de fapt şi de drept al acestui Partid Creştin Democrat.

Voi fi alături de acest om deosebit şi sper să fie toţi românii creştini-democraţi de oriunde ar fi ei, pentru salvarea României din mâinile bolşevicilor.

Sunt de acord şi conştient de utilitatea unui tânăr partid social-democrat cu adevărat, pentru menţinerea unui echilibru de forţe în conducerea politică a României, pentru o guvernare eficientă, dar numai într-un real fair play, fără dispute ce conduc la pierderi pentru românii de pretutindeni.

SFÂRŞIT

DOCUMENTAR

Judecat pentru încălcarea Legii siguranţei naţionale.

Dumitru Prichici, primul producător particular de aparatură de interceptare: a convorbirilor, a fost găsit nevinovat

Instanţa a constatat că dispozitivele confecţionate de fostul angajat ai DSS nu foloseau frecvenţa guvernamentală

Fostul angajat al Departamentului Securităţii Statului (DSS) Dumitru Prichici, acuzat de încălcarea Legii siguranţei naţionale pentru că ar fi confecţionat şi comercializat aparate de interceptare, a fost achitat, ieri, de Tribunaltil Municipiului «Bucureşti, Magistral «au hotărât restituirea aparatelor! lui Prichici considerând că acestea nu transmiteau pe o frecventă „guvernamentală”, aşa cum susţineau reprezentanţii SRL Aceştia l-au surprins, în 1996, pe fostul lucrător al DSS când intenţiona să vândă un sistem de interceptare, camuflat într-o geantă diplomat, unui om le afaceri (implicat în campania Electorală a PDSR) în schimbul unui milion de lei. Este interesant de ştiut că ancheta în cazul Prichici s-a dèsfâţurat la pragul dintre cete două legislaţii, respectiv în timpul campai mei electorale din ’96. Ba chiar se zice că fostul procuror général Nicolae Gochinęscu a dat «verde*

urmăririi pénale a doua zi după cea fost numit preşedinte Emil Coristöhtinescu, Dumitru Prichici, cel urmărit, fiind membru al unui partid din coalrţia care a câştigat alegerile: Dumitru Prichici a fost trimis în judecată prin rechizitoriu! din 2 octombrie 1997 al Parchetului *TŮB.* El eră; Învinuit că i-arfi vândut un sistem de interceptare a convorbirilor telefonice omului dč afaceri Mihai Eduard Dinu, patron al. firmei „Sunrise" SRL, firma ce produce ţi comercializează preparate çfin pete şi fapte inclusiv, pentru armaţăr încălcând: astfel Legea siguranţei naţionale. Numai că interceptarea unor convorbiri în interiorul unei proprietăţi private de către proprietar nu este interzisă de nicio legeâri Roniänia, fapt cea determinat achitarea lui Dumitru Prichici.

CHRISTIAN LEVANT DAN BADEA